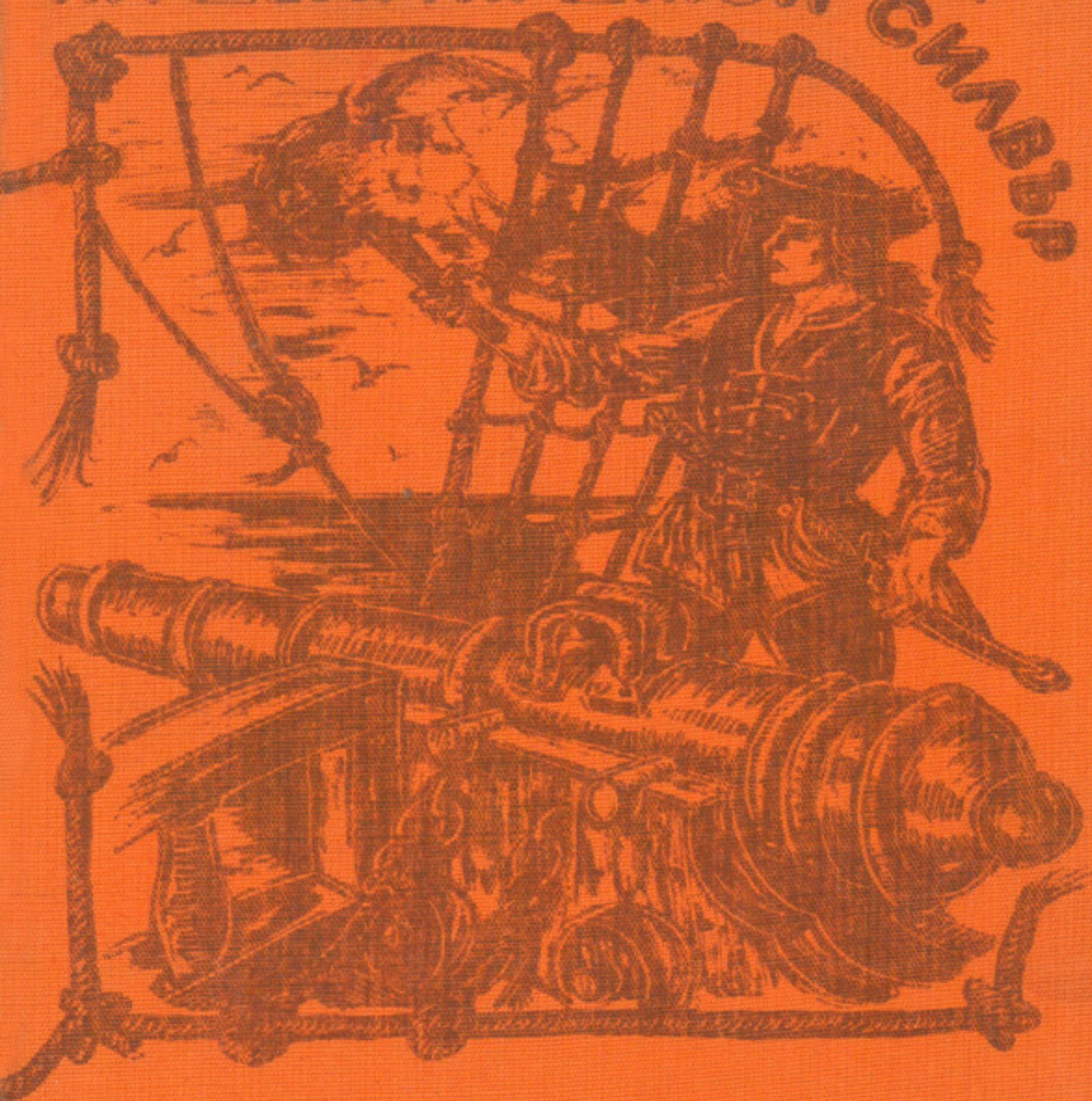

ИСТОРИЯТА ДЕНИС АЖЕ
НА ДЪЛГИЯ ДЖОН СКИВЪР

ИЗДАТЕЛСТВО ОТЕЧЕСТВО

ДЕНИС ДЖЪД ИСТОРИЯТА НА ДЪЛГИЯ ДЖОН СИЛВЪР

Превод: Васил Атанасов

chitanka.info

Историк по професия, декан на историческия факултет на политехниката в Северен Лондон, Денис Джъд е автор на дванадесет книги — биографии, исторически книги за деца, както и на една история на големите военни поражения. „Историята на Дългия Джон Силвър“ е първият му роман.

Като дете Джъд е бил очарован от „Островът на съкровищата“, вълнувала го съдбата на героите от прочутия роман на Р. Л. Стивънсън, опитвал се да си представи миналото им. В „Историята на Дългия Джон Силвър“ Джъд е разказал въображаема предистория на „Островът на съкровищата“. „Тази книга не е подражание на известния роман на Стивънсън, нито пък негова пародия“ — споделя авторът. Тук с отлично познаване на епохата са описани младежките години и приключенията на Дългия Джон Силвър, които го довеждат до „Островът на съкровищата“.

ГЛАВА I

БОЛНИЯТ ОТ ТОРМАРТИН

Нямах намерение да взимам перото, за да описвам наново ужасни и кървави дела, случили се отдавна. Вярвах искрено, че за мен пиратите, заровените съкровища и морските бунтове са вече нещо отминало. Мислех си, че ако някога знамето с череп и кръстосани кости отново се развее, то ще бъде само в най-лошите ми кошмари. Вярно, бях запазил свеж спомена за онзи мазен, жесток, хитър и сладкодумен еднокрак моряк, но смятах, че навярно Джон Силвър Дългия отдавна се е срещнал с разгневения си създател, скоро след 1766 година, когато славният кораб „Испаньола“, натоварен със съкровището, навлезе в пристанището на Бристол.

Но нека разкажа всичко поред. Това се случи в последните години от царуването на нашия добър крал Джордж III. По това време бях селски лекар в Глостършир. Не бях се замогнал особено от професията си, но за клетия ми покоен баща практиката ми из селцата сред хълмистата околност на графството и уважението, което аз и семейството ми бяхме спечелили, щяха да изглеждат достатъчно богатство.

Спомням си, че през един ветровит априлски ден рано следобед спешно ме извикаха при болен. Известието донесе старата мисис Томлин, толкова запъхтяна и задъхана, че имаше вид на човек, който не по-малко се нуждае от грижите ми. Взех чантата си и се запътих към обора да оседлая коня Бен Гън, наречен така за спомен от онези приключения, които съм описал. Търпеливата ми съпруга Хариет ме изпрати, за да седне за кой ли път без мен на масата.

Къщата в Тормартин, където се намираше болният, правеше впечатление с красивите си прозорци в рамка от батски камък. При все че не изглеждаше като богатска къща, тя беше доста представителна и почти във всяко отношение превъзхождаше която и да е фермерска къща в околността. Бях чувал, че някакъв богат господин с обширни имения в Западна Индия живее там като отшелник само с няколко

слуги. Отвори ми един мъж с кожа с цвят на кафе, препасан с тъмночервен пояс; с ръкомахания и мимики той ме поведе към тежка тъмна врата, която безшумно се отвори навътре.

На едно канапе край камината, в която пламтеше силен огън, лежеше старец. Когато се доближих до него, той получи пристъп на кашлица и се изхрачи в червена кърпа на петна. „А, приятелю — помислих си аз, — лошо ти се пише с тая кашлица, бога ми, лошо ти се пише.“ А когато поставих чантата си на масичката близо до болния, изведнъж ме побиха тръпки: познах го веднага и за миг ме обзе онази паника, която не бях изпитвал от юношеските си години.

Болният беше еднокрак. Другият му крак беше отрязан догоре! И щом старецът вдигна глава и ме погледна, разбрах, че не се бях припознал. Голямото закръглено лице на Джон Силвър Дългия беше загрубяло от тропическото слънце, набраздено от годините и бог знае от какви други преживявания, но това бе именно той! Беше побелял, косата му беше оредяла. Лявата му буза беше разкривена от белезникав белег на зараснала рана, но сините му очи проблясваха все така властно и лукаво. Той също ме позна и се усмихна.

— Седни, Джим — рече той, като ми посочи един стол до себе си. — Моля за извинение — продължи той, — трябваше да кажа доктор Хокинс. Ама някога служехме на един кораб и сигурно сега няма да гледаш извисоко на стария Джон, нали така?

Той ми намигна и кимна с глава, а противната слуз на болестта се надигна в гърлото, му. Като видя, че съм занемал от смайване, той отново заговори:

— Ето какво, Джим. Откакто се настаних тук преди осем месеца, чакам да ми дойде времето. Лежа си кротко, оглеждам околността и с никого не се виждам. Но не мога да се отърва от тия проклети хрочки в гърдите, а и тая кашлица просто ме разкъсва.

Кимнах и той продължи:

— Неотдавна узнах, че ти и аз сме пуснали котва един до друг, така да се каже. Затова те повиках на борда да ме прегледаш и може би да си побъбрим заради старото ни приятелство.

Овладях се и проговорих:

— Мислех, че отдавна си умрял, само не можех да знам дали на бесилката, или от треска в някое бласто.

При тези мои думи Силвър отметна глава и се разсмя. Това не беше онзи здрав смях, който познавах, но все пак мислено се върнах за миг в спретнатата кухня на стария кораб „Испаньола“, видях хвърчащите риби и синьото небе, дори мигновено чух как папагалът на капитан Флинт крещи „Песос, песос“ от клетката си в ъгъла.

— Ехе — рече Силвър, когато престана да се смее, — ама го каза! Шегаджия си ти, момчето ми, няма грешка. Дългия Джон е прекалено хитър, за да увисне на въжето като някакво говедо. Но за малко и това не ме сполетя, бога ми, а съм виждал и такива неща, дето ме хваща страх само като си помисля за тях. Виждал съм, и още как, да прекарват под кила моряци и с кореми, разпрани от мидите по обшивката на кораба. Гледал съм как диваците от Гвинейския бряг посичат млади момичета просто за удоволствие. Чума, кървав бунт, човешки жертвоприношения — какво ли не е виждал старият Джон и все още е жив да разправи историята си. А защо да я разправя? Защото, ще речеш, е негодник. Аз пък казвам, защото винаги съм знаел кога трябва да кротувам и да преда тънко. Повярвай ми, това е тайната, Джим.

— Може и да е така — отвърнах аз, — но какво ще ми попречи да те предам на следващия съд, за да те прати на бесилката? Порядъчни хора загинаха заради теб, Джон Силвър. Ти ги уби пред очите ми.

За миг погледът на Силвър трепна.

— Джим, ти не си човекът, който ще преследва един сакат старец с единия крак в гроба — рече той. — Дори скуайър Трелони и капитан Смолет не са такива. И двамата са джентълмени и няма да паднат толкова ниско. — Той замълча за миг. — Навярно и двамата господа са живи и здрави, Джим?

С няколко думи му казах, че господин Трелони умря преди единадесет години, че малко преди смъртта си бе депутат в парламента и все така ходеше на лов за яребици и ги улучваше с присъщата му точност, докато последната му болест го повали на легло. Капитан Смолет, призован от бойния си дълг, участвува в славната битка на адмирал Родни срещу французите при Сейнтс през 1782 година. Френската ескадра била разпръсната и Западна Индия спасена, но

капитан Смолет бил убит от гюле, което го разкъсало на две. Поне беше умрял както беше започнал кариерата си — в служба на своя крал.

При тези мои думи Силвър въздъхна и промърмори нещо в смисъл, че всъщност те винаги са били истински англичани; усетих обаче, че новините, които му разправих, донякъде го зарадваха. В края на краищата той презираше Трелони, а намеренията му да заграби плячката на Флинт от остров Кид се провалиха благодарение на безукорната честност на Александър Смолет.

След като помълча малко, той рече:

— А какво стана с доктор Ливси? Това се казва достоен човек. Да не би и той да е умрял?

Този път вестите ми бяха по-добри. Доктор Ливси беше жив и здрав. Живееше със сестра си в Тонтън, все още работеше като лекар и се радваше на голяма почит в Съмърсет. Тъкмо доктор Ливси вложи скромния ми дял от съкровището на остров Кид и настоя да следвам медицина. До голяма степен дължах сегашното си сигурно положение на него не само във финансово отношение, но и защото той бащински се зае да ми помогне да завърша образованието си и да си уредя живота.

Разговорът за доктор Ливси ми напомни за моето задължение. Обърнах се към Джон Силвър като лекар към своя пациент. Той се надигна, седна на канапето и двамата издърпахме ризата му през главата. Отново ме поразиха широките плещи на Силвър и двата криви белега през ребрата. Видях пак татуировката над лактите: на едната ръка бяха изобразени две сърца, преплетени над името „Анет“, а на другата просто бе изписано „Проклети да са митничарите!“

Но също така видях, че огромният гръден кош на Силвър е хлътнал, а увисналата кожа е бледа и на петна. Внимателен преглед потвърди първоначалната ми диагноза.

— Е, Джон Силвър — казах му аз, — може би си се спасил от въжето на палача и от жълтата треска, но сега имаш охтика и се боя, че няма да изкараш дълго. — Изрекох това, сякаш бях архангел Михаил, но внезапно то ме изпълни със странен и неочакван пристъп на угризение. За да смекча думите си, добавих: — И все пак много хора са се спасявали от охтика, като са се отказвали от пиенето и са се

хранили добре. Ако следваш съветите ми, може да живееш още доста години в Глостършир.

Силвър се разтърси като мечка, хваната натясно.

— Слушай, Джим — рече той, — пътник съм за оня свят. Няма защо да ми разправяш тия приказки! Не се страхувам от смъртта. Опасен живот съм живял, добре знаеш това. Но когато можех, живеях кротко и разумно. Аз не съм пияница, о, не! Виж, Флинт и Били Боунс, а и останалите, те бяха нещо друго, това се казва истински пияници. Виждам съм горкия Били така пиян от френски коняк, че не можеше да се помръдне. Флинт пък умря от ром в Савана още през 1754 година. Ще се подчиня и ще изпълнявам каквото ми нареди лекарят, макар и да ми се струва, че е все едно да плюя срещу вятъра.

Отговорът му ме успокои, но не ме изненада, защото си спомних какъв ум и самообладание проявяваше Силвър на борда на „Испаньола“. Да оцелее след толкова много нечувани промеждия, беше доказателство за здравия му разум, както и за лукавството и храбростта му.

И все пак болестта бе разяла дълбоко дробовете му. Когато още веднъж видях как раменете му се разтърсват от ужасната раздираща кашлица, у мен отново се събуди чувство на състрадание, едва ли не на загриженост. Той може да е бил лъжец, пират, убиец, измамник и крадец, но имаше нещо героично в тези престъпления. Сравнени със скучните добродетели на по-незначителни хора, той изпъкваше при всичките си най-кръпави злодеяния. „Той винаги е бил човек, с когото трябва да се съобразяваш“ — помислих си аз.

Силвър прекъсна хода на мисълта ми.

— Е, Джим — рече той, — значи ще има почивка за един стар моряк, който е плавал с адмирал Хок, така ли?

— Хайде — казах аз, — нека се разберем. Когато те видях за първи път, ти беше най-обикновен пират. Аз не съм скуайър Трелони, за да ми разправяш врели-некипели как си служил на краля и на Англия през войните с Франция и Испания.

Този мой изблик ми достави странно удоволствие, като ехо за справедливите преценки на капитан Смолет и доктор Ливси. Но Силвър има последната дума.

— Виждам, че много-много ми нямаш вяра, Джим — каза той, — и може би сам съм си виновен за това. Е, понеже виждам, че други са

ти разправяли историята преди мен, иска ми се да поправа корабния дневник, така да се каже. Чух, че вече си описал приключенията си на остров Кид и си изкарал добри пари, освен ако криво съм разбрал. Бен Гън, онзи козар, също се разврещял, така ми разправяха, но аз никога не съм му обръщал много внимание, когато плавахме заедно на стария „Уолръс“, пък и сега нямам такова намерение, бога ми! Но както и да е. Миналото е минало, малко ми остава да плавам, инак да не ми викат Дългия Джон Силвър. Кълна се, че това, дето ще ти го разправа, е самата истина или поне както аз виждам истината, което е горе-долу същото. Бога ми, плавал съм с Хок! Сражавал съм се под британски флаг, обикалял съм с кралския флот Карибско море да търсим испански и френски кораби. Момичето ми — тридесет години откак умря — ми роди двама прекрасни сина и жалко, че не бяха повече. Така че просто ме изслушай и не бързай толкова да ме ругаеш и да ме наричаш предател, преди да разбереш кое как е. Е, ясно, че това няма да е цялата история, но съм решил да ти разправа за младостта си, как заровихме онова съкровище на остров Кид и как Били Боунс се измъкна с картата на Флинт, върху която бе отбелязано съкровището. Някой ден, ако се оправя, ще ти разправа как аз виждам онова плаване до острова, а и какво се случи, като избягах от „Испаньола“ на връщане за Англия. Но стига приказки.

Той млъкна, като че ли се бе изтощил. А на мен не ми оставаше друго, освен да се подчиня на искането му. И тъй, уговорихме се да се върна на следната вечер и тогава той да започне да ми разказва за живота си. Трябва да призная, че когато си легнах същата онази нощ, мислите ми се изпълниха с трескави въображаеми сцени на това, което ще ми се наложи да чуя, но ужасът, благородството и тъгата на онова, което впоследствие ми бе разказано, далеч надминаха очакванията ми.

ГЛАВА II

ЧИРАКЪТ КОНТРАБАНДИСТ

Когато посетих Силвър на следния ден в шест и половина вечерта, той изглеждаше в добро настроение. Гърдите му все още се раздираха от ужасни пристъпи на кашлица и понякога дишаше трудно, но въпреки това той беше бодър и енергичен, доколкото състоянието му позволяваше. Настоя да хапнем, преди да започне да разправя за приключенията си, и докато вечеряхме, той се развесели.

Когато привършвахме, самият аз вече бях в отлично настроение, защото храната беше добре приготвена и малко лютива, както подобава на един домакин с голям опит от Западна Индия. Тъмнокожият слуга на Силвър ни прислужваше старателно, като се стараяше да бъде внимателен и чевръсто и безшумно се движеше по настлания с плочи под. Преди Силвър да насочи разговора към себе си, изпихме бутилка и половина червено вино и отпихме по глътка превъзходен ароматичен портвайн.

— Е, Джим, службата си е служба — рече той. — Предполагам, че искаш да узнаеш малко повече за стария Джон, преди да продължим по-нататък. — Той посегна към лулата и тютюна си, но като забеляза как изведнъж се намръщих, се престори, че иска да барабани с големите си четвъртити пръсти по страничната облегалка на стола. — Ще започнем с Бристол — каза той най-сетне, като се съсредоточи. — Бристол е родният ми град, Джим, там са родени и баща ми, и дядо ми. Великолепен град е, ти самият го знаеш, макар че често съм чувал да казват, че ония чудесни богати къщи и високи кантори на корабни агенти са построени с кръвта на черни роби, така да се каже. Защото — продължи той — Бристол не само е пълен с прекрасни сгради, а е и жесток град, Джим. Виждал съм как жени ридаят и се вайкат по кея, когато научат, че любимите им гният под африканското слънце или са отнесени от вълните при някоя страшна буря, каквито ги има в Карибско море. Мнозина се връщат в Бристол със сто гвинеи в джоба,

но има и такива, дето са благодарни, че изобщо се завръщат, след като са се спасили от корабокрушение, бунт, жълта треска, точно така си е!

Сега той беше тъй възбуден, както когато го видях за пръв път в странноприемницата „Далекогледа“ — подскачаше из кръчмата, удряше по масите с тежък юмрук и ругаеше Том Морган, загдето има работа с Черното куче. Спомените толкова го развълнуваха, че на мен не ми оставаше друго, освен да слушам пороя от думи, сред които изобилствуваха избрани ругатни и богохулства. Добре запомням думи и тактично умея да отминавам ругатните и богохулствата. Онова, което сега излагам, е струва ми се изчерпателно и благопристойно описание на живота на Джон Силвър.

Родил се в Бристол в лето господне 1716, едва шест месеца след потушаването на бунта на Якобитите срещу Хановерската династия, когато претендентът за престола след кратко и безславно „царуване“ като Джеймс III английски и Джеймс VIII шотландски побързал да избяга обратно във Франция.

В дома на Силвър не им било до някакъв си католически претендент за престола, който живее във Франция. Главата на семейството, Майкъл Джоузеф Силвър бил конгрегационалист^[1] по вяра и общар по занаят. Страстно ненавиждал французите, благородниците и попщината, и то в изброения ред.

Дългия Джон си спомняше как баща му мърморел и ругаел както си работел, приведен над общарския тезгях, съпровождал всеки удар на чукчето с един революционен лозунг. „На! — и тряс с общарския чук. — На! Така им се пада на французите! На! — тряс с чука. — Да се продъни Камарата на лордовете. На! — тряс с чука. — Един ритник по задника на папата! На! А това за всички епископи, дано пукнат, както беше по времето на Кромуел!“

Колкото и да е странно, Майкъл Силвър, човек, който въздишал по славните години на пуританската революция и с усилие четял стиховете на Милтън и прозата на Бъниан на светлината на свещ, се оженил за момиче от англиканско^[2] семейство. Трябва да се каже, че това било донякъде брак по сметка. Работата свързала Майкъл с Хенри Бродриб от Бат, собственик на магазин за обувки, едър мъж със страшен апетит, който не бил особено ревностен член на англиканската църква. Старият Бродриб имал две дъщери за женене и тъй като виждал изгода за търговията си в сродяването с един сръчен общар, настоял Майкъл Силвър да се ожени за по-голямата му дъщеря Мери Хана.

Мери Бродриб била млада, енергична, висока и русокоса жена и в началото Майкъл Силвър, блед и донякъде прегърбен по причина на занаята си, смятал, че имал късмет да се ожени за нея. Двамата превърнали стаите зад общарската работилница на улица Шийп в достатъчно удобен дом. Имали три деца: Джон и двете му сестри.

И тъй, Джон Силвър израснал в един дом, където не липсвало нищо, освен по-голям сговор между родителите му. Често, когато Майкъл Силвър и жена му седели вечер в кухнята пред разпаления огън, стаята се разтърсвала от спорове — възгледите им за света били твърде различни. Джон си спомняше един такъв спор, който се бе запечатал в паметта му от времето, когато бил едва десетгодишен.

— Е, жено — рекъл Майкъл внезапно, — какви католически глупости тъпка в главата на младия Джон днес? Сигурно му приказваш още глупости за мъченичеството на Чарлс I?

— Шшшт, Майкъл — отговорила Мери, която държала най-малката си дъщеря в скута си и я приспивала, — не съм привърженица на папата, но не биваше да обезглавяват краля преди толкова години, независимо от това какво е направил.

— Не биваше ли? — извикал Майкъл Силвър. — Жалко, че не изловиха цялото Стюартово котило и не ги избиха като плъхове! — Той се обърнал към сина си, който слушал с отворени уста. — Виж какво, Джон, момчето ми. Не бива да смяташ, че светът трябва винаги да бъде същият, какъвто го намираш сега. Хората може и да се издигнат. Могат и да подобрят положението си с перо или меч. Конницата на Кромвел срази богопомазания Чарлс при Нейсби, а малко преди да се родиш, прогонихме Джеймс Стюарт, пофренчения претендент за английския престол!

— Може и да е така — бързо отвърнала Мери Силвър, — но за хората редът и традициите са по-важни от завистта и бунтовете. Трябва да усещаме връзката с някогашните неща, с миналото, с църквата основана още от Свети Петър, моята църква, Майкъл, а не твоята.

— И с какво още, моля? — запитал подигравателно Майкъл. — Може би с Камарата на лордовете? Онези тлъсти, тъпи благородници? И с безделниците епископи? Или с пияниците мирови съдии? Да вървят по дяволите, така мисля аз!

— Дългът, Майкъл — спокойно отговорила Мери, — чувството за дълг осмисля целия ни живот. Чувството за дълг и ред. Изгубим ли ги, не ни остава нищо, освен пустош и пъкъл.

— Чувството за дълг! — рекъл Майкъл с насмешка. — По-скоро това са веригите и оковите. Но като виждам как държиш на чувството дълг, нека се заемем с единствения ни син, дето седи пред нас и ни гледа с ококорени очи. Е, умен е, казваш, и благодарение на тебе може да чете, като че е роден благородник. Но ми се струва, че е време да научи дълга си край мен, на общарското столче. Момче, ти ще чиракуваш, та да изучиш благородния общарски занаят — само така можеш да изпълниш дълга си. Започваме още утре сутрин, точно в шест часа, затова марш в леглото и двамата, веднага!

И тъй, Дългия Джон изучил занаята на баща си. Обущарството много не му се нравело и часове наред той вътрешно проклинал точността, с която трябвало да реже, крои, пришива и кове. Баща му,

затворен в себе си, понякога избухвал и ругаел, но това не помагало на момчето да се примири с работата си. Той виждал какво мрачно бъдеще го очаква: щял да прекара живота си сред миризмата на кожа, щял да бъде изложен на прищевките и укорите на неблагодарни клиенти.

Понякога, както работели заедно, той разговарял с баща си.

— Татко — запитвал го той, — нали има и други занаяти, освен този?

— Да, момчето ми, но малко занаяти привикват окото и ръката на точност. Обущарството развива ума, подвежда мислите, научава те на ред.

— Но като работиш този занаят, татко, все си затворен в обущарницата. Това не е като живота на моряка. Няма слънце, все си в тъмния дюкян, като мишка в дупката си. Точно така си е.

— Тоя занаят носи пари. Е, не много, но достатъчно, за да не зависиш от ония земевладелци и благородници, дето ни учат как да живеем. Свободен си, вечер можеш да четеш, да разговаряш, да размишляваш, сам да намериш своя бог и да си живееш живота така, както ти се иска!

При тези думи Джон млъквал. Той съзнавал, че думите на баща му са разумни, и все пак не бил доволен.

И нищо чудно, че когато станал на тринадесет години, Джон Силвър бил готов да отхвърли ограниченията на занаятчийския живот. Скоро се явил сгоден случай. Всичко започнало от случаен разговор с един от редовните клиенти на баща му на име Питър Дуган. Той бил на средна възраст, съвсем слаб, направо мършав и често от него лъхала миризма на бренди.

Понякога си поръчвал чифт здрави моряшки ботуши или пък отнасял елегантни дамски обувки за някоя своя приятелка. Държал се самоуверено, но сдържано, сякаш бил посветен в страшно интересни тайни и съзнанието за това го изпълвало с вътрешно задоволство. Дуган винаги плащал в брой, и добре плащал.

Младият Силвър се заинтересувал от този потаен и елегантно облечен, приличен на скелет човек. Един ден обичайните им шеговити закачки станали по-остри. Дуган му подхвърлил, че да си прикован от сутрин до вечер на обущарското столче, не е кой знае какъв живот, и Силвър троснато отвърнал, че този занаят поне бил почтен, а Дуган как

ли си изкарвал парите? Навярно като прерязва гърлата на нещастните хора, които обира.

При тези думи Дуган протегнал кокалестата си ръка през тезгяха и хванал Джон за яката.

— Кожарски плъх такъв! — изсъскал той. — Да имаше половината от моя ум, щеше да си играеш с пари и нямаше да се кланяш и подмазваш на дебелиите жени на бакалите, когато идват да купят скъпоценните ти обувки. Но ти приличаш на баща си — само приказваш и нищо не вършиш.

Джон Силвър бил едър и силен за своите тринадесет години. Той здраво сграбчил тънката ръка на Дуган и така я стиснал, че по-възрастният Питър Дуган извикал от болка. Дватама се пуснали.

Когато Дуган избърсал потта от продълговатото си лице, Силвър му извикал:

— Тогава ми кажи как си изкарваш парите!

— Отде да знам дали мога да ти се доверя, момчето ми?

— Та аз съм вече мъж не по-малко от тебе.

„Боже господи, оплесках я — помислил си Силвър. — Сега ще извади ножа си и ще ме заколи като прасе.“ И при все това бил странно спокоен.

Известно време, което на Силвър се сторило цяла вечност, Дуган го гледал изпитателно. След това се разсмял с пискливия си глас и като прегърнал Силвър през рамо, го извел от обущарницата.

Завел го в една кръчма на бристолското пристанище. Тук, сред миризмата на тютюн, бира и ром, той разкрил на младия Джон някои от тайните си. Бил главатар на банда контрабандисти, която действувала предимно в залива на Бристол, но понякога стигала чак до Корнуол и Хампширския бряг. Пренасяли чай, френски коняк, джин и скъпи копринени платове.

Печалбата, рекъл Дуган, била огромна. Понякога разреждали наполовина и повече бъчвите с алкохол и въпреки това лесно ги продавали. Митничарите не били сериозна опасност и ако случайно хванели бандата на местопрестъплението, контрабандистите често успявали да ги подкупят.

— Е, млади приятелю Джон — запитал Дуган най-накрая, — искаш ли да се присъединиш към нас? Един младеж с почтена външност ще ми свърши работа — можеш да изпълняваш поръчки. Имаш лице на младо попче, което приказва с ангелите!

Силвър се поколебал: това едновременно го привличало и го плашело. Най-сетне изтърсил смутено:

— Тая работа трябва да е опасна, да се занимаваш с контрабанда и тям подобни. Не бих искал да ме хванат. А майка ми тежко ще го понесе! — И замълчал с чувството, че е изтърсил нещо глупаво.

Дуган се усмихнал.

— Е, разбира се, ако си мамино детенце, няма какво повече да говорим. Бягай си у дома, мамино детенце!

— Не! — извикал Джон. — Не е там работата. Грехота е да се крадат неща, които принадлежат другиму!

Щом изрекъл тези думи, той отново усетил колко глупаво и някак неуместно прозвучали те.

— Грехота ли?! — изсмял се Дуган. — Грехота било да се отнеме малко от ония, дето имат прекалено много? Грехота било да вземеш от труфилата и напите на тия важни дами и господа? Слушай, моето момче, баща ти много не ги обича тия богаташи и благородници. Представи си, че лишаваш един херцог от една-две бутилки коняк или че задигаш парче коприна от някоя богата графиня. Баща ти ще се гордее с теб и ще ти пожелае успех. И все пак — той се изправил, — ако един момък няма смелостта да преживее малко приключения, нищо не може да се направи. Мислех те за хитро момче, но изглежда съм се излъгал. — Той замълчал. — И все пак, ако премислиш, знаеш къде да ме намериш, може и да не си чак такъв пъзльо. — И като се засмял високо, той оставил Силвър и изчезнал сред минувачите навън.

Младият Джон излязъл от кръчмата. Валял слаб дъждец, но улицата била пълна с хора. Покрай него, проскърцвайки, минала вехтошарска каруца, натоварена с изхвърлени стари боклуци, коларят не преставал да се оглежда и сегиз-тогиз дрънкарал медната си камбанка. Искри излизали изпод колелото на един тъмнокос точилар, погълнат от работата си, която не му пречела да се усмихва на застаналата до него прислужница, стиснала в ръка ножовете на господарката си, сякаш били стрели в колчан. Клатушчайки се, минал продавач на меденки. Опрял таблата на корема си, той си проправял път сред тълпата подобно на тежко натоварен кораб със стоки от Индия.

Силвър внимателно прекрачил вадичката в канавката по средата на калдъръмената улица; калната вода лениво се стичала около островчета мръсотии от развалени карантии, които не могат да се опишат с думи — същинска смет. Отсреща една стара жена седяла сгушена на прага на манифактурен магазин, но без да изпуска нищо от очи; тежката, обкована с желязо и олово фирма на магазина се люлеела шумно над главата ѝ като зле насочена брадва на несръчен палач.

След няколко минути ту тичайки, ту вървешком, той завил по улица Шийп. Ситният дъжд се превърнал в порой и дъждовната вода се леела от улука, украсен със зинала уста и зъби на дракон, който стърчал от покрива на бащината му къща.

Той минал тромаво през вратата и влязъл в работилницата. Вътре било почти тъмно поради бурята, почернелите дъбови греди, поставени, както разправяли, още по времето на Войната между Червената и Бялата роза^[3], сякаш заплашително се надвесвали над главата му.

Баща му, прегърбен на столчето си, внимателно разглеждал подметката на един голям черен ботуш. „Прекалено е стиснат, за да запали свещ“ — помислил си Джон, като се шмугнал на столчето си.

Изведнъж гласът на баща му прозвучал в мрака остро и саркастично.

— Пак си ходил да се молиш, а? Ами как, сигурно е денят на някой от светците на майка ти. Измъкваш се като някой джебчия. Отгоре на това посред бял ден.

Джон мълчал. Вън дъждът шибал по оловните рамки на прозорците.

— Макар че си ми син, ти си ми и чирак. Пише ли някъде в твоя чирашки договор, че можеш да се измъкваш, когато си искаш? Е, момче? Отговаряй!

Джон неохотно отвърнал:

— Не, татко, не пише.

— „Не, татко, не пише“ — повторил Майкъл Силвър подигравателно. — Това, че си млад, не може да ти служи за някакво извинение, нали? Доколкото си спомням, Парламентът още не е гласувал закон, който прави чираците равни на членовете на Камарата на лордовете, нали?

— Не, татко.

— Е, момче, сега обявявам един нов закон специално за тебе. Влиза в сила още веднага, щом ударя с чука си. Аз, Майкъл Силвър, забранявам на своя чирак Джон Силвър да напуска работното си място без мое разрешение. И освен това обявявам седмичната му надница, възлизаща на шилинг и половина, се конфискува отсега нататък! Залавяй се за работа, момче!

Джон стиснал зъби и се помъчил да овладее яростта си. Погледнал оредялата коса по темето на баща си, който отново се бил навел над черния ботуш. Насмалко не му разбил главата! Можел да я смачка като лешник с тежкия си обуцарски калъп.

Времето минавало. Повече никой не проронил дума. Джон усетил как постепенно гневът му го напуснал и на негово място се появило учудване от едва сдържания изблик, както и чувство на скрито тържество. Ето какво ще направи: каквото и да става, ще носи съобщения за Дуган. Вечер след седем часа е свободен. Има предостатъчно време! Би могъл също да не се прибира цяла нощ, ако заключва вратата на стаята си и се вмъква вътре преди изгрев. Та нали контрабандата се върши по тъмно?! Дуган ще му плаща. И то много повече от шилинг и половина на седмица! Той взел окончателно решение.

Седмица по-късно Джон Силвър се закле с една несвързана и богохулна клетва да пази тайна и се присъединил към бандата на Дуган. И започнал да води двойствен живот. Денем шиел и ковял обувки и слушал как баща му ругае якобитите и аристократите, но щом се стъмняло и приключели вечерята, приготвена от майката, той оставял сестрите си да клюкарствуват и да се карат и се измъквал от къщи, за да се срещне с новите си приятели.

За да изпълни своите замисли, Дуган си бил подбрал хубава шайка — бивши затворници, пропили се моряци, груби ратаи. Властвувал тиранично над тази разнородна банда, като разчитал в крайна сметка на юмрука и куршума.

Но както умее да се налага на хората си, Дуган също така добре замислял и действията си. След време за хитростите му разправяли легенди надлъж и нашир по бреговете на Западна Англия. Веднъж преоблякъл трима от хората си в овчарски дрехи. Така предрешени, те тръгнали по ръба на стръмните варовикови скали край брега и започнали да търсят яйца на морски птици. Двама митничари минали покрай тях, кимнали им приятелски и се усмихнали, защото било нещо обичайно овчарите да оставят стадата на паша и да търсят яйца по гнездата из канарите.

Тримата контрабандисти смело се спуснали по скалите посред бял ден. Когато стигнали крайбрежната ивица, те извадили инструментите изпод премяната си и изсекли във варовика площадка, дълга осем и широка четири стъпки. През нощта една лодка стоварила шестдесет и две бурета отличен френски коняк на площадката. Хората на Дуган често злорадствували при спомена за този успех.

Друг път бандата сполучила да залови един особено деен митничар по прякор Ястребовото око, загдето дебнел и надничал навсякъде. Завързали му очите, завързали му краката и извикали: „Хвърляйте го от скалата, момчета! Давайте!“ Несчастният човек молел за пощада, но те го пуснали през ръба, докато той отчаяно се вкопчил в тясна пукнатина в горната част на скалата.

Петнадесет минути Ястребовото око висял там и викал за помощ. След това пръстите и ръцете му вече не държали и със силен и отчаян писък той паднал. Шегата се криела в това, че тупнал само от три стъпки височина! Разбойниците го били провесили на ръба на една плитка яма в скалите.

[1] Конгрегационалист — привърженик на протестантска секта, която се бори за самоуправление. Днес позната под името Обединена реформирана църква — Б.пр. ↑

[2] Привърженици на официалната църква в Англия — Б.пр. ↑

[3] 1455 — 1485 г., между династиите Ланкастър и Йорк. — Б.пр.

↑

ГЛАВА III

БЯГСТВОТО

Кариерата на Силвър като контрабандист свършила внезапно след десет месеца. И било чудо, че с нея не завършил и животът му.

Стечението на две обстоятелства застрашило живота му. Първо, Питър Дуган си счупил глезена, когато се подхлъзнал и паднал от скала, висока двадесет стъпки. Така бандата се лишила от наистина хитрия си и предпазлив главатар. Второто събитие било, че по една крайбрежна ивица, където дотогава нямало митнически пост, се появили двама особено дейни и смели митничари.

Останалата без главатар банда намислила да нападне един митнически пост. Изобщо, да се нападне митнически пост в Англия било страхотна глупост. Съвсем друга работа било да си направиш това удоволствие на някой брулен от ветровете остров в Карибско море или из пустите места около Пенсилвания или Ню Йорк.

Най-напред всичко вървяло добре. Вмъкнали се в митницата и митничарите, които я пазели, били надхитрени лесно от дръзките глупаци. Бандата задигнала чай на стойност две хиляди лири и малко пари. Когато се канели да офейкат, се появили Джаксън и Пейн, двамата нови митничари. Те успели да заловят Саймън Къртис, един бавен, едър и тромав човек, и да го закарат при местния мирови съдия майор Ротси.

Останалите от бандата успели да се измъкнат безнаказано. Но докога? И какво да правят?

— Да се разпръснем — чул се гласът на Силвър измежду спорещите. — И да разпуснем бандата. Може и за два месеца, а може би завинаги.

Но тази нощ никой не обърнал внимание на младия Силвър. Надделяло по-безразсъдното мнение, което поддържал един главорез с бледожълто лице на име Джонатан Търнър.

— Момчета — рекъл Търнър, — въпросът е кой кого, бас държа, че е така. До една седмица тия копелета Джаксън и Пейн ще ни

навлекат оковите. Око за око — ето моят съвет. Да им дадем такъв урок, че и през ум да не им мине да стават свидетели.

Три четвърти от членовете на бандата гласували за предложението на Търнър, тъй като много се страхували да не ги заловят и осъдят. Всъщност те от край време били една тъпа и жестока шайка.

Същата нощ Търнър повел хората си към квартирата на митничарите. Силвър ги последвал, едновременно уплашен и опиянен. Двамата митничари Джаксън и Пейн спели в леглата си, когато бандата ги заловила.

Вързали ги на един и същ кон — Джаксън отгоре, Пейн провесен под корема на животното.

— Удряйте с бича! На парчета ги нарежете! Извадете им очите! — крещял пронизително Търнър. Хората му наобиколили коня и започнали да бият и да ритат двамата нещастници.

Повече от миля жалкото шествие си проправяло път през трънаците и орловата папрат по скалите. Докато стигнали до странноприемницата „Делфин“, която принадлежала на един от бандата, двамата митничари вече били целите в кръв и молили за милост. В двора на странноприемницата ги отвързали от коня, но Джаксън се строполил на калдъръма с главата надолу и останал неподвижен, като мъртъв.

Силвър, едва четиринадесетгодишен, бил отвратен от тази жестокост, но ако протестирал, с него можели да постъпят по същия начин. Бандитите пили много ром и джин и това усилило тяхното настървение и дързост.

Най-сетне повлекли двамата митничари към една близка нива. Там изкопали дълбока яма за Джаксън и с отвратителни ругатни и богохулства го хвърлили вътре. Силвър бил уверен, че Джаксън още дишал, когато буците пръст започнали да се сипят по окървавената му глава. Тъй или иначе, нещастният митничар намерил там вечното си жилище.

Още по-ужасна съдба очаквала Пейн. Пиян от рома и възбуден от новата си власт, Търнър произнесъл присъдата. Като принудил Пейн да коленичи на тревата, той отворил сгъваемия си нож и рекъл:

— Кажи си молитвата, сополиво куче, защото сега ще ти тегля ножа.

Горкият Пейн започнал да се моли, доколкото пресъхналото гърло и наранените устни му позволявали това. Още неизрекъл молитвата си към Спасителя, и Търнър го грабнал за косата и започнал да го мъчи, като му нанасял удари с ножа по челото, очите и носа, докато останалите се струпали и заритали жертвата в гърба. Най-сетне уморени от развлечението, контрабандистите отново завързали за коня пребития нещастник и тръгнали да го пускат в кладенеца на Джона, който бил недалече.

Когато стигнали до него, накарали Пейн да пропълзи под една ограда до ръба му. След това с крясъци и радостни викове те го хвърлили вътре в кладенеца, дълбок тридесет стъпки. И тъй като нещастникът продължавал да стене на дъното, контрабандистите събрали големи и малки камъни и ги хвърлили върху него. Най-сетне гласът на Пейн стихнал.

— Свърши, момчета! — извикал Търнър тържествуващ.

Плувал в пот, разтреперан от страх и измъчван от чувство за вина, Силвър избягал още преди да свършат тези ужаси.

Няколко дни по-късно той потърсил Джошуа Тейлър — друг член на бандата, седемнадесетгодишен младеж с груби черти на лицето, който живеел през няколко улици.

— Джош — рекъл му Силвър, — поболях се от страх, наистина се поболях. Никога не съм искал да се замесвам в убийства и тям подобни. Не съм негодник като някои други.

Тейлър замислено смучел глинената си лула.

— Ето как виждам нещата, Джон — рекъл той най-сетне. — Нашият приятел Търнър просто се отърва от всички свидетели. Да не се казвам Джош, ако не е заклал и стария кон, дето пренесе Пейн, не е нарязал кожата му на парчета и не ги е пръснал. Никога няма да стигнат до нас.

— Прекалено си самоуверен, Джош — възразил Силвър припряно. — Някой може да се изпусне и тогава всички сме вътре. Нещо ми е страшно притеснено. Иде ми да кажа на майка си, ама наистина.

— А така! — отвърнал Тейлър подигравателно. — Тичай при майка си. Бях забравил, че ти просто си едно малко момче, макар й да си израснал като истински мъж. Нищо чудно до утре цял Бристол да узнае!

— Не, не — отчаяно рекъл младият Силвър. — Друго имам предвид. Просто ми се иска да можех да изтрия всичко по някакъв магически начин и да започна нов живот. Друг път наистина ще се вслушвам в думите на баща си.

— Е, Джон, магия не можеш да направиш — казал му хладно Тейлър. — Стореното — сторено. Или ще си затваряш устата, или ще ти доведе нашия приятел Търнър някой ден. Нищо няма да го спре да пролее още малко кръв, може да си сигурен в това!

И така Силвър се прибрал крадешком у дома, уплашен и изпълнен с угризения. Всяка вечер се молел за своето избавление с усърдие, което радвало майка му и забавлявало баща му.

Но само след месец всичко за него се променило. Един от контрабандистите, уверен, че митничарите са на път да го уловят всеки момент, се предал на властите, като предложил да стане прокурорски свидетел и направил пълни признания, за да бъде помилван. До няколко седмици Търнър и главните му помощници били арестувани. Когато започнали да търсят съучастниците, Силвър бил също заловен и, за ужас на цялото семейство, отведен в затвора.

Дали гласност на процеса, за да сплаши хората и да стресне всеки, комуто би се искало да подражава на осъдените. Свикан бил специален съд от трима съдии, които заедно с кмета и общинските съветници присъствували на литургията в бристолската катедрала в неделята преди процеса. Областният първосвещеник, изпълнен с праведно възмущение, държал проповед и призовавал към възмездие. Самият процес бил кратък и без излишни приказки. След като трима от контрабандистите станали прокурорски свидетели, на Търнър и другарите му станало ясно, че не могат да си спасят главите. Търнър се държал дръзко от край до край. Нагъл бил до безразсъдство и дори заявил с гръмлив глас, че пет пари не дава дали ще го обесят, което и така, и така го очаквало.

Силвър бил съден заедно с останалите, но го оправдали по обвинението в убийство заради свидетелството на някои от подсъдимите, които нямали такъв късмет. Прочели присъдата на третия ден на процеса. Смърт очаквала Търнър и седмина от другарите му. Петима, включително и Силвър, били осъдени на затвор. Големи тълпи се събрали на публичното обесване на Търнър и продавачите на банички и питки събрали хубава пара. Провесили телата на обесените,

оковани във вериги, близо до предишните им домове. Когато съдията произнесъл присъдата, Търнър заявил:

— Е, бога ми, аз ще си вися на чист въздух, докато вие, господа, един ден ще гниете под земята.

И той действително висял дълго на чист въздух, докато гарваните кълвали очите му и червеи плъзнали по разложената му плът.

Положението на Силвър наистина било по-добро: не го обесили, но мръсотията в затвора и отчаянието при мисълта за изгубената свобода му стигали.

Скоро след произнасянето на присъдата майка му и баща му го посетили в затвора. Той едва могъл да понесе скръбта на своята майка.

— Джон — казала Мери Силвър накрая, — уверена съм, че лоши хора са виновни, за да попаднеш тук; хора, които си заслужиха най-ужасното наказание. Но законът си е закон и ако си го нарушил, трябва да понесеш последиците. Ще се моля за теб и се надявам, че това ще ти послужи за добър урок. Като допълнително наказание баща ти ми забрани да те посещавам в това позорно място.

Тя си тръгнала, придружена от баща му, който през цялото време стоял настрани и мълчал. Отчаян, Силвър навел глава. Той съзнавал, че го чакат дълги години затвор, и то без подкрепата на семейството му.

Нещо повече: заслужавал си наказанието и майка му направо му го казала. Тогава решил да се държи като примерен затворник, като се надявал да намери в това утеха и може би дори избавление.

Предполагам, че до зряла възраст щял да остане в затвора, ако не била една щастлива случайност и изключителната му смелост.

Две години по-късно щастието му се усмихнало, когато го премествали заедно с десетина затворници от едно крило на затвора в друго. Тъмничарите ги подкарали, като внимателно заключвали всяка врата след себе си, преди да отключат следващата. В един миг Силвър се озовал в средата на коридор, чиито врати в двата края били заключени и затворени с резета.

Тогава за своя голяма изненада видял, че ще може да мине през един отворен прозорец, оставен така донякъде поради небрежност, но най-вече защото рядко прекарвали затворници по този път. Въпреки ръста и силата си, няколкото крачки, които го отделяли от рамката, му се сторили цели мили. Изведнъж достигнал прозореца! Силвър скочил

към долния край на перваза, хванал се, издигнал се на ръце и прехвърлил краката си от другата страна.

Без да обръща внимание на врявата, която се вдигнала, той видял, че улицата е само на десетина стъпки по-долу. Скочил! Както той самият ми каза, този скок бил най-щастливият в младостта му.

— Не беше толкова високо, Джим, че да се хваля. Ами че толкова пъти съм скачал от дървета и могили и съм рискувал много повече. Но с този скок, именно с този скок, казвам ти, като че ли отново настигах избягалия живот. Скок към светлината, както и към гроба, по дяволите!

Проснал се на земята сред смаяните минавачи, засмян до уши от радост! Един тъмничар, обезумял от бягството, се покатерил на перваза и се прицелил с пищова си. Но тъй като се страхувал да не улучи някой невинен свидетел, трябвало да скочи на улицата след Силвър, а дотогава младежът имал достатъчна преднина.

Той отлично познавал бристолските улици, улички и вътрешните дворове, с обори. Бягал на зигзаг, връщал се обратно, като дори веднъж

минал под самия прозорец, благодарение на който се бил измъкнал. Когато се стъмнило, той се скрил сред сандъците, стоварени на кея, решен да напусне Бристол и Англия при първия сгоден случай.

ГЛАВА IV

БРЕГЪТ НА ГВИНЕЯ

На следния ден след бягството, още преди да съмне, Силвър си намерил място на един кораб, който търгувал с роби и се готвел да отплава за бреговете на Гвинея. Над „Оспри“ се веело английското знаме и неговият капитан Дезмънд Фини бил висок ирландец, който говорел припряно. Младият Силвър отговорил на въпросите на Фини, без да се смути.

— На колко години си, момче? — попитал го Фини.

— На седемнадесет, сър — отвърнал Джон, като се изправил колкото може повече.

— Хм — казал капитанът, — защо юначага като тебе толкова бърза да напусне дома си?

Силвър започнал да мънка, че избягал от баща си, но за щастие следващият въпрос на Фини го прекъснал:

— Разбираш ли от моряшка работа, момче? — запитал той, изстрелвайки бързо думите една след друга. — Можеш ли да съкратиш топсела при насрещен вятър. Можеш ли да спускаш лота и да измерваш дълбочината на плитчините?

— Можете да ме изпитате, сър — казал младият Джон. — Плавал съм с най-добрите моряци, наистина. Зная почти всичко за кораби, шхуни, бригове и...

— Хм — отвърнал Фини, като скептично го пронизал с острите си сиви очи. — Добре, ще видим. Но да знаеш, момче, търговията с роби е мръсна работа. По бреговете на Западна Африка има треска и коварни нападения, а като преминаваме Атлантика, ще има и мръсотия, и воня, и повръщане. Скоро ще разбереш, че корабът не е място за деца със слаби стомаси.

— Не се страхувам от мръсотията и треската, сър — рекъл Джон.

— Може и така да е — казал Фини, — но само си представи, хм, да речем, че се разбунтуват робите и глутница диваци реват и горят от желание да ти разпорят корема, а?

При тази картина косата на Силвър се изправила от ужас, но той събрал смелост и отговорил, свивайки юмруци:

— Нека само се опитат: ще им счупя главите и ще ги изхвърля през борда, сър!

— Ха — казал Фини, — никак не ми се вярва тази работа! Но все пак ще те взема. Точно сега не ми достигат хора, тъй като търговията с роби не е по сърце на моряците. Не че не се печели добре, но жълтата треска и кръвопролитията ги плашат. Слизай в трюма, момче. Или бързо ще станеш моряк, или ще свършиш като храна на акулите — едното или другото.

И така „Оспри“ отплавал с Джон Силвър на борда. Макар че бил карал лодки в Бристолския залив, той сега за първи път излизал в открито море и от това пътуване, както сам твърдеше, научил повече отколкото от всички книги, които бил прочел заедно с майка си. Най-напред надвил страхотиите на морската болест, макар че в Бискайския залив бил готов да си пререже гърлото, стига да имал сили да държи ножа достатъчно здраво.

Силвър научил най-важните правила на морския занаят, подпомаган донякъде от въжето, с което бдителният боцман си служел умело. Ужасът му от катеренето по въжетата, когато корабът бясно се мятал в бурното море, постепенно намалял. През първите си дни на кораба той усещал как проникателните сиви очи на Фини ясно виждали несръчността му и грешките му и си представял как капитанът говори за него с насмешка.

Фини разбирал от навигация, но не умееел да поддържа дисциплината на кораба. През деня той си попийвал, а през нощта пиел здравата и тогава корабът оставал в ръцете на старшия помощник Грирсън. Той бил от Йоркшир, не бил приказлив и бил служил в кралския флот. Държал на дисциплината, дълга и бога. Другарите на Силвър плюели зад гърба на Грирсън и страшно го ругаели в трюма, но спокойствието и самообладанието, с които Грирсън се оправял, спечелили уважението на Силвър.

Общо взето Силвър нямал високо мнение за своите събратя моряци. Те съвсем не се престаравали при изпълнението на задълженията си. Главните им развлечения били игра на комар, сплетни и разпри и Джон се отегчавал от техните препирни при разпределението на храната и грога. Като новак в екипажа, отначало го

тормозели, но неговата възприемчивост и явната му физическа сила му спестявали ненужен тормоз.

Когато „Оспри“ хвърлил котва в Анамбу, пристанището за търговия с роби на западния бряг на Африка, Силвър с почуда гледал този нов свят на тропически гори, странни животни и чернокожи диваци. Отначало разкошните цветя и пищната растителност, които обграждали крепостта и колибите на Анамбу и заплашвали да ги погълнат, просто му се стрували недействителни. Такива били и ярките облекла на африканците, които се тълпели около „Оспри“, за да предлагат плодове и разни лакомства на екипажа.

Но скоро пред очите на Силвър се струпали нови чудеса. Дезмънд Фини се отървал от склонността си към алкохола, на която се отдавал по пътя, и незабавно се заловил за работа. С корабната лодка, натоварена с мостри от стоките, които носел, той слязъл на пристанището на Анамбу, придружен от шестима моряци. Между тях бил и Силвър, когото Фини избрал с думите: „А ти, вълче, ще ни трябваш, защото на този бряг съобразителният човек и умелият лъжец струват колкото батарея петфунтови оръдия.“

И така скоро Силвър с удивление видял как Фини се здрависва с Монго Джак Андрюс, търговец на роби — огромен, отпуснат човек с меки бели ръце, който бил безкрайно любезен. Възприел бил местните обичаи и вкусове и бил облечен в шарени и пропити с пот ярки африкански одежди.

— Скъпи ми капитане — пропял Монго Джак, — отново се срещаме, но, дявол да го вземе, времената са по-трудни от всякога. Пребродил съм реките с хайки за здрави чернокожи младежи и красиви момичета и с големи усилия ги докарвам тук, но какви разноски, скъпи господине, какви разноски! — При тези думи Монго Джак се отпуснал на един тръстиков стол, който се огънал под тежестта му, и избърсал потното си чело. Фини също седнал и заповядал на хората си да покажат стоката. Доколкото Силвър си спомняше, тя се състояла главно от бурета с коняк и ром, памучни платове от Манчестър, няколко чифта пистолети, модерни шапки с дантели и железни пръти.

Монго Джак ги посрещнал с прозявка:

— Съвсем обикновена стока, капитане — оплакал се той. — Честна дума, чернокожите главатари вече се къпят във френски коняк

и всеки от тях има по осем триъгълни шапки. Но — продължил той, поглеждайки лъскавите дръжки на пистолетите — все пак ще видим какво може да се направи, драги господине, ще видим.

Засега с това се свършило. Монго Джак издърпал Фини в една от вътрешните стаи, започнал щедро да му сипва вино, да мърмори и да се оплаква. Отвън цяла змиевидна върволица от африканки поднесли на Силвър и другарите му закуски.

Като момче в Бристол Джон Силвър бил свикнал с момичетата, но тук те му се стрували като същества от друга планета! Негърки, мулатки и кварталонки, стройни или закръглени, безсрамни или стеснителни, те бързо минавали пред него и женствеността им смущавала неговата младост.

Виното и жегата, закачките и смехът подействували на Силвър и другарите му и те се спуснали да танцуват с жените, които преминавали от един моряк на друг, като пищели дяволито и радостно.

„Джим, по-лесно ще кажа братко на един французин, отколкото да проговоря този дяволски език — каза ми той. — Но, бога ми, голям танцър бях на младини, когато имах два крака.“

И така той танцувал, притиснал стройната талия на една тъмнокожа млада мулатка с голяма уста и необикновено розови бузи. Не се знае докъде щяла да стигне цялата тази тупурдия, ако Монго Джак не се появил разгневен и запречвайки вратата с огромното си туловище, изпразнил пистолета си в краката на танцуващите.

Жените се разпищели и се разпръснали колкото може по-бързо, защото пред тях стоял техният господар, повелител и съпруг.

— Бога ми, бесни сте за танци, виждам — казал Монго Джак. — Подушват фустите, както кучетата ми надушват следите на бегълците. В танците няма нищо лошо, момчета, но моля ви, не измъчвайте толкова горките ми жени. Най-добре е сега да се наспите — прибавил той заплашително, — защото утре заран африканското слънце ще изпари доброто ви настроение.

Силвър и другарите му скоро разбрали значението на думите му, защото рано на следващата сутрин те се отправили нагоре по Рио Орто да събират роби. Водел ги Фини, а командуването на „Оспри“ било поверено на мрачния Грирсън. Монго Джак ги снабдил с преводач и ги изпратил с възторжени благопожелания.

Реката лъкатушела между гъсто обраслите брегове, оживени от крясъците на невидими животни и блестящите цветове на безброй птици. Голи до кръста, моряците теглели здраво греблата. Най-сетне достигнали до целта — факторията Оба, готова да продава стоката си.

Заобиколен от жените, слугите и робите си, кралят живеел в широки, просторни колиби. Облегнат на меча си, до него стоял неговият палач, готов да изпълнява заповедите на господаря си. Даже когато Фини чрез преводача разменил надути приветствия с краля, моряците слисано наблюдавали как двама полуголи африканци били извлечени измежду тълпата и обезглавени на място. Топлата кръв на провинилите се нещастници опръскала пурпурната мантия на краля, но той обърнал внимание на това не повече, отколкото ако били няколко капки дъжд. Скоро Силвър разбрал защо.

— Там е работата, Джим, този стар дявол не даваше и пукната пара за човешкия живот — каза той. — Занаятът му беше да търгува с човешка стока, но кой от нас можеше да го упреква за това? Ако

дворецът му беше кланица, ние пък бяхме дошли да купим месо, нищо повече.

Затворите на краля на Оба действително били натъпкани с роби, едни от които безмилостните му наемници били отвлечли от съседните племена, други пък били купени от местни търговци. Скоро Фини наредил на хората си да отбират такива роби, които да си струват парите.

— Слушайте, момчета — казал той, — не сме дошли тук да събираме боклука на този дивак. Искам само първокласна стока и нищо друго. Ако видите, че някой от робите е много стар, да речем над трийсет и пет, или му липсват зъби или пръсти на ръцете и краката, или пък недовижда, направо го махайте.

Така Силвър, който до неотдавна треперел за собствения си живот, сега имал неограничена власт над тези нещастни, тъпи същества. Той се борел да скрие чувството си на погнуса, като гледал как другарите му се движели между робите, блъскали ги, удряли ги, ритали ги и ги ругаели. След това робите бивали жигосвани със собственото клеймо на Фини, за да не могат кралят на Оба или Монго Джак да подменят с лукавство добри роби с лоши, преди да ги натоварят на борда на „Оспри“.

Жигосването не било нещо ново за някои от другарите на Силвър, които въртели нажеженото желязо с такова безразличие, като че ли жигосвали добитък. Дъвчели си тютюна, подхвърляли си мръсни шегги и гледали да мине времето. От време на време се спирали пред някоя красива робиня, преди да притиснат горещия метал върху тъмната плът.

Младият Джон се стремял да отвърща поглед от противната картина и се мъчел да не слуша риданията и стоновите на робите. Изведнъж през пушека и смътните образи пред очите му той забелязал подигравателната усмивка на Фини и чул гласа му:

— Ей, момче, я вземи моето желязо, че ме чакат много по-важни работи.

И ето че той се озовал с желязото в ръка, а двама от другарите му блъснали пред него младо момче, почти на неговата възраст. За момент той се спрял нерешително, като гледал с безизразен поглед лъсналата от пот черна ръка, която държали пред него.

— Хайде, глупчо — добавил Фини, за да го успокои. — Ще го заболи колкото ако щръклица ужили някой стар козел. Е, миризмата изгоряло месо не е приятна, но ти си представи, че ти мирише на шишчета.

На Силвър му призляло от отвращение, когато думите на Фини отекнали в ушите му.

— Не мога — измърморил той.

— Страх ли те е, момче? — изсмял се до него един червенобрад моряк.

Наоколо се чули и други подигравателни гласове.

— Щом застанем на док в Бристол, ще ти купя фуста!

— Я гледай какво хубаво моме сме имали тука!

— Хайде, Бети, хайде сега да те видим!

Гордостта на Силвър била уязвена. Ръката му отскочила напред, като че ли трябвало да набоде на шиш овнешка плешка. Желязото изсъскало, момчето изпищяло и всичко свършило.

— Браво, смелото ми Шишче, все пак от теб ще излезе мъж! — извикал Джордж Томпсън, един стар моряк, който по време на плаването се държал дружелюбно със Силвър.

Останалите се разсмели.

— Шиш! — извикал един от тях. — Ама такова име не сме имали досега, нали! Добре дошъл на кораба, сър Шиш!

Без да съзнава какво върши, Силвър видял пред себе си друга черна ръка за жигосване. Натиснал желязото, после още веднъж и още веднъж. Виковете на жертвите се смесили с общата врява и не след дълго той почти не им обръщал внимание. „Все пак — казвал си той — по-добре така, отколкото да гниеш в затвора.“

Когато жигосването приключило, съзнателно или несъзнателно Джон Силвър бил вече загубил частица от младежката си невинност. Твърдата кора на безразличие към човешките страдания започнала да покрива нараненото му честолюбие. Така той направил първите стъпки по пътя, който щял да го доведе до жестокости и убийства.

Освен това му излязъл и прякор, защото другарите му започнали да повтарят думите, с които Фини злорадо му подал горещото желязо, и до края на живота си Джон Силвър останал „Шиша“.

ГЛАВА V

КЪМ БАРБАДОС

Три дни след като Фини и моряците, които отишли да изберат робите, се върнали в горещото пристанище Анамбу, „Оспри“ отплавал към Западна Индия. Колкото и кратък да бил този престой, младият Силвър научил твърде много за живота по Гвинейския бряг и за търговците на роби, които трупали там тлъсти печалби.

Преди това Монго Джак и Фини се договорили за цената на около двеста роби, докарани от горното течение на реката и натъпкани в кошарите на факторията. Двамата вече се познавали достатъчно добре, но въпреки това се пазарили страшно упорито, сякаш се борели за живота си на някое пустинно островче. Богохулните ругатни на Фини се смесвали с пискливите протести на Джак, който не искал да отбие от цената. Все пак сравнително бързо се споразумели — триста испански дублони и двадесет хиляди отлични хавански пури.

Екипажът на „Оспри“ се заел да подготви робите за пренасянето им през Атлантическия океан. Едва усвоил работата с желязото за жигосване, сега Силвър трябвало да вземе бръснача и да бръсне главите на робите, преди да ги качат на кораба.

Най-напред той се обърнал към Джордж Томпсън.

— Защо трябва да ги бръснем? — попитал той. — Струва ми се жестоко да ги оставим без коса на това палецо слънце. Направо ще им изгори мозъкът. Аз съм против това.

— Слушай, слушай, младо ми Шишче — отвърнал Томпсън, — може и да си станал майстор в жигосването, но виждам, че твоят мозък се е изпарил на това прекрасна място. Нямаме никакво намерение да си навлечем въшки, болести и какво ли не още на „Оспри“. Капитан Фини си знае работата. Когато отплаваме, ще видиш достатъчно болести и мръсотия, може да си сигурен в това, помни ми думата.

Силвър се заловил за работата си и си мълчал. Товарели робите в лодките на кораба и след това ги докарвали до „Оспри“. Някои треперели и стенели от ужас, когато ги качвали на борда на кораба,

други уплашено пулели очи при вида на „голямото дървено кану“ на белите, където сега ги затворили. Мъжете били отделени на една страна, жените на друга, момчетата и момичетата — на трета. Натъпкани като сардели, обезумели от страх, тези нещастници започнали своето пътешествие към Новия свят.

Силвър твърдеше, че в сравнение с други капитани, които познавал, Дезмънд Фини полагал страшно много грижи за робите си. Не искал робите да измират — паричната загуба била голяма — и затова им осигурявал неща, които биха накарали други, по-брутални капитани, да се смеят презрително.

Екипажът хранел затворниците си два пъти на ден с царевична каша със сол, пипер и кокосово масло. Три пъти седмично им давали варена бакла, която — както Силвър твърдеше — те харесвали толкова много, че възторжено махали ръце и надавали викове, „като че ли бяха помирили печена гъска заедно с пълнежа“.

Макар старите моряци като Джордж Томпсън да мърморели, че това създава допълнителна работа, и да въздишали за безгрижните предишни дни, при добро време Фини също така нареждал веднъж на ден да разхождат робите. Всъщност в началото на плаването Силвър нямал от какво да се оплаква.

„Може би си мислиш, Джим — рече ми той, като ме гледаше хитро, — че е жестоко да оставяш тия диваци да спят нощем на голите дъски, но и по Гвинеийския бряг те нямат пухени легла, вярвай ми синко.“

В едно отношение Фини бил нехаен — по въпроса за дисциплината на екипажа. Щом изпълнявали задълженията си, той се правел, че не вижда как моряците се наливат с евтин черен ром. Нещо повече. Той им позволявал свободно да си избират от негърките. Далеч не всички задоволявали похотта си по този начин, но онези моряци, които го правели, измъчвали нещастните робини, които нямали друг избор, освен да се примирят със съдбата си.

Макар и изкушен от физическата красота на много от негърките, Силвър бил отвратен от разврата, който го заобикалял, и жестокостите, които така често го съпровождали.

Най-сетне се осмелил и споделил тревогата си пред първия помощник Гирсън.

— Не съм съгласен с това, сър — заявил той, докато Грирсън слушал безразлично. — Не стига, дето тия черни момичета са грабнати от домовете си и са натъпкани долу като добитък, а ги тормозят на всичко отгоре. В края на краищата те са жени.

— Аз не съм капитанът — казал Грирсън раздразнено. — Тук заповядва капитан Фини.

— Да, сър — възразил Джон, — но заповедта си е заповед. Капитан Фини ни каза, когато бяхме на сушата в Гвинея: „Отнасяйте се добре с тях. Строго, но добре“, така рече. А тук е друго, съгласен ли сте?

— Когато, пораснеш — рекъл Грирсън, — ще се научиш кога да си държиш езика зад зъбите и да не си търсиш белята. Надявам се, че не си бунтар или начеващ млад адвокат. На работа, иначе ще опиташ въжето! Ще те държа под око, момче!

Силвър си замълчал, съзнавайки прекалено добре, че светът бил много по-жесток, отколкото той очаквал със своята неопитност.

Но в скоро време младият Силвър бил принуден да мисли за други противни неща, тъй като на двадесет и четири дни път от Гвинеийския бряг трюмът, където били натъпкани робите, се превърнал във вонящ ад. За щастие на кораба не избухнала едра шарка, а дизентерия. Силвър си обясняваше епидемията със спарения въздух под палубите, когато поради лошото време люковете останали затворени. По мое мнение, като се позовавам на това, което чух, причината за заболяването е била някакво объркване в храната.

Но каквато и да е била причината, последиците били ужасни. Мястото на негрите в трюма и преди не е било чисто, защото те трябвало да ходят по нужда в едно и без друго претъпкано помещение. Освен това било пълно и с плъхове, които нощем се разхождали по спящите роби. Но след като и епидемията се разпространила, негрите буквално залели помещението си с повърнатата храна, кървава слюз и изпражнения.

Фини и строгият Грирсън трябвало да накарат моряците да слязат долу и да се опитат да внесат някакъв ред в този ад. Стомахът на Силвър така се свивал от отвратителната смрад и мръсотия, че и той повърнал. Но боцманът и квартирмейсторът, както и капитанът и първият помощник били неумолими в решимостта да накарат целия екипаж да се справи със заразата. Силвър и останалите моряци се

препъвали сред грамадата от гърчещи се и стенещи тела, като изнасяли на палубата тези, които им се струвало, че имат най-много нужда от чист въздух.

Разбира се, те не могли да определят кои от робите най-много се нуждаят от помощ, но все пак това, което направили, било по-добре от пълно бездействие. Някои от изнесените на палубата роби, както и тридесетина от изоставените в трюма, загинали в изстъпление и болки. Просто изхвърляли телата през борда, а акулите, които дотогава следвали кораба в очакване на плячка, започвали да се бият за трупове и водата бързо почервявала.

След почти три месеца плаване „Оспри“ достигнал остров Барбадос и влязъл в залива Карлайл, откъдето се виждал Бриджтаун. Товарът от роби бил намалял почти с една четвърт. Освен умрелите от епидемията, някои роби отказали да се хранят и загинали от

изтощение; една жена умряла при раждане и още две, обезчестени от екипажа, се хвърлили в морето.

Свалили оковите от оцелелите роби и започнали да ги хранят така, че бързо да се оправят.

Силвър признаваше, че тези мерки му се видели колкото смешни, толкова и излишни.

„Та целият кораб се превърна едновременно във фризьорски салон и пазар за свине, Джим — разправяше ми той. — Трябваше да мажем робите с масло, та да лъснат като нови ботуши, и да им четкаме къдравите коси. Честна дума, че Фини, само да смееше, щеше да ни накара да им измием и зъбите и да им обършем носовете!“

Оказало се обаче, че „Оспри“ можел да разтовари и тълпа въшлясали роби в най-ужасен вид, тъй като търговците на роби и надзирателите не държали особено на вида им; пък и повечето плантатори намирали за по-изгодно да използват робите си така, че да умрат от изтощение и после да купуват нови, отколкото да ги запазват до старини. Затова и бързали да изпращат агентите си да посрещат всеки нов кораб, натоварен с роби, още щом се долепвал до кея.

Силвър помогнал да отведат спретнатите роби по прашните улици на Бриджтаун и бил смаян от тълпата, която ги следвала. Надзиратели от плантациите и агенти с широкополи шапки бързали да опипат негрите, като ги щипели и бодели по пътя към пазара. Роби, които вече работели за белите си господари, подвиквали на новодошлите, като ту ги подигравали, ту ги обнадеждавали.

Джордж Томпсън се смеел на почудата на Силвър.

„Та това нищо не е, Шиш — рекъл му той. — Веднъж ми разправяха, че стотина черни скочили в морето, преди да ги стоварят. И знаеш ли защо? Защото някакъв отракан и майтапчия роб се качил на кораба и им разправил, че щели да им извадят очите и след това щели да ги сготвят и изядат! Бога ми, ние вече не допускаме такива работи.“

И действително не допуснали такова нещо. След разпродажбата на десетина болни и умиращи роби за няколко лири, за Фини не било трудно да получи добра цена за останалите. Агентите бързали да си получат стоката, като понякога се сбивали, ако станела някоя грешка.

След това изплатили половината надници на моряците и те се пръснали по кръчмите и публичните домове на Бриджтаун. В началото

Силвър гуляел с другарите си, но след два дни изтрезнял и отишъл да разгледа околностите. Бистрите синьо-зелени води на Карибско море, белите коралови рифове, екзотичните тропически риби и пищната растителност направили много по-силно впечатление на младия Силвър, отколкото бреговете на Западна Африка. Детството му в Бристол и дори страшният процес и затворът останали в миналото. Той открил един нов свят тук. Може и да го застрашавали опасности и жестокости, но имало също нещо привлекателно, което му давало надежда.

ГЛАВА VI

БУНТ

След разпродажбата на робите, като оставил екипажа да си пропие парите и да покрещи из кръчмите на Бриджтаун, Дезмънд Фини натоварил кораба със захар и отплавал за Бристол. Обратният път добавял третата страна на позорния триъгълник на търговията между Англия, Западна Африка и Карибско море. Когато пристигнали, младият Силвър останал на борда и не смеел да се появи в родния си град, нито пък се опитал да се свърже с родителите си; само последния ден, преди да отплават отново към Гвинеийския бряг, той изпратил едно кратко и ободрително писмо до общарницата на улица Шийп, за да им съобщи, че е жив и здрав след бягството си от затвора.

След това Силвър повторно тръгнал с кораба, пренасящ роби, и отново чул как Монго Джак хленчел и се самосъжалявал. Ловът на роби по горното течение на Рио Орто бил същият, с тази разлика, че крал Ома им устроил представление: умиловил разгневения бог на дъжда с човешки жертви. Заклинателят със страшна маска на лицето и лъвски лапи върху ръцете извел пред множеството десет девизи, намазани от главата до краката с бяла глина. След това по знак, даден от краля, главите на нещастните момичета били отсечени и все още потръпващите им тела били насечени на късове. Не се съмнявах, че постепенно, противно на волята си, след като съвсем млад видял дивашките обичаи в Западна Африка и събрал опит на кораб, който пренасял роби, Силвър закоравял дотолкова, че бил готов да отнеме човешки живот. Нима самият аз не бях свидетел как уби честния моряк Том на Остров Кид, без да изпита каквото и да било чувство, сякаш смачка неприятна хлебарка?

И все пак, като си спомняше за ужасите на жертвоприношенията, които толкова отдавна бе видял, готов съм да се закълна, че в сините му очи се мярна нещо, което можеше да мине и за тъга. Но това отмина и отново се появи безцеремонният Шиш с грубите си приказки, който настояваше, че слабите трябва да вървят по дяволите!

Тази нотка на човечност, която се долавяше над ругатните и грубите му думи, ме заинтересува, макар и да не ме изненада съвсем. В края на краищата не бях ли свидетел как на борда на „Испаньола“ Джон Силвър умееше да прикрива коварните си планове със съвсем убедително приятелско държане и добра воля? С една дума, той бе толкова разнолик, че човек трудно можеше да разбере неговия нрав, изменчив като окраската на хамелеона.

Когато за втори път влязъл в Бриджтаун и видял как водят оживелите роби към тържището, Джон Силвър още не знаел, че само няколко месеца го делят от едно събитие, което щяло да му позволи да открие качествата си на водач.

Пътуването му до Англия не било забележително в никакво отношение, само с това, че един ден преди „Оспри“ да отплава, на борда се появила госпожа Фини. Джералдин Фини била дъщеря на плантатор от Барбадос и докато мъжът ѝ се занимавал с търговските си работи, тя прекарвала зимата със семейството си в една солидна къща на острова. Но тя вече искала да има дом в богатата част на Бристол, а на всичко отгоре и по-спокоен живот.

Силвър и другарите му скоро разбрали, че капитанът им бил в по-ниска категория от своята съпруга. Когато госпожа Фини се разгневявала, целият кораб от носа до кърмата си изпащал. Понякога капитан Фини прекъсвал заповедта, която изричал, с думите:

— Господа, засега няма друго.

И слизал в каютата си да види защо жена му така настойчиво го вика.

Веднъж разгневената г-жа Фини грабнала ленената покривка от масата на капитана и заедно с всички чинии и прибори я хвърлила в морето!

Екипажът съвсем не се изненадал, когато отплавали за Западна Африка с нов капитан. Собствениците на „Оспри“ назначили Грирсън на мястото на Фини. Най-напред всичко било наред. Грирсън затегнал дисциплината и карал всички да си гледат съвестно работата. Силвър не бил против това, макар и някои от моряците да се оплаквали, че капитанът ги претоварва с работа и мрачно се заканвали зад гърба му.

Преди „Оспри“ да отплава от Анамбу, натоварен с нов товар роби, Грирсън наел един нов моряк — блед младеж, който говорел на кентски диалект и се държал хладно и презрително към останалите

моряци. Оказало се, че бил само с няколко месеца по-голям от осемнадесетгодишния Силвър, който сега бил толкова висок, че другарите му го наричали не само Шиша, но и Дългия Джон.

Силвър се заинтересувал от новодошлия. Харесвала му неговата навъсена самоувереност и той се смее на жестоките му шеги, макар много от тях да били насочени срещу Грирсън, а някои и към самия Силвър. Малко по малко Гейбриъл Пю (така се казвал новият моряк) спечелил уважението на младия Джон, така както тихият му напевен глас започнал да влияе доста силно върху другарите му.

Запознанството на Силвър с Гейби Пю можело и да завърши още когато последният щял да се измъкне по кея на Бристолското пристанище, махайки с влажната си ръка за сбогом, ако на „Оспри“ не се случило нещастие посред Атлантика. Една рея на бизанмачтата, разхлабена от бурното време, се стоварила върху Грирсън, както стоял сам на юта. Внесли го в капитанската каюта и го положили на леглото му. Челото и темето му били ужасно раздрани, като че ли бил ръфан от някое свирепо животно, и известно време очите му били хлътнали в нараненото и подуто лице.

Испаднал в безсъзнание в продължение на три дни, Грирсън крещял и стенел. Силвър бил един от тези, които го гледали и превързвали ранената му глава. Когато трескавото бълнуване внезапно престанало, капитанът, макар че едва се държал на краката си, отново поел командването на кораба. Но ударът предизвикал някаква странна промяна в мозъка му и докато по-рано той бил взискателен, сега станал маниакален педант — строгият поддръжник на дисциплината се превърнал в побеснял тиранин.

Сякаш Грирсън никога не спял. Надничал по най-тъмните ъгълчета на кораба и тормозел целия екипаж със заповеди и разпити. Никой не му убягвал. Карал моряците да носят двойни вахти и ги вдигал от койките им по всяко време на деня или нощта. Настоявал да мият палубите на робите и да ги търкат с четките, а след това отново да грабват кофите и парцалите.

Случвало се Силвър да работи нещо по кораба и фигурата на капитана да се надвеси между него и слънцето.

— Е, господин Силвър, сър — започвал Грирсън със своя глух глас, — така ли работят вагабонтите от Бристол? Е, господин Силвър, скъпи ми господинчо, та тия дъски са целите в мръсотия! Как смееш,

мърша такава, негодник такъв, сър, как смееш! Знам те аз тебе, онзи самозвания адвокат, знам те аз!

И с тези думи той ритвал кофата с вода и беснеел над него, докато Силвър не почиствал палубата още веднъж. И дори тогава побърканият капитан се връщал, за да се хване за някоя дреболия и да накаже виновния с намаляване на дажбата му. Никой от моряците не можел да му се измъкне.

След като се държал така четири дни, Гирсън свикал целия екипаж на палубата и се обърнал към тях:

— Е, господа — започнал той, — не си въобразявайте, че съм толкова глупав, та да не виждам, че заговорниците. Виждам всичко, уважаеми господа, виждам всичко. Виждам как шепнете и плюете зад гърба ми. Моите агенти са навсякъде, знам намеренията ви. Но бунтовниците скъпо плащат за глупостта си, господа. Ще ви избеса за това, направо ви го заявявам.

Изненадани и ядосани, моряците започнали да мърморят и Гирсън направил крачка назад, като поставил дясната си ръка върху

дръжката на пищова си. От двете му страни били застанали първият и вторият му помощник. Боцманът и квартирмайсторът стояли наблизко. Речта на Грирсън, която не се харесала никому, взела друга насока и почнала да става опасна.

С прегракнал от истерия глас капитанът продължил:

— Господа, подвеждат ви две отровни гадинки на кораба. Две малки паленца са се заклели да ме убият, а вас да пратят на дъното. Единият е Гейбриъл Пю, най-долният убиец, изскочил от калта! Другият е Джон Силвър, съюзникът на Пю. Откритото му лице е само маска, зад която се крие долна измяна, вярвайте ми, уважаеми господа, така е. Но аз ви държа под око и денем, и нощем. На работа! Хайде на работа!

Смаяни и вбесени, моряците се разпръснали. Само няколко минути по-късно свободните от вахта моряци се събрали в кубрика, като поставили постове, да ги предупредят, ако Грирсън се появи.

Пю заговорил пръв и думите му били пълни със злъч.

— Е — започнал Пю подигравателно, — ако не чухме чудесни думи от капитан Грирсън, или по-скоро би трябвало да кажа от капитан Звяр, здраве му кажи. Това копеле е полудяло. И по-големи зверове съм убивал, а тоя ще го удуша в леглото му, преди да успее да ме окове. Помнете ми думите!

— Да, убий го, бога ми, убий го! — възкликнал друг. — Тормози ни и ни товари с работа. Да го хвърлим през борда, та чак акулите да ги заболи коремът!

Предложението било подкрепено и начаса можело да последва нападение върху Грирсън, ако Джон Силвър не се бил намесил.

— Другари! — извикал Силвър, застанал като млад гигант в тесния кубрик, като задържал вратата със силната си ръка. — Другари! Почакайте за миг и ме изслушайте! Храбри сте, това се вижда и с половин око. И не бихте могли да си намерите по-добър водач от Гейби Пю, няма съмнение. Но не е толкова просто да убием един истински капитан, който плава под кралски флаг. Такива са законите, такъв е редът!

Той спрял за момент, изненадан от собственото си красноречие.

— Дяволите да те вземат, Силвър — озъбил се Пю, — мухльо си ти! Така и така ще си увиснеш на бесилката за това и бъзливата ти кожа ще намаже въжето.

— Да, Гейби — отговорил спокойно Силвър, като овладял надигацията се в него гняв. — Бърз си на думи и сигурно си още по-пъргав с ножа, не се съмнявам. Но Грирсън не е единственият офицер на този кораб. Или трябва да избием всички, или да ги спечелим до един. Ако сте съгласни, ще опитам да ги склоня да минат на наша страна. Тогава всичко ще изглежда законно.

Бледото лице на Пю се свило в презрителна гримаса, докато слушал думите на Силвър. Останалите обаче го подкрепили, едни от страх от бесилката, а други, защото били убедени, че предложението му е смислено. Старият моряк Джордж Томпсън и Силвър били упълномощени да убедят първия и втория помощник, боцмана и квартирмайстора да помогнат за свалянето на горкия Грирсън.

Вторият помощник бил млад и уплашен и не било нужно много да го увещават, за да се съгласи с плана. Боцманът, след като се престорил на слисан, също се съгласил. Но квартирмайсторът, един едър, набит мъж, който много-много не говорел, но често раздавал удари, нито се съгласил с плана, нито го отхвърлил. Изглеждало, че и първият помощник щял да постъпи по същия начин. Силвър дълго се мъчел да разколебае твърдостта му, като използвал цялото си сладководие, една своя дарба, която току-що бил открил и която в скоро време щяла да се превърне в основното му оръжие.

Дженкинс, първият помощник, бил надут, придиричлив и се боял да наруши устава.

— Не може, Силвър — протестирал Дженкинс, — тридесет години плавам по море и не съм участвувал в никакъв бунт.

— Прав сте, сър — рекъл Джон. — Но може би през тези тридесет години не е имало такъв капитан като Грирсън. Щом той сам нарушава устава, ние трябва да го спрем.

— Знаеш ли какво рискуваш? — запелтечил Дженкинс. — Аз трябва да мисля за доброто си име и за бъдещето си. Не, в никакъв случай не съм съгласен.

— Извинете, сър — казал неумолимо Силвър, — какво ли име би ви останало, ако този кораб се запомни с кръвопролитен бой? Бога ми, та момчетата искат вие да бъдете капитан. Просто кротувайте. Нека ние се оправим с Грирсън. И преди да се стъмни, вие ще сте на юта и ще командувате кораба. Можете да разчитате на нас.

— Но да няма никакво кръвопролитие, човече — казал Дженкинс разколебан.

— Единственото, което ще се лее, ще бъде виното в чашите на собствениците на „Оспри“, когато ви поздравят като смел джентълмен — отвърнал ласкателно Силвър. — Аз съм за капитан Дженкинс и не познавам по-смел и по-твърд мъж от него.

Доводите му убедили Дженкинс. Само един час по-късно Грирсън и квартирмайсторът лежали пребити и оковани в задната каюта. Дженкинс поел командуването, надул се и започнал да издава заповед след заповед. Но все повече и повече истинската власт на кораба била у другиго — в подвижния ум и широките плещи на Дългия Джон и в зловещите намерения на Гейбриъл Пю.

ГЛАВА VII

РОБИТЕ СЕ НАДИГАТ

Докато „Оспри“ си проправял път към Карибско море през големите вълни на Атлантика, новопроизведеният капитан Дженкинс се борел със съвестта си. Разхождал се като господар по юта, а нараненият и полудял Гирсът лежал до мрачния и умислен квартирмайстор Маркам, като крещял и ридаел в една тясна каюта.

Как би могъл той, Дженкинс, да оправдае свалянето на капитана пред собствениците на „Оспри“? Те биха могли да се усъмнят, че раната на Гирсът в главата и налудничавото му поведение са резултат на жестоко и подло нападение на кръвожадни узурпатори.

Моряците и офицерите наистина биха могли да го подкрепят и това би го оправдало. Но те също така можели и да го провалят. Ако екипажът, за да спаси кожата си, се наговори да му прехвърли цялата отговорност за свалянето на Гирсът? Как би могъл да ги обори?

Такива мъчителни мисли започнали да преследват Дженкинс и превърнали живота му в ад: нощем имал кошмари, от които се събуждал облян в пот. Портвайнтът му се струвал кисел, осоленото месо пресядало на сухото му гърло и дори чудесното емфие му се струвало противно.

В отчаянието си Дженкинс гледал да поддържа екипажа в добро настроение, доволен от неговото благоразположение. Удвоил дажбата ром, затварял очи пред безброй нарушения, безразсъдно им обещаващ голям дял от печалбата, усмихвал се непрекъснато и приятелски кимал на всички.

— Ама ни се усмихва този глупак — казвал подигравателно Пю на моряците в кубрика. — Сигурно пак би ни се усмихвал, когато виси от реята с главата надолу. Да окуцея, ако не се разсмея, като го видя така.

— Всяко нещо с времето си. Предостатъчно време има за това, Гейби, когато си опечем работата в залива Карлайл — казал Силвър уверено.

Презрение се изписало по лицето на Пю.

— Може да си як и силен, Джон Силвър — отвърнал той, — но си бързлив като госпожица. Грешка няма!

— По-добре това, отколкото да имам ум на момче, дето устата му мирише още на мляко — отговорил хладно Силвър.

— Няма защо да се перчиш с ума си, както виждам — не му останал дължен Пю. — Главата ти е натъпкана с молитвите на скъпата ти майка и възвишените принципи на татко. Толкова те бива за решителни действия, колкото онези оковани черни в трюма. Ако ти дадат сабя, ще почнеш да се молиш, преди да съсечеш някого, дявол те взел!

Силвър замълчал, като че ли да си поеме дъх. След това хвърлил поглед към неколцината моряци, които леко се били навели напред, очаквайки Пю и Силвър да се сбият — всичко това му било забавно. Той бързо научавал изкуството да спори и вече умее да се справя с буйните изблици на негодяхи като Пю.

— Приятели — рекъл той най-сетне, като ударил с длан коляното си, — ето че нашият приятел Гейбриъл надава бойния си вик. Може би ви се иска да смъкнете и капитан Дженкинс? Е, на добър ви час, казвам аз. Но — добавил той и гласът му прозвучал сериозно и искрено, като на шарлатанин, който се готви да направи фокус пред тълпа лековерни селяци — не разбирате ли това, което е ясно като бял ден, че точно сега тоя Дженкинс ни е нужен така, както умиращият от жажда се нуждае от вода. Той ще ни върне в Барбадос. Той ще ни оправи със собствениците, за да спаси собствената си кожа. Той е нещо като наш заложник, а също и гарант. Ако наричате това благочестиви приказки, карайте, плюйте си на клетвата, макар че ще трябва по-голям храбрец от мен, а може би и от Гейби, за да плюе на библията.

Той с облекчение забелязал по изражението на слушателите си, че тези доводи са ги убедили; дори самият Пю бил разколебан. Неспокоен и потен, Силвър се готвел да подсили доводите си с още благочестиви мисли, когато от юта се чул пистолетен изстрел.

Моряците в бака веднага скочили на крака. От палубата идвала страшна врява — бойни викове, псувни, свистене на саби. Някой крещял заповеди, чували се глухи звуци на удари по човешки тела, стонове и писъци.

Силвър изскочил от бака, последван от Пю и останалите. Робите били разбили клетките си в трюма. Вероятно успели да повалят пазача при решетките и след това излезли на палубата. Часовоят на предния люк имал по-голям късмет или бил по-бдителен: той все още продължавал да удържа част от тълпата на същото място, като размахвал брадвичката на готвача около главата си, заплашвайки напиралите роби.

За миг Силвър схванал положението. Дженкинс, боцманът, кормчията и още пет-шест души били заели юта. Сандъкът с оръжието бил отворен и групата успешно отблъсквала около петдесетина негри, които напирали със страшен рев. Друга група моряци, въоръжени с пики и ножове, се отбранявали срещу една малка група негри някъде към средата на десния борд.

Робите надавали страшни викове, но били зле въоръжени. Дъги от счупени бъчви за вода и разни намерени в трюма дъски им служели за оръжие. В схватката дори имало и нещо смешно. На готвача предварително било наредено да излива вряла вода от котлите си върху робите в случай на бунт, но от обед били минали няколко часа и ужасеният готвач можел да хвърли само корабни сухари и останки от изстинала супа по главите на противника.

Като грабнал едно въже и извикал на Пю и останалите да го последват, Силвър се хвърлил в тълпата от роби и моряци, струпани на десния борд. Мигновено успял да усуче въжето около врата на двама роби и го пристегнал като превръзка. Когато жертвите му започнали да се задушават, широкоплещестият Силвър ги издърпал към планшира и само с едно движение ги запратил през борда. Кресящите роби паднали във водата и Силвър вече бил сграбчил други двама, ударил главите им една в друга и също ги изхвърлил през борда.

— Стига, Силвър! — извикал задъхано Пю, както нанасял удар по един приклекнал негър с пръчка от лебедката. — Изхвърли тъкмо сто жълтици в морето. Удряй ги по главите, както правя аз, по-евтино е. — И с тези думи той повалил още една жертва със силен удар в дясното слепоочие.

Съпротивата по средата на кораба секнала, робите били сломени духом и тези, които оцелели, били вкарани в трюма без особени любезности.

Но докато Силвър и Пю изтиквали негрите от палубата, схватката за овладяване на юта взела опасен обрат. Четирима роби, посмели или по-пъргави от другарите си, се изкачили на юта и нападнали Дженкинс и тези, които били около него.

Силвър видял как лицето на Дженкинс започнало да става мораво, когато чифт черни ръце го сграбчили за гърлото. До него един моряк се залюлял, ударен с пречупена дъга от бъчва.

Докато траела ожесточената схватка, един човек на юта не изгубил самообладание. Това бил старият моряк Джордж Томпсън,

който благоразумно се оттеглил назад и започнал да вади оръжия от сандъка.

— Ей те и тебе, Шишче — извикал Томпсън, когато видял как Силвър и Пю начело на десетина моряци се спуснали към юта. — Накарай ги тия въшльовци да потанцуват!

И с няколко сръчни движения старият моряк подхвърлил пет пищова и няколко саби в краката на другарите си.

Пю пъргаво грабнал един пищов и изръмжал от радост.

— По дяволите, ако са заредени хубаво, сега ще видим цвета на мозъка на тия негри.

— Е, Гейби — пресякъл го Силвър, — преди малко ти сам се тревожеше за изхвърлената стока. Цели се в краката, викам аз, един мъртъв негр не струва и пукната пара, а дори и да понакуцва малко, все ще докара някоя пара, така си е.

С тези думи гръмнал с чифт пищови сред босите крака на биещите се роби. Други изстрели се чули от двете му страни. Негрите се смутили, когато се намерили под кръстосан огън.

Щом моряците започнали да ги обстрелват, схватката за юта взела решителен обрат срещу робите.

Половин час по-късно робите били върнати обратно и жадните за мъст моряци ги натикали по тъмните ъгли на трюма, като ги ритали и заливали с току-що кипнала вода лицата на онези, които се съпротивлявали най-упорито.

Палубата била осеяна с ранени и пострадали негри и моряци. Схватката траяла само петнадесет минути, обаче единадесет негри били убити — петима лично от Силвър. Освен това други десет били посечени, ударени с лостове и прободени с ножове, а седем-осем, ранени в краката, пищели от болка.

Пренесли Дженкинс в каютата му почти в безсъзнание, с разбит нос и издрано и подуто лице. Други двама от екипажа, ударени в главата, били в безсъзнание. Още четирима били с превързани ръце и рамене. Харисън, вторият помощник, един прегърбен младеж без голямо самочувствие и решителност, лежал уплашен в лазарета, като държал нараненото си бедро и почвал да трепери от страх, щом чуел да приближават стъпки. Отново завоювали „Оспри“ и развеселените победители с радостни викове се заловили да оковават смазаните роби.

— Ура за Шиша! — извикал Том Брук, моряк от Съфък с тъмни вежди, който можел да бъде баща на Силвър. — Това момче оправи работата. Той отблъсна негрите. Той ни показва какво да правим!

— Да, Шиша! — обадили се и други гласове. — На кайма щяха да ни направят, ако Шиша, Пю и другите не се бяха втурнали.

— Точно така! Ами видя ли как метна четирима от ония черни право в морето!

— Искаме Джон Силвър да бъде капитан! — извикал Том Брук.

Някои се засмели на тези думи, но имало и одобрителни викове.

Застанал насред палубата, Силвър не знаел как да постъпи. Изпълвало го чувство на гордост. Капитан, а? По-добре щял да се справи от Дженкинс, в това бил уверен. Дали действително го искат за капитан? Дали наистина му вярват, след като е толкова млад?

Погледнал към захилените лица. Глупци! Всекиго били готови да последват и за най-малката заслуга. Взимали шегите за чиста истина. Колцина от тях се замисляли какви трудности им предстоят? Налагало се да им обясни истинското положение на нещата.

— Е — почнал той остро, — сега, когато Дженкинс е по-скоро мъртъв, отколкото жив, а Харисън е на легло, кой ще определя курса на кораба? Ти ли, Брукс? Или ти, Джордж Томпсън? Слушайте, ще се озовем на някой остров, населен с диваци, и ще ни изядат до един. Точно така. Грешката ви е, че не можете да видите по-далече от носа си.

— Чакай, Шиш — казал Томпсън, — забравяш капитан Грирсън долу. Него си го бива като капитан, сигурен съм в това, колкото и да беше луд.

Силвър се обърнал и се запътил към долната палуба. Какво се било случило тук? Вратата на каютата на Грирсън била разбита. Веднага прекрачил прага. Сякаш влязъл в касапница. Маркам, квартирмайсторът, лежал в единия ъгъл и разбитата му глава още кървяла. Един убит негър бил проснат пред краката му. През ръба на койката било провиснало пребитото тяло на Грирсън. Очите му били извадени, зеещите тъмни дупки били изпълнени с кръв. Мушици били накацали по една ужасна рана на врата му.

— Е, край на плаването за капитан Звяр. Ако може да ни закара някъде, сигурно ще е на дъното!

Чувайки стъпки зад гърба си, Силвър се обърнал стреснато. На вратата бил застанал Пю и едва забележимо доволна усмивка играела по лицето му.

— Ти ли си, Гейби? Значи това е твоя работа?

— Не е моя, Шишче, макар и да не мога да кажа, че по-рано не ми липсваше желание да му прережа гърлото.

— Но това е убийство! Този път навярно всички ще увиснем на въжето.

Пю се доближил до Силвър. Както винаги от устата му се носел лош дъх. „Вони като мърша“ — помислил си Силвър и извърнал глава.

— Не виждаш ли? — изсъскал Пю. — Един мъртъв негър е вкопчен в Маркам. Отговорът е ясен като бял ден! Нахлули са тук да търсят оръжие, но когато открили, че хич го няма, и тъй като били леко възбудени, господата взели, че наскрили скъпите ни покойници офицери.

Очите на Силвър проблеснали, но той отвърнал спокойно:

— Не се съмнявам, че е станало така, Гейби. Но кой ще свидетелствува за това? Отсега чувствавам примката на врата си! Свършени сме, ако всички не разправяме една и съща история, когато стигнем в Барбадос!

— Да не би да си се уплашил, Джон, а? Човек като тебе тъй да се уплаши!

— Просто гледам по-далече от носа си, приятелю, и все пак не може така! Просто си мислех на глас, нищо повече. Оправи се с Гирисън и Маркам. Гейби, хайде, момчето ми. А аз ще отида да докладвам на капитан Дженкинс, ако изобщо е в състояние да разбере нещо.

Силвър излязъл от опръсканата с кръв каюта, а Пю, като се обърнал към двата трупа, ритнал яко мъртвия Гирисън в лицето.

ГЛАВА VIII

УРАГАНЪТ

Изхвърлили убитите негри през борда с няколко псувни, с които изразили съжалението си за паричната загуба. Съдбата на телата на Гирсън и Маркам, за които се предполагало, че са убити от разбунтуваните роби, била по-добра: увили ги в платно и ги спуснали в морето. По настояване на Джордж Томпсън, Джон Силвър, единственият моряк в екипажа, който можел да чете, напевно прочел малко от молитвеника:

*Пръст си и на пръст ще станеш.
Бог дал, Бог взел...*

Двете тела най-напред потънали във водата, но после вълните започнали да ги вдигат и спускат зад „Оспри“, сякаш мъртвите танцували някакъв странен танц на смъртта. Пю плюл във водата:

— Пръст си и на пръст ще станеш! Как ли не! Проклети да са, да им изтекат очите — извикал той през борда. — Акулите да ги ядат, добре се отървахме от тях! Да вървят по дяволите!

След като изхвърлили убитите през борда, оцелелите моряци трябвало да решат един много труден въпрос. Явно Дженкинс бил прекалено тежко ранен, за да може да води кораба. Вторият помощник Харисън, единственият оцелял офицер на борда, бил извън строя след страшния бунт на робите и убийството на Гирсън и Маркам. Кой щял да поеме командването на „Оспри“? Кой щял да се погрижи да стигнат до Барбадос, а не всички да загинат при корабокрушение?

Екипажът се събрал да обсъди положението. Омаломощеният Харисън не бил съгласен да поеме командването и моряците започнали да дюдюкат, присмивали му се и размахвали юмруци пред лицето му. Най-сетне гласували и избрали трима души да се опитат да

направляват кораба. Харисън неохотно се съгласил да прави измерванията със секстанта по обед и да определя курса на „Оспри“. Избрали двама души да му помагат. Единият бил Джани Ривиера, късокрак генуезец, който бил плавал по търговия до островите на Западна и Източна Индия и разбирал малко от навигация. Естествено другият бил Джон Силвър — човек с бърз ум, чието държане било вдъхнало смелост на другарите му по време на бунта на робите.

Известно време всичко било наред. Дните минавали и „Оспри“ приближавал Карибско море.

Един ден, на около седем дни път от Барбадос, времето станало много горещо и задушно и корабът започнал да се люлее повече от обикновено.

Изведнъж Ривиера, генуезецът, който се намирал близо до кормчията, се хванал за вантите на бизанмачтата и се навел над релинга на юта, за да погледне небето. Черни облаци бързо се носели към тях от запад. Помирисал вятъра, който бързо се усилвал. Станало страшно задушно и горещо. Той бързо се обърнал към прегърбения Харисън, който току-що бил излязъл на палубата и с усилие придържал шапката на главата си.

— Ураган! — извикал Ривиера на Харисън, който не разбирал какво става. — Ураган, мистър Харисън, корабът трябва бързо да се обърне.

Още не бил изрекъл тези думи, когато вятърът започнал да вие високо и да къса платното от реята на предния топсел. Част от платната били разкъсани и отнесени. Гигантските вълни всявали ужас. Останал без командване, екипажът на „Оспри“ безредно се хвърлил да свие издутите платна, които вятърът почнал да отнася. Едва смогнали да приберат по-ниските платна, но топселът и брамселът на главната мачта и на бизанмачтата били напълно отнесени.

В очите на неопитния Силвър грамадните вълни, които връхлитали върху „Оспри“, изглеждали като страшни предвестници на края. Макар и да се доближавали до кораба сравнително бавно и спокойно, те се извисявали колкото най-високата къща, която той някога бил виждал.

Изглеждало просто невъзможно „Оспри“ да изкачи някоя от огромните като планински склонове вълни. И все пак той успявал да се издигне над всяка вълна, заставал за миг на гребена ѝ и след това се

спускал с носа надолу към бездната, само за да се озове отново пред следващата, не по-малка вълна. На палубите имало вода до кръста и моряците се хващали за релинга, мачтите и такелажа, за да не бъдат отнесени в морето. Натиканите зад преградите негри в трюма надавали ужасни викове в мрака, докато люлеещият се кораб ги запращал ту в една, ту в друга посока.

Със страшни усилия Силвър се добрал до юта, където видял, че Ривиера се бил привързал към руля и се опитвал да държи кораба с нос към вълните. Зад него се били свили Харисън и трима моряци; те били мокри до кости и гледали отчаяно урагана, превърнал дългата на фитили коса на Харисън, който си бил изгубил шапката, в смешни вимпели.

Възползувайки се от миговете между отминаващите и прииждащите вълни, Силвър успял да отреже част от едното корабно въже и да се привърже към релинга на десния борд. Сега вече се чувствувал по-сигурен, макар и на няколко пъти да усетил как заливащата вода повдигала краката му от палубата. Но въпреки това съзнавал, че щял да бъде в безопасност, докато самият „Оспри“ се държи, но ако съдел по разбития такелаж и скърцането и прашенето на гредите, това нямало да продължи много дълго. Вероятно корабът бил вече поел стотици галони вода в трюма и това само щяло да приближи гибелта му, тъй като „Оспри“ станал по-тромав и по-труден за управление срещу дяволския ураганен вятър и извисяващите се вълни.

Силвър решил, че е загубен. Въжето, с което се бил привързал към релинга, се врязвало в тялото му и започвало да протрива и гърдите му, а от солената вода, която непрекъснато обливала палубите от носа до кърмата, ожулените места страшно го заболяли. Той спокойно си спомнил миналото и започнал да проклина съдбата си: проклинал мрачния си баща, който не успял да го накара да се примири с общарския занаят; проклинал собствената си прибързаност, заради която започнал да помага на контрабандистите; проклинал нещастieto да го арестуват след убийството на двамата митничари; проклинал лошия си късмет да попадне да плава под командуването на един луд, мъртвия капитан Грирсън и на един некадърен надут глупак като Дженкинс; проклинал и дяволския късмет на „Оспри“ да налети точно на урагана.

Тъкмо когато Силвър бил вече готов да посрещне неохотно смъртта, ураганът започнал да отслабва и станало по-хладно. Макар че разигралият се океан все още продължавал да бушува, малкото оцелели платна на „Оспри“ му позволили да държи нос срещу вълните и по този начин да избегне опасността от преобръщане.

Когато се стъмнило, не било още ясно каква съдба очаква кораба. Едва призори измъчените, изтощени моряци разбрали, че има надежда да се измъкнат от урагана.

Когато слънцето се издигнало по-високо, екипажът се опитал да разчисти щетите. Трябвало да се възстанови повреденият такелаж, да се изкърпят разпокъсаните платна, да се подменят изпотрошените реи. Освен това трябвало да се помисли и за пострадалите. Въпреки че били хвърляни от единия край на трюма до другия, повечето от робите по чудо преживели бурята, макар и неколцина да надавали страшни писъци от болка на счупените си крайници, натъртванията и раните.

Имало пострадали и от екипажа. Двама моряци загинали както се били привързали към предната мачта — вълните разбили главите им, удрияйки ги в мачтата. Други петима просто били пометени през борда. Между тях бил и вторият помощник Харисън, който не се решил да се привърже към кораба. Раненият Дженкинс спасил кожата си, като се заврял в един ъгъл на капитанската каюта на кърмата.

Но докато „Оспри“ едва-едва напредвал към Барбадос и Дженкинс постепенно се оправял, мислите му непрекъснато се връщали към това как да даде сметка за поредицата бурни събития, които докарали кораба до това лошо състояние. Трябвало някак да се обясни свалянето и убийството на Гирсън и убийството на квартирмайстора Маркам. Трябвало да даде обяснение за бунта на негрите и за загубата на ценни роби при потушаването му. От урагана умрели още роби. Освен това седмина моряци загинали по време на бурята. Неговото командване на „Оспри“ представлявало пример какво трябва да се прави, за да се провали едно пътуване и да се стигне до финансов провал. И лекувайки счупената си челюст и нараненото си самочувствие, Дженкинс се зарекъл, че с някакъв дързък ход ще се измъкне от отговорност. Когато „Оспри“ най-после се довял до залива Карлайл, Дженкинс вече бил намислил своя ход и капанът му бил заложен.

ГЛАВА IX

АДМИРАЛТЕЙСКИЯТ СЪД

— И тъй, ваше благородие — заключил Дженкинс и гласът му минал в смешен фалцет от усилието да убеди съда, — безсилен бях да предотвратя страшните събития, които ви описах. Бях свален, окован и отхвърлен от всички, освен от една малка част от екипажа, останала ми вярна, и бях нещастен свидетел на измяна и насилие, които възмущават всяка християнска душа!

Вицеадмирал сър Ричард Скаризбрук, председател на адмиралтейския съд на остров Барбадос и островите Лийуард и Уиндуард, преместил погледа си от изпотения Дженкинс към десетината моряци на подсъдимата скамейка пред него.

— Обвиняеми — рекъл той достатъчно вежливо, но с нотка на укор в гласа си, — какво ще кажете за тези обвинения срещу вас, направени от първия помощник господин Дженкинс. Говорете поотделно, моля. Кажете признавате ли се за виновни, или не? Секретарят на съда ще прочете имената ви.

От двете страни на червендалестия и възпълен Скаризбрук стояли другите съдии. Отдясно били сър Хенри Уилис, секретар на кралската колония в Барбадос, и господин Хенри Додсън, търговец от Бриджтаун; отляво се намирали капитан Фелоус от кралския флот и мистър Майкъл Барнзли, представител на бристолското акционерно дружество, собственик на „Оспри“.

Изпотен от влажния топъл въздух в облицованата с дъбова ламперия съдебна зала, облеченият с черна тога секретар на съда станал на крака. Прочел имената от един свитък с печат на адмиралтейството.

— Гейбриъл Пю?

— Не се признавам за виновен — отговорил той и след това измърморил: — Да ви вземат мътните!

— Джовани Ривиера?

— Не.

— Запишете: „Не се признава за виновен“ — намесил се председателят на съда с равен глас.

— Джон Силвър?

— Не се признавам за виновен, ваше благородие.

— Джордж Томпсън?

Старецът изгледал кръвнишки Скаризбрук. Пет седмици в затвора на Бриджтаун били превърнали обветреното му лице в една бледа маска, но сред тази маска очите му горели от омраза и презрение — омраза към Дженкинс за обвинението срещу него и останалите в убийства, бунт и опит да се отдадат на пиратство и презрение към капана, в който били попаднали.

— Джордж Томпсън — повторил секретарят.

— Отговаряй, човече — рекъл Скаризбрук все още учтиво, но с леко заплашителен тон.

Томпсън се навел над перилото, което отделяло обвиняемите от съда и плюл. Плюнката се лепнала на тогата на секретаря и последният рязко се дръпнал назад.

— Обвиняеми — казал председателят посред врявата, — задължен сте да отговаряте на въпросите на съда. В противен случай съдът ще вземе мерки да ви принуди да отговорите.

— Няма да отговоря, сър — казал Томпсън с дрезгавия си глас, — днес тука никой не изрече думичка истина. По-скоро ще умра, отколкото да падна толкова ниско. Честен човек съм аз, не като някой друг, чието име бих могъл да посоча.

Председателят започнал да се съвещава с останалите съдии: в съдебната зала се понесъл шепот и се чули възкличания на изненада. Най-сетне Скаризбрук казал нещо на присъстващия полицаи, който излязъл от съда, шумно тропайки с ботушите си. След десет минути той се върнал с един скромнен на вид мъж с кожена престилка, която се спущала до коленете му.

Председателят отново се обърнал към Томпсън.

— Обвиняеми, ако не кажете дали се признавате за виновен по обвиненията, които се предявяват срещу вас, палачът ще ви счупи палците.

Томпсън стоял блед и мълчалив на подсъдимата скамейка. Палачът и полицаят го сграбчили и го довели пред масата на съдиите, след което, за ужас на останалите му другари, здраво завързали палците му с едно конопено въже и бавно започнали да дърпат, докато най-напред едната, а после другата кост се счупили. Томпсън викал от болка, докато продължавало това варварско мъчение, но все пак отказал да говори.

Най-после председателят наредил да отведат изтощения, но непобеден старец. Задали същия въпрос на останалите моряци, които до един не се признали за виновни. След това съдът закрил заседанието за следващия ден.

Силвър бил отвратен от мъчението, на което бил подложен Томпсън, потресен и възмутен от отправените срещу него и останалите му другари обвинения от страна на Дженкинс, обвинения, които съдът не им дал възможност да опровергават. С явно пристрастие и открита бруталност съдът, подкрепен с авторитета на короната, му се виждал просто една комедия, с която богатите и влиятелни хора смазват съпротивата на всекиго, за когото смятат, че се е опълчил срещу тях.

На следния ден заседанието на съда потвърдило предположенията му.

Скаризбрук спокойно обявил, че Томпсън бил умрял от мъченията през нощта. Вързали били стареца в една мръсна килия и натрупали върху него камъни и желязо, но въпреки това той отказал да проговори. Прибавяли още тежести на гърдите и стомаха му и отказвали да му дават вода, докато най-сетне призори Томпсън издъхнал.

Когато чул това, Дженкинс смутено облизал дебелиите си устни, но продължил все така усърдно да играе ролята на пострадала страна. Повторил лъжливите си обвинения срещу подсъдимите, посочил за свидетели онези моряци, които предварително бил посветил в замисъла си, въздишал и се пъчел, изпълнен с благородно възмущение от въображаемите си страдания.

След като оставили Дженкинс да говори надълго и съдиите подробно го разпитали, дали думата на обвиняемите да отговорят на обвиненията. Скаризбрук, който забелязал, че Силвър бил твърде умен, бил доста склонен да повярва на енергичните му опровержения, но другите обвиняеми — една жалка сбирщина, неспособна да каже две свързани думи — били дотолкова смутени и объркани, че се оказали твърде лоши свидетели.

Не било трудно да се предвиди присъдата. Дженкинс бил все пак благородник, а и имал свидетели в подкрепа на твърденията си. Освен това съдиите, като представители на короната, на кралския флот, на колониалните и търговски интереси, имали всички основания да искат да смажат и най-малкия опит за бунт и пиратство.

— Обвиняеми — започнал напевно Скаризбрук, — обвинявате се в подъл заговор да убиете офицерите и началниците си и в изпълнение на този пъклен план в действителност сте убили по гнусен начин капитан Грирсън, господин Харисън, господин Маркам и редица други. Също така се обвинявате в заговор, открито нарушавайки законите на страната, да завладеете плавателния съд на име „Оспри“ и да използвате същия за пиратски действия и грабежи на корабите и имуществата на поданиците на негово величество и тези на други търговски народи. Следователно всеки един от вас е признат за виновен и всички се осъждате да бъдете отведени обратно в затвора, откъдето сте доведени, и оттам на мястото на екзекуцията, където да бъдете обесени. След като умрете, всеки от вас ще бъде смъкнат и трупове ви ще бъдат повесени във вериги.

Когато произнесли присъдата, Пю изръмжал, а Ривиера и останалите смаяно загледали председателя на съда. Но макар и да бил най-младият от всички, Силвър се държал смело като лъв.

— Ваше благородие — казал той, — чух всичко, казано в съда от вас, от господин Дженкинс и останалите, и трябва да кажа две неща: първото е, че днес е твърде тъжен ден за Англия и за самия крал Джордж, бог да го благослови, тъй като невинни хора като нас, които единствено са изпълнявали дълга си, ги влачат пред господата като вас и ги обвиняват, като вярват само на думите на хора, с нищо не по-добри от нас, нито по-честни. Ако на това му казвате правосъдие, тогава да върви по дяволите вашето правосъдие, казвам аз. Да живее пиратският флаг! Дано негрите се надигнат да прережат гърлата ви и изнасилват жените ви. Дано душите ви горят в ада! Второто, ваше благородие, е следното: нямате право да ме обесите, защото мога да чета като образован човек. Зная си правата и настоявам да бъда съден от духовен съд, така че оправяйте се както знаете и вървете по дяволите!

Настъпило пълно мълчание, след което почнала врява. Обхванат от панически страх, Силвър напрягал паметта си. Ами ако не е прав? Ще го заключат в лудницата, ей така. Не, прав е! Уверен е в това, баща му доста често говорел за тази привилегия — правото на духовен съд за онези, които, подобно на духовниците, можели да четат. Такива щастливци имали право да искат да бъдат съдени от друг съд. Някога, много отдавна, духовният съд имал такова право. Духовният съд издавал по-меки присъди. Вместо смърт — бичуване или жигосване. Той все още имал това право. Уверен бил в това. Сигурно ще го накарат да прочете един пасаж от библията. Ами ако бъде петдесет и първия псалм? Това ще го спаси от обесване.

Шумът в залата стихнал.

— Дайте на подсъдимия една библия — казал привидно невъзмутимият Скаризбрук. — Сега, приятелю — продължил председателят на съда, — моля, прочети ми от Исаия, глава единайсета.

Силвър обърнал страниците на книгата, изкашлял се и започнал, като се запъвал:

И ще покара младочка от Иесеевия пън,

*и клон ще израсне от неговия корен;
и ще почива върху него Дух Господен,
дух на премъдрост и разум, дух на
съвет и крепкост, дух на знание и благочестие;
ще се изпълни със страх Господен, и
ще съди, не според както очите Му гледат,
и ще решава делата, не според както
ушите му слушат.*

Силвър продължил да чете все по-уверено, докато председателят на съда го прекъснал и рязко му казал да спре.

— И тъй, обвиняеми — казал Скаризбрук, — предявявате древното право на духовен съд, така ли? Добре, това право все още се признава тук, в Барбадос. Може ли някой друг от вас, негодници, да чете? А?

Осъдените измърморили нещо и се размърдали, но нито един от тях не можел да прочете написаните думи.

— Отлично — продължил председателят. — Вие, Джон Силвър, няма да бъдете обесен. Съдът отменя присъдата си, но тук нямаме духовен съд, пред който да бъдете изправен. Законът изисква обаче някакво възмездие да бъде наложено за долните ви деяния и кроежи и затова сте осъден да бъдете отведен от тази съдебна зала на подходящо място и продаден в робство за цял живот. Може би предпочитате бавна смърт пред бързата смърт. Сега съдът закрива заседанието си.

Треперещ след своя отчаян опит да спаси живота си, Силвър бил отделен от другите и отведен в една задушна килия, където щял да изчака унижението да бъде заведен на пазара за роби.

ГЛАВА X

ПРОДАДЕН В РОБСТВО

Пазарът на роби в Бриджтаун, казваше Джон Силвър, представлявал просто обширен двор с кошари, в които били натикани групички негри. Намирал се близо до пристанището и край него се издигали масивни каменни постройки. И както унилият Джон Силвър седял облегнат на ниска дървена платформа с въже около врата си, неговите остри очи забелязали, че повечето от къщите били с остъклени прозорци. Някои от новопостроените сгради имали три или четири етажа, подобно на къщите в Бристол, с които Джон бил свикнал.

По-старите домове обаче били по-ниски, защото хората считали, че е по-благоразумно да строят така след големия ураган, който унищожил толкова много сгради през царуването на Чарлс II.

По главните улици на Бриджтаун, настлани с калдъръм и натрошени корали, бавно се движела върволица от минувачи — амбулантни продавачи на разнообразни стоки — от пресни плодове и риба до турския и пушено месо; домашни роби, изпратени по някаква работа, моряци в отпуски, търговци и занаятчии. От време на време минавал по някой и друг плантатор на своя чистокръвен кон или изтрополявала кола, теглена от пони, с роб на капрата, в която се возела група богати дами, облечени в пищни рокли, внесени от Англия или контрабандирани от Франция през колониите в Северна Америка.

В деня, когато завели Силвър на тържището за роби, пазарът явно не бил оживен. Напоследък не бил акостирал кораб на роботърговци и затова се продавали само десетина домашни роби — готвачи, носачи, градинари и други подобни. Въпреки това скоро голяма тълпа се събрала около младия Джон Силвър, защото предстоящата продажба на бял човек в робство предизвиквала голям интерес сред простолюдието на Бриджтаун.

Макар че беше изминал повече от половин век от тези събития, когато Силвър ми разказваше преживяванията си, лицето му ясно

изразяваше страшното унижение, почувствувано през тези часове.

— Та, Джим — рече ми той, като студеният му поглед се изпълни с ненавист при спомена за тези минали неправди, — достатъчно лесно е човек да прости и забрави наказанията, ако те са справедливи и така да се каже, прави. Ама оня съд на дръвници в Барбадос беше нещо съвсем друго. Представи си как са ме вкарали в техните кошари и ония ми ти важни господа, плантаторите, пуфкат тютюнев дим в лицето ми, дъщерите им се кикотят и дори черните им роби ми се подхилват и кокорят очи. По-скоро съм готов хирургът да ми отреже крака още веднъж, макар че когато го режеха, бях захапал едно парче кожа, за да не пищя от болки. Та за малко не се разциврих като бебе, задето бях паднал толкова ниско, и то само заради лъжите на онзи корабен плъх Дженкинс. Тогава разбрах колко струва цялата тази сган от морски капитани, тлъсти търговци, хора на компаниите и на властта. Бяха се хванали за закона, за да ме съсипят, но, бога ми, тогава се заклех да им наруша законите, ако трябва да им разбия и главите, само тоничко да ми се удадеше тази възможност! Реших занапред добре да оплитам собствената си кошница и пет пари да не давам за никого!

Доколкото си спомням, точно това бяха думите му и когато ги чух, разбрах защо беше решил да прекара живота си извън закона, макар че още не беше ми разкрил точно как бе приет в братството на пиратите.

След този страстен изблик Силвър продължи да разказва за унижителните часове, прекарани на пазара за роби в Бриджтаун.

Изглежда, че плантаторите от Барбадос, които обикаляли Силвър, не били склонни да го купят поради лошото му име на бунтар и главорез. А може би цената, която властите поискали, ги отблъсквала: сто лири им се стрували прекомерно голяма сума, когато по това време могли да купят покорни негри само за някакви си двадесет лири.

И така Силвър седял отчаян, подпрян на платформата, а свободните хора, както и отдавна докараните роби, го преценявали и му се подигравали.

Най-сетне, като си вдигнал главата, забелязал как един сравнително висок чернокос човек с чуждоземно облекло го разглежда изпитателно.

След няколко минути непознатият се обърнал и се запътил към акционера, който бил задрямал под един навес, нахлупил широкопола шапка над очите си.

— А, господин Дюбоа, добър ден, сър — казал той, като тромаво се изправил на крака. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Онзи, белият, там — отвърнал Дюбоа. Той свободно говорел английски, макар и с известен, акцент, който Силвър най-напред не могъл да определи. — Сече ли му умът?

— За ума му ли питате, господин Дюбоа? — извикал той. — Този човек, всъщност името му е Силвър, има ум като бръснач и би могъл да сече захарна тръстика с него. Може да чете библията както онзи кресльо Джон Уезли и разправят...

— Да, да — казал Дюбоа, като нетърпеливо прекъснал това изброяване на добродетели. Обърнал се и се отправил към Силвър.

— Стани — казал му Дюбоа.

Джон Силвър се изпънал.

— Да — казал Дюбоа замислено, като че ли говорел на себе си. — Добра стойка. Над един и осемдесет, също така широкоплещест и як. — Дюбоа продължил да коментира, като оглеждал внушителната фигура на Джон Силвър. Погледнал лицето му отблизо. — Добре, ясни очи. Отвори си устата. По-широко! *Oui, excellent, vous avez les dents tres fortes, je crois*^[1]. Добре, затвори си устата.

— Слушай — казал Дюбоа на акционера, — изглежда, аз съм единственият, готов да го купи, а? Нали така? Дори и да не е така, той е опасен престъпник, нали? Така, давам ти петдесет лири и нищо повече, а ти ще си получиш комисионната. Съгласен ли си?

— Не може да бъде, господин Дюбоа — протестира акционерът. — Съдът го оценява двойно по-високо и вие добре знаете колко ще струва, когато го обучите. Аз бих казал осемдесет лири и нито пени по-малко.

По време на пазарлъка Джон Силвър стоял с наведена глава, цял потънал в срам, загдето се пазарели за него като за вол на говеждия пазар.

Най-сетне чул как Дюбоа отсякъл:

— Край! Давам ти шестдесет сребърни лири. Съгласен ли си?

Дюбоа броил парите. След това му вързал ръцете с дебело въже и го завел при коня си на другата страна на тържището. Там привързал

оглавника на Силвър за седлото на коня си.

Като свършил с всичко това, Дюбоа се обърна към него:

— Слушай — казал му той, — сега ти си мой роб. Ти ще работиш здраво за мен, нали така? Но аз не съм жесток. Аз храня робите си добре, давам им хубави колиби. Ако работиш както трябва, ще можеш да станеш старши на негрите ми и ще им казваш какво да правят, разбра ли? Хайде да вървим!

И с тези думи той възседнал коня си, дръпнал юздите и тръгнал, като едва се разминал с една кола, натоварена догоре с бурета меласа, теглена от четири вола. Естествено Силвър трябвало да последва своя господар, така както бил вързан за другия край на въжето, и макар Дюбоа да яздел ходом, Силвър едва успявал да го следва, без да се спъва по едрия калдъръм. Набързо свикнал да си вдига краката високо, за да не се препъва по калдъръма. Слънцето го напекло и ризата му прогизнала от пот.

Както вървял в жалкия си вид през Бриджтаун, Силвър започнал да обмисля възможностите, които стояли пред него. Очаквал го безкраен изнурителен труд сред влажните плантации със захарна тръстика или сред ужасяващата жега при казаните. Винаги съществувала възможността да бъде наказан от своя господар за някое истинско или мнимо провинение. Бил чувал ужасни истории за бичуване на роби до смърт или за отрязване на краката, ушите или носовете им, истории, които карали косите на човек да настръхват. Можел да се надява да избегне такива мъчения, като приеме положението си на роб и изчака подходящия момент да избяга, защото все пак се надявал, че в края на краищата ще избяга или пък ще получи свободата си по законен път — в британските колонии в Западна Индия и на континента наистина имало освободени черни роби.

Както крачел зад Дюбоа, който уверено яздел коня си, той за кратко време се ласкаел от надеждата, че може да се опита да избяга, щом пътят, по който вървели, напусне покрайнините на Бриджтаун и навлезе в полето. Бързо обаче се отказал от тази си идея. Най-напред изгледите за успех били твърде малки — ръцете му били вързани и на врата му имало оглавник. Освен това наказанията, налагани на заловени избягали роби, включвали смърт чрез изгаряне на бавен огън, като най-напред жертвите с такава страшна участ били приковавани на дъски, поставени на земята, а Джон Силвър нямал никакви намерения да подражава на мъчениците от древността, като изтърпи смърт с толкова бавна агония.

Пътят, който Дюбоа следвал, водел на север, близо до западния бряг на острова. Изминали седем мили по прашния път покрай границите на плантациите със захарна тръстика, вече почти готова за рязане. Грубо надписани дъски сочели имената на плантаторите и Силвър започнал да повтаря имената им, сякаш били някакъв катехизис на благородниците от Барбадос.

Стоунъм, Стоунъм, цял живот да стенеш.

Хауард, Хауард, бъзльо, пъзльо.

Браун, Браун, да изсърхнеш, да изсърхнеш.

Рийд, Рийд, пукни, пукни от глад.

Най-сетне Дюбоа свърнал от пътя, вързал коня си за една млада палма и седнал на тревата. Той откачил брезентовата си торба от седлото и извадил малко парче осолено свинско месо, къс черен хляб и пресни плодове. Извадил също така кожен мях и отпил шумно и продължително, преди да започне да се храни.

Изтощен, Силвър се облегнал на коня, който започнал да пасе сладките млади треви.

— Ей, ти — казал Дюбоа, — вземи меха и си пийни. Има хляб и за теб. Когато свършиш да ядеш, можеш да починеш малко. Ето, ще ти освободя ръцете. Ако искаш, седни.

С тези думи той взел едно джобно ножче и срязал въжето, което се било впило в китките на Силвър и ги било протрило. После небрежно подхвърлил кожения мях и хляба към Джон, който в това време вече се бил свлякъл на земята. Силвър загълтал жадно от меха и се нахвърлил върху хляба. Бил все още привързан към седлото на коня, който се измествал, както пасял, и той трябвало да го следва, но въпреки това храната му се сторила достойна за масата на олимпийските богове.

След половин час почивка Дюбоа станал и отново яхнал коня. Слънцето вече отивало към залез и след няколко часа щяло да се здрачи. Отново потеглили, но сега, когато ръцете му били развързани, Силвър вървял доста по-леко. Но пътят все още бил неравен и краката му се подули и го заболяли в ботушите.

Не след дълго Дюбоа свърнал от главния път, минал със Силвър покрай една табела с надпис „Филип Дюбоа“ и го повел край плантация от захарна тръстика, която се простирала с километри. Вече започнало да се стъмва и като си напрегнал очите, Силвър успял да различи на около четиристотин метра пред себе си група малки колиби, а зад тях една голяма двуетажна къща; от прозорците на приземния етаж идвала светлина.

Дюбоа спрял при една от колибите най-близо до къщата. Отворил вратата с ритник и блъснал Силвър вътре, както бил с оглавника на врата.

— Ще спиш тук — казал Дюбоа. — Няма да слагам катанец на вратата, но ако се опиташ да избягаш, моите хрътки ще ти прегризат гърлото. Утре ще почнеш да работиш. — Затворил вратата и отвел коня.

Силвър седнал на пръстения под на колибата и се облегнал на един дървен стълб, който поддържал ниския покрив. В мрака виждал грубите очертания на маса и две табуретки; една рогозка и едно одеяло се намирали на противоположната стена. Мизерната колиба била пропита с миризма на урина и пот.

Съвсем отчаян, Силвър се хвърлил на рогозката и се покрил с мръсното одеяло. Оглавникът останал да виси на врата му. И докато заспивал от изтощение, в полусън смътно дочул радостен момичешки писък и гласа на Дюбоа, който викал: „Анет! Анет!“

[1] Да, прекрасно. Вие имате здрави зъби, струва ми се (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XI ПЛАНТАЦИЯТА

Призори Дюбоа дошъл до колибата на Силвър и отворил вратата. Придружавал го стар, съсухрен негър, чиято къдрава коса вече побелявала.

— Ставай! — извикал рязко Дюбоа. — Този човек — той посочил стария негър — се казва Жан-Пиер, надзирател е на робите ми. Той ще ти покаже плантацията, как работим и кога почиваме. Разбираш ли?

Силвър се изправил на крака и погледнал Жан-Пиер, който го гледал лукаво, с присвити очи. Негърът бил облечен в синя памучна

риза и измърсени фланелени панталони. В дясната си ръка държал камшик.

— Да, сър — отговорил Силвър бавно. — Разбирам всичко.

— Отлично — казал Дюбоа. — Така, а сега е време за проверка, разбираш, нали? — обърнал се и излязъл от колибата.

Силвър последвал Дюбоа и Жан-Пиер. Първите лъчи на тропическото слънце започнали да пронизват леката хладна мъгла над имението. Обилната влага била неприятна за дишане и Силвър силно се закашлял. Групи от роби започнали да се събират зад Дюбоа и Жан-Пиер.

Когато приближили полетата със захарна тръстика, Жан-Пиер спрял и дочакал Силвър да го настигне. След това се обърнал към него през зъби:

— Как твое име, приятел? Знам Силвър, но как кръщелно име, а?

— Джон — отвърнал Силвър достатъчно вежливо, защото усетил, че ако си навлече омразата на надзирателя, в негово лице ще има непримирим враг.

— Джон! — повторил напевно Жан-Пиер. — Също име като моето, но моето е френско, нали разбира, защо аз някога ме имаше баща на Дюбоа, кога те живее в Мартиник, отдавна. Все едно, ще ти вика Джони, за да не става грешка.

— Добре, Жан-Пиер — казал Силвър, — нямам нищо против. Но как така тоя мръсен французин Дюбоа е попаднал на английски остров като Барбадос?

— Ами ще ти кажа, Джони — отвърнал Жан-Пиер. — Защо да не кажа. Тя дълга история, но *mon Dieu*^[1], ето че идва самият мосю Дюбоа. По-добре друг път ще разправи.

Дюбоа изникнал пред тях, още преди Жан-Пиер да довърши думите си.

— Слушай, ти — казал той на Силвър, — ако искаш да си спасиш кожата, ще трябва да се научиш да работиш като негър. След това може би ще те оставя да помагаш на Жан-Пиер да наглежда плантацията. Не е загубен тоя Жан-Пиер, никак не е загубен. Един ден той ще иска само да дреме пред колибата си или пък да си гледа прасенцето. Както и да е, добре ми служи. Нямам оплаквания. Но може ти да поискаш да заемеш неговото място. Ако е така, прави каквото ти казва. Жан-Пиер, ти отговаряш за него.

С тези думи той се обърнал и се отправил към къщата сред плантацията.

Сутрешното слънце вече било разнесло мъглата и стоплило влажните дрехи на робите. Те раздвижили схванатите си крайници и на групи се заели да режат захарната тръстика. Жан-Пиер му подал един голям крив нож, като насърчително му казал:

— Работи добре, Джони, и всичко с мене ще бъде наред. Мене каже на мосю Дюбоа ти добър човек, на мене помага.

Силвър се хванал здраво за работа, пък и в края на краищата нямал друг избор.

И така повече от два месеца животът му следвал същия еднообразен ред: ставане призори, безспирен труд и дълбок сън на преуморен човек.

И все пак в скоро време привикнал с незавидната си съдба. Отмервал усилията си най-внимателно, както лекарят предписва лекарства, та да му останат сили да обработва едно малко място до колибата си, където щял да отглежда зеленчуци, защото робите допълвали недостатъчната си храна с плодове и зеленчуци, които сами отглеждали. Чрез посредничеството на Жан-Пиер той, се сдобил с приличен сламеник, чисти завивки и сносни съдове за готвене. Работата укрепила внушителното му телосложение, така че той развил яки мускули и можел да носи всякакъв товар. Отначало останалите роби били склонни да му се подиграват и се радвали, че един бял човек е паднал дори по-ниско от тях. В скоро време обаче подигравките им секнали, след като Силвър сграбчил двама от мъчителите си и така ги разтърсил, че те започнали да молят за милост.

От Жан-Пиер той постепенно узнал повече за произхода на Дюбоа. Изглежда, че бащата на Дюбоа бил принуден да напусне остров Мартиника, защото френските власти повече не могли да го понасят за антиклерикалните му възгледи и вечния му интерес към еретични учения — всъщност подозирали, че е привърженик на хугенотите, а дори допускали, че се занимава с магии. И затова старият Дюбоа продал имотите си, напуснал Мартиника и се заселил в Барбадос, където заради богатството и протестантските му тежнения били склонни да забравят френския му произход. Когато баща му умрял, Филип Дюбоа наследил плантацията и останал да живее като верен поданик на английския крал. Не се оженил, а според Жан-Пиер

живееел с една от робините си, една черна Венера от Бенин. В резултат на тяхната връзка се родила дъщеря и скоро след това майката починала от някаква загадъчна треска. Момичето, което по това време било на шестнадесет години било признато за законна дъщеря от баща си и получило добро домашно възпитание и образование.

Анет Дюбоа била прелестно пламенно създание. Мургавата ѝ кожа блестяла, кафявите ѝ очи святакали, а нейната дълга, синкавочерна коса покривала раменете ѝ. Когато обикаляла из плантацията с дългите си рокли и фусти, на Джон тя изглеждала като някакво видение като някакъв страшно примамлив и недостижим мираж. Тя като че ли не го виждала и той забелязал, че когато очите им се срещнали, тя бързо извърщала поглед или си намирала работа наблизо. Дюбоа бил луд по нея и тя му отвърщала със страстна привързаност, която била ту закачлива, ту тържествена, ту изпълнена с кокетство.

Във всеки случай Силвър с горчивина съзнавал, че нямало защо такова красиво същество дори да го забелязва. Той все още работел

като обикновен роб на полето, облечен в парцали.

Около девет седмици след като Силвър бил доведен в плантацията, Дюбоа дошъл в колибата му тъкмо когато той и Жан-Пиер вечеряли заедно. Силвър и старият негър веднага станали на крака. Дюбоа го изгледал с изпитателен поглед, но гласът му не бил враждебен.

— Е, Джони — казал той, — ти работи добре. Сега знаеш какво трябва да правят робите ми. Добре познаваш хитрините им, знаеш как лъжат. Затова сега ще те направя мой главен надзирател. Жан-Пиер ще ти помага. — При тези думи Жан-Пиер изсумтял недоволно, както се сторило на Силвър. — Естествено ти пак си оставащ мой роб, но ще получаваш по-добра храна и прилично облекло. Ще те възнаградя добре. Разбираш ли?

— Да, и смирено благодаря, сър — отговорил Силвър. — Аз и Жан-Пиер ще направим плантацията тип-топ и най-добрата в цял Барбадос. Можете да разчитате на това.

— Отлично — отвърнал Дюбоа — но също така не забравяй, че си осъден престъпник. И най-малкото провинение, и аз ще те обеса, а съдиите в Бриджтаун ще ми стиснат ръката за това. — И той се обърнал да си тръгне. — А, да — казал той внезапно, като се спрял за миг. — Снощи моят съсед Ричард Стоунъм ми разправи за съдбата на онези престъпници, другарите ти. Всички намазали въжето. Обесили ги, изглежда, преди няколко седмици и слънцето вече сигурно е изсушило труповете им, с изключение на едного от тях. Избягал бил от затвора, като убил двама от пазачите. Стражата го търсела, изпратили и кучета по дирите му, но, уви, изглежда се е измъкнал. Как се казваше? Дрю, струва ми се, или Ню, нещо подобно.

— Пю — прекъснал го Силвър, като едва овладял вълнението си. — Казва се Гейби Пю, сър. — И като си дал сметка, че прекаленото въодушевление би настроило господаря му срещу него, той продължил с привидно безразличие. — Трудно е да се намери по-долен главорез. Дано остане на свобода съвсем кратко време и бог да пази поданиците на краля, докато го заловят.

— Амин — бавно отвърнал Дюбоа на тези думи, като изпитателно наблюдавал лицето на Силвър. След това си тръгнал, минал покрай двете прасета на Жан-Пиер, които риели и се боричкали под дърветата, и виолетовият мрак го погълнал.

В ролята на надзирател на плантацията Силвър се почувствувал като риба във вода. Облечен в стари дрехи на Дюбоа, с почерняло от слънцето лице, нахлупил широкопола сламена шапка, обут в здрави кожени ботуши и с тежък камшик, затъкнат в пояса си, той бил внушителен представител на господарската власт — солиден, но зорък и пъргав.

Повечето от задълженията му били приемливи и засега бил склонен да спазва приетия в плантацията ред. В скоро време дошъл до заключението, че е безполезно да тероризира робите, да ги лишава от храна или да ги кара да работят с бързина, на която не издържат. Във всеки случай, тъй като самият не бил свободен и не получавал заплата, Силвър изпитвал съчувствие към онези, които нямали никаква надежда да променят съдбата си и били обречени да останат роби за цял живот.

И в същото време вярвал, че хората, дори робите, могат да бъдат накарани да работят с пълни сили, ако дисциплината бъде смекчена със справедливост и някоя друга шега.

От своя страна, робите не създавали много главоболия на Силвър. Като виждали, че не е склонен да се държи като тиранин, те не се възползвали от шеговитото му настроение, нито от благосклонността му към тях в отделни случаи. Същевременно умееел да ги сплашва до смърт, щом това се налагало. Самият му ръст и необикновената му сила просто внушавали уважение и подчинение; въздействувал на хората както с желязната си воля и сладкодумство, така и с безпогрешната си мисъл и с упоритостта, с която преследвал целите си.

Дюбоа благославял добрия си късмет да го купи. Дори се допитвал до него по ред въпроси, отнасящи се до ръководенето на плантацията, защото разчитал на острия му ум.

От друга, страна, Жан-Пиер бил явно недоволен от повишението на Силвър и макар че не казвал нито дума, Джон имал чувството, че ако загуби положението си, старият негър би се зарадвал твърде много.

Тази възможност се удаля на Жан-Пиер около две години след като Силвър бил продаден в робство. Трябва да се каже, че Джон отчасти сам бил виновен да попадне в капана. Не му се щеше да разправя много за тази случка, но беше явно, че Силвър страстно се влюбил в Анет Дюбоа. Няма значение кой от двамата е направил първата стъпка. Силвър си бил избрал за метреса една негърка на име

Шарлот и макар че тя започнала да му омръзва, обстоятелството, че Шарлот била прислужница при Анет, може би е улеснило връзката им. Както и да е, една нощ срещата им продължила и те си дали клетва да останат верни един на друг до смърт, макар че връзката им била незаконна.

Разбира се, това положение се усложнявало от невъзможни за разрешение проблеми. Все някога щели да открият потайните им срещи, колкото и умело да се криели, и Силвър, въпреки страстта си към Анет, непрестанно се боял от предателство.

Предчувствията на Силвър се оправдали съвсем внезапно в една студена влажна утрин преди изгрев-слънце. Още неуспял да осъзнае какво става, четирима яки негри — роби, които вършели най-тежката работа в плантацията — го грабнали докато спял. Борейки се с четиримата, Силвър зърнал мрачния и изпълнен с омраза Жан-Пиер, който ръководел арестуването му.

Отнело им само няколко минути да хвърлят Силвър в карцера на плантацията — една ниска каменна постройка, където затваряли провинилите се роби.

С вързани зад гърба ръце го довели пред Дюбоа, чиито очи бляскали гневно и цялото му лице било пребледняло и изкривено от злоба.

— Ти — креснал Дюбоа, — ти си съблазнил дъщеря ми! Омърсил си дома ми, опозорил си семейството ми, а? Не се опитвай да го отречеш. Жан-Пиер е видял всичко. Видял е всичките ви тайни срещи! Всичко е известно.

— За бога, господин Дюбоа — извикал Силвър, като отчаяно търсел подходящи думи. — Вие сте заблуден: дъщеря ви е същата девица, каквата е била, когато се е родила! Аз да я съблазня? Господи! Тя ме гони и аз се гордея с това, че ме преследва такова прекрасно момиче!

Но преди да може да изрече нещо повече, Дюбоа направил крачка към него и го ударил през лицето с бича. По бузата му се появила една тъмна резка и той усетил болката чак в тила си.

— Как смееш да ми говориш така? — извикал Дюбоа. — Крадец, престъпник и лъжец такъв! — След това, като се овладял с голямо усилие, той продължил с по-спокоен, но пълен със злоба глас: — Опитал си се да отмъкнеш дъщеря ми. Единственото същество, което

обичам. Не си успял, но с този си опит си осквернил чистотата ѝ. Имам свидетели за това. И сега, след като съм разкрил плана ти, ще си отмъстя. — Дюбоа отишъл към прозореца със здрава решетка и погледнал навън, където вече съмвало. — Ей там — рекъл той почти уморено — се намира моята къща и дъщеря ми е на най-горния етаж в стаята си. Несъмнено още плаче от ударите на бича по гърба и задника. Вратата ѝ е заключена, а отвън я пази един стар домашен роб. А ти — продължил Дюбоа и приближил отново, за да погледне Силвър в лицето, — ти повече няма да я видиш. Питаш се защо ли? Защото ще те убия. Тук съд не ни трябва. Обесването е прекалено бърза смърт, а според мене само негри може да се изгарят живи. Но във Франция, може би си чувал, връзват човека към едно колело и палачът му чупи крайниците един по един с лост, докато жертвата пици и накрая умира от болки. Никак не е лесна смърт. Мисли си за нея през няколкото часа, които ти остават да живееш. Жан-Пиер — рекъл той рязко, когато се приготвил да излезе, — пази го, отговаряш с живота си, инак ще бъдеш жертва, вместо негов палач.

След като Дюбоа излязъл от карцера, Жан-Пиер се поклонил плахо и се свил, а Силвър, изгубил ума и дума от страх, се навел напред повърнал на пода.

[1] Господи — (Фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

НАПАДЕНИЕТО

Подигравателният глас на Жан-Пиер помогнал на Силвър да преодолее отчаянието си.

— Е, ама хубава картинка си, няма що, клекнал в собствения си бълвоч. Много високо мери, бяло копеле. Реши си, че можеш спечели Анет и да ни стане господар, а? Е, направил си сметка без кръчмаря. Свършен си, момче, разбираш ли? И аз съм този, дето те нареди. Аз видях тебе за първи път с мис Анет в склада, след това те гледа много пъти. Също и Шарлот, тя двамата много мрази — и тебе, и твое момиче.

Старецът се изплюл на пода.

Силвър усетил как го облива топла вълна. За миг това разсеяло тежките му мисли.

— Жан-Пиер — казал той мрачно, — само да ми паднеш, ще ти прережа гърлото от едното ухо до другото и ще натъпча червата ти в дупката, така че гледай да ми помогнеш.

— Де, де, май тая няма да я бъде, момчето ми — отвърнал Жан-Пиер. — По това време утре сутрин вече си полумъртъв на колелото, а мис Анет горе там слуша как пициш.

Силвър извърнал глава. Какво да направи, за да избегне тази ужасна смърт? Да се помоли на Дюбоа? Невъзможно. Той бил целият изпълнен единствено с налудничавото желание да си отмъсти за някакво въображаемо оскърбление и влиянието на Анет над него било изчезнало, поне засега. Изключено било да избяга от карцера — не само Жан-Пиер не го изпускал от жестокия си поглед, но и отвън били оставили двама негри да го пазят. При това Силвър знаел, че каменната къщичка била много здрава: тежката врата била обкована с железни шини, а пречките на прозореца били дебели колкото човешка китка. Дали поне не би могъл да се освободи от въжето и след това да събори Жан-Пиер? Предпазливо опитал въжето, с което били вързани ръцете

му. След това се напънал с всичка сила: въжето изпукало, но не се скъсало.

Силвър разбрал, че този път няма изход. Сега вече идва краят на земния му живот. Преживял бил какви ли не опасности на борда на „Оспри“; при най-неблагоприятни условия успял да си спаси главата, когато в съдебната палата в Бриджтаун си спомнил за древното, често забравяно право на духовен съд; измъкнал се от положението на обикновен роб в плантацията на Дюбоа и придобил значителна власт.

Сега всичко това нямало никакво значение. Той бил обречен, но обречен да загине от смърт като на някоя римска арена или като убиец на някой френски крал.

Изведнъж му станало страшно студено и го обзела страшна умора.

Защо да се бори със съня? Излегнал се на мръсния, настлан със слама под и заспал дълбоко.

Трябва да е спал около дванадесет часа, а може би и повече, защото, когато се събудил, вече се здрачавало. Вън имало голяма суматоха чували се приглушени гласове и викове, които очевидно го били събудили от мъртвешкия сън.

Жан-Пиер се бил хванал за пречките на прозореца, като отчаяно се опитвал да види какво става навън. Най-после извикал късо и тревожно, отворил вратата, изтичал навън и заповядал на двамата пазачи да го последват. Някъде отдалеч долитали страхотни звуци на тръба, настойчиви и изпълнени с паника.

Тръбата свирела тревога! Но защо? Силвър трескаво прехвърлил през ума си разни възможности. Бунт на робите, подбудени може би от негрите-заклинатели, които практикували черна магия сред тях; такива въстания не били необичайни и карали плантаторите и надзирателите, всъщност всички бели на острова, да предприемат страшни репресии. Или пък дългогодишната свада между семейство Дюбоа и семейство Рийд, собственици на съседната плантация, била довела до насилие? За какво бил спорът? Силвър напрегнал паметта си и си спомнил: и Дюбоа, и Рийд имали претенции за малкия залив Опайкс, където двете имения излизали на морето, нещо много важно за товаренето на бъчвите със захар и меласа на крайбрежните шхуни.

Какво ли е станало сега? Чул се изстрел от пистолет. Вълчаците на Дюбоа лаели бясно. Чували се женски писъци и викове на мъже.

Разнесли се още изстрели и след това продължителен, груб, жесток и зловещ смях, от който на човек можели да му се изправят косите.

Силвър се изправил. Ръцете му все още били вързани на гърба, но след като коленичил и после се опрял на стената с дясното рамо, той успял да се изправи на краката си. Запътил се към вратата, оставена отворена в бързината от Жан-Пиер, и предпазливо се огледал. В мрака не можел да разбере какво става, освен че плантацията била обхваната от уплаха и смут. Малки групи роби объркано бягали насам-натам. По земята се виждали телата на няколко убити негри, тук-там просветвали светлини — хора се движели с факли, а по-нататък се издигали високи пламъци — горели колибите на робите.

Силвър бутнал отворената врата на карцера и излязъл навън. Преди да успее да поеме дъх, две здрави ръце го сграбчили за врата и го притиснали към вратата с трясък. Налени с кръв очи го гледали в лицето. Нападателят бил висок колкото самия Силвър.

— Чакай, Джоуб — извикал един груб глас наблизо. — Я да видим първо каква риба сме хванали тук.

Вторият човек се приближил до Силвър. Той бил по-нисък, с килната настрани шапка, облечен в дреха и панталони от хубав моряшки плат. И макар да държал къса тежка сабя в ръка, имал почти порядъчен вид. Докато той го гледал вторачено, смесена миризма на ром и пот лъхнала Силвър.

Първият, който държал Силвър за гърлото, го пуснал и заговорил бавно с новодошлия.

— Не зная точно, мистър Боунс — рекъл той, — дали е риба, или птица, но е бял и е вързан, както виждате.

— И благодарен да попадне сред господата като вас — продължил Силвър, като побързал да се възползува от положението. — Тоя мръсен французин, дето се перчи тук като петел, ме завърза и се готви да ме убие, като ми счупи костите на колело. Развържете ме и ще ви заведа да ви покажа къде държи златото и среброто си, честна дума!

Мъжът, който се наричал Боунс, опрял върха на сабята си на бузата под окото му.

— Хубаво, приятелю — казал той и като изричал тези думи, Силвър усетил, че говори с акцент на янки. — Ти ни заведи при златото, а ние ще се погрижим за теб. Но само ако се опиташ да ни излъжеш, ще те нанижа на тази сабя като на шиш! Прережи му въжето,

Джоуб — казал той рязко. — Хайде, покажи ни къде е скрито съкровището, за което говорим, и то бързо!

Като си разтривал китките, Силвър повел двамата към къщата на Дюбоа. Силвър бързал — ту тичал, ту вървял, когато разбрал, че имението е разграбено от двајсетина души моряци, ако съдел по облеклото им. Пирати! Точно така. Пиратско нападение! Несъмнено морските разбойници слезли този следобед в залива Спайкс и изчакали до здрач, за да нападнат. Сега те плякосвали, палели и безмилостно убивали всеки, който се съпротивлявал. Силвър бил чувал, че групи от пирати нападали плантациите покрай бреговете на Барбадос, като търсели провизии и съкровища. Сега, изглежда, такава съдба била сполетяла имението на Дюбоа.

Стигнали до къщата. Високата врата зеела широко отворена и леко се полюлявала на пантите си. Като че ли самият ад бил събран тук — чували се уплашени писъци, страшни ругатни и трясък на събаряни мебели.

Когато тримата наближили вратата, един плещест главорез с червена кърпа на главата изскочил от къщата, като влачел със себе си две негърки, които надавали писъци — едната от тях била Шарлот, прислужницата на Анет. Силвър се поколебал на входа.

— Хайде, влизай, глупако! — извикал Боунс зад него и Силвър усетил острия връх на сабята в кръста си.

Влязъл в постлания с плочи вестибюл. От стаята вдясно идвала светлина. Боунс грубо го блъснал вътре.

Ослепен за миг от светлината, Силвър почнал да мига. Пред него се намирал Дюбоа, седнал на един стол с висока облегалка, със завързани зад гърба ръце. Трима души се били навели над него, като викали в лицето му и размахвали ножове. Малко по-нататък четвърти седял спокойно на тапицираното канапе.

Едва осъзнал какво става, Силвър чул как един от тримата около Дюбоа изръмжал:

— Ако си толкова упорит и не искаш да ни кажеш къде са скрити парите ти, ще те печем на бавен огън. Ще те видим колко си важен, когато помиришеш собственото си месо! — И замахнал с ножа си към незащитеното лице на Дюбоа.

Мъжът на канапето се размърдал.

— Почакайте, мистър Флинт — рекъл той почти като джентълмен. — Много добре знаете, че не понасям да се насилват пленниците. Е, един-два удара по лицето, скъпи ми сър, това е нищо работа. Но да го печеш на тих огън — не! Аз съм англичанин, няма да допусна това.

Флинт обърнал лицето си, което било цялото на петна и дупчици, към човека на канапето и Силвър веднага разбрал, че чертите му са обезобразени от някакво обгаряне — вероятно от барут.

— Е, слушай, капитане — изсъскал Флинт, — знам, че бързо ще изхарчиш парите. Сигурен съм в това. Остави ме сега да ги измъкна от ръцете му както аз си знам! Е, ще бъде весело да го попържим малко.

— Той отметнал глава и се разсмял. Прозвучал същият смразяващ смях, който Силвър чул преди малко, когато нападението започвало.

При тези думи Боунс стъпил напред, като избутал Силвър пред себе си. Той бързо се обърнал към спореция с Флинт.

— Ето, капитан Ингланд — казал той, — донесох ключа на ковчежето, грешка няма. Джоуб Андерсън и аз го намерихме вързан като пиле, готово за гърнето. Бълва огън и жупел срещу господаря си и ще ни покаже къде са скрити парите му.

— Точно така, капитан Ингланд, точно така, сър — казал Силвър с готовност. — Зная къде държи съкровището си. Не искам дял от него, но по-добре ме вземете със себе си, когато се измъквате, защото, ако остана, животът ми тук няма да струва пукната пара.

С изискан жест капитан Ингланд се обърнал към Джон Силвър и дантелата на ръкава му увиснала.

— Ще говорим за това, когато му дойде времето, приятелю — отвърнал той. — Най-напред ни покажи златото.

— Точно така, сър — казал Силвър, обърнал се и ги повел по стълбите към задната стая, където знаел, че Дюбоа криел ценностите си. Капитан Ингланд, Боунс и Андерсън заедно с двама други пирати тръгнали след него, но Флинт се поколебал и не се присъединил към тях.

Те разбили скрития в стената шкаф, където Дюбоа държал парите и бижутата си, и се заели да прехвърлят плячката в калъфки от възглавници, взети от съседните стаи. Силвър бил страшно благодарен на съдбата, че времето, прекарано като надзирател, му помогнало да узнае много от тайните на домакинството на Дюбоа.

В този миг се сетил за Анет! Баща ѝ я бил заключил в една от стаите в задната страна на къщата и несъмнено тя сега била направо луда от страх. Никой не му обърнал внимание, когато Силвър изтичал на площадката на стълбището, за да открие стаята, където била затворена Анет.

Видял една открената врата, влязъл в стаята и заварил Анет, свита до стената, да ридае истерично. Един мъж разкъсвал дрехите ѝ, докато тя отчаяно се опитвала да го отблъсне.

С влизането на Силвър мъжът се стреснал и се обърнал. Оказало се, че това е Жан-Пиер! Лицето на стария негър замръзнало от уплаха, когато Силвър скочил върху му. Джон го сграбчил и го вдигнал високо

над главата си, като че ли не бил по-тежък от парцалена кукла, и след това със силно замахване го запратил през прозореца. Жан-Пиер се изтърсил сред храстите и закрепял от болка. Скоро кръвожадните вълчаци на Дюбоа го намерили и го разкъсали на парчета.

Силвър вдигнал Анет на ръце; тя била лека и топла. Изведнъж той си дал сметка колко страстно я обича и колко много тя сега зависи от него. Като слизал по стълбите, тя тихо хълцала.

Когато слезли в преддверието, Силвър видял, че пиратите се готвят да се връщат на кораба си. Пред себе си карали някои роби и цялата група била натоварена с плячка. Силвър ги следвал, без да мисли, а Анет заровила глава в гърдите му.

Преди да поеме по наклонената пътека към заливчето Спайкс, Силвър се обърнал назад. Пламъци вече обхващали къщата и от един прозорец на горния етаж, осветен от пламъците, висяла обесена една жалка фигура. Дюбоа! Силвър побързал да прикрие гледката от Анет, но тя като че ли още преди това била припаднала.

Мъжът, когото наричали Боунс, ги отминал; в джобовите му подрънквали монети, а късата му сабя била в ножницата. Той забелязал накъде гледа Силвър и казал безразлично:

— Е, трябва да е работа на Флинт. Не може да търпи нито франсета, нито джентълмени.

С тези думи изчезнал, като си подсвирквал в мрака.

Силвър се спрял за момент. Сега, когато Дюбоа бил мъртъв, сигурно Анет ще наследи имението. Най-сетне ще бъдат в безопасност и свободни да се оженят! Като неин съпруг, той ще бъде човек с авторитет, богатство и положение в обществото.

Анет промърморила нещо и се размърдала в ръцете му. И сякаш в отговор той видял какво го очаква в действителност. Богатство и положение ли? По-скоро щели да го обвинят в убийството на Дюбоа! И този път нямало да се поколебаят да го обесят. Не, най-добре двамата с Анет да тръгнат да опитат щастието си с пиратите. В най-лошия случай ще си отмъсти на всички представители на установения обществен ред, а в най-добрия — ще стане пиратски крал с джобове, препълнени с дублони. Би могъл да го постигне! Нали момчетата на „Оспри“ настояваха той да стане капитан?

Силвър вече бил взел решението си. Като носел изпадналата в безсъзнание Анет, той се запрепъвал надолу към заливчето.

ГЛАВА XIII

КАПИТАН ИНГЛАНД

Единственото, което Силвър можел да направи, като носел Анет на ръце, било да следва пиратите, които се точели надолу към заливчето Спайкс. Не било особено трудно да види накъде вървят, защото те шумно разговаряли, пеели и викали така свободно, като че ли се намирали на панаир в Уидекъм. Пътеката обаче била тясна и на места стръмна и когато от време на време Силвър загубвал от погледа си човека, който светел с факел отпред, трябвало наистина много да внимава къде стъпва.

Най-после стигнал до плажа на малкия залив и се доближил до застаналите на брега пирати. Видял, че те чакали да ги превозят заедно с плячката до кораба, пуснал котва по-навътре в морето. Корабните лодки правели рейс след рейс през тихото море под обсипаното с ярки звезди черно небе.

Силвър се обърнал към онзи, когото наричали Боунс, който гледал, втренчено към кораба. До него стоял Флинт и гладел тънките си черни мустаци.

— Надявам се, че ще удържите на думата си, сър — казал Силвър на Боунс. — Нали казахте, че ще се погрижете за мен. Ще ни вземете ли на борда?

Боунс се обърнал да види кой говори, но преди да успее да отвърне, Флинт казал подигравателно:

— Виж какво вързано пиле измъкнахме от кокошарника. И да не ми викат Флинт, ако не иска да вземе със себе си и малко повече багаж от позволеното. Слушай, приятелю — обърнал се той злобно към Силвър, — капитан Ингланд, като истински пират, не взима жени на борда, защото това води до разпавии и добри момчета си разбиват главите заради тях. Така че остави я на брега, а за тебе можем да намерим място, макар че ако мен ме питат, може да си останеш тук и да те обесят!

— Хей, Флинт — казал Бил Боунс, — не знаех, че капитан Ингланд се е отказал от командването и ти си му заел мястото! Досега беше само квартирмейстор, а ако има промяна, ще ти бъда благодарен да ми кажеш направо. — Мургавото лице на Флинт потъмняло от гняв, а Бил Боунс продължил весело, като че ли нищо не забелязва. — Но ако, както ми се струва, още не си капитан и аз съм все още първи помощник, аз ще реша, ако нямаш нищо против. — След това се обърнал към Силвър: — Ще се качите на борда заедно с мене, приятелю, и капитан Ингланд ще реши какво да се прави. По-добре си вземете и момичето, макар че Флинт е прав, като казва, че между джентълмени като нас няма място за жени. Обаче на старата „Касандра“ вече качихме десетина хубави негърки, така че, предполагам, едно мургаво момиче повече няма да има голямо значение.

И тъй половин час по-късно Джон Силвър се намерил на борда на „Касандра“, а в това време пиратите около него били заети да подредят плячката си в трюма и да подготвят кораба за отплаване.

Силвър стоял в средата на палубата, обгърнал с ръка Анет. Тя дошла в съзнание още в лодката и се изкачила пъргаво на борда, — когато Боунс го докоснал по рамото и му казал да го последва. Завел Силвър и Анет в капитанската каюта на кърмата на „Касандра“. Тук пред една очукана махагонова маса седял капитан Ингланд, който смъркал големи дози емфие и навъсено разглеждал една карта. Изведнъж Силвър се почувствувал уязвим и разтревожен. Анет стояла до него със затаен дъх.

Като видял Анет, капитан Ингланд галантно станал, поканил я да седне и започнал да се суети, а Боунс в това време придърпал напред един стол, който, когато е бил нов, би правил чест на всеки губернаторски дворец в Западна Индия. Съвсем накратко Боунс обяснил положението.

— Да, да — казал капитан Ингланд вежливо, — един нов член на славния ми екипаж е винаги добре дошъл, мистър Силвър. Особено когато е як като вас. Но обикновено на „Касандра“ не вземаме дами, макар че, струва ми се, имаме няколко млади негърки, скрити в трюма за развлечение от време на време. Но офицерите ми могат да се засегнат, ако наруша правилника заради вас. — Той млъкнал за момент, извадил още малко емфие от сребърната си кутийка и продължил: —

Мистър Силвър, предполагам, че действително държите да станете член на екипажа ми? Ако не можете поради морални съображения, нямам нищо против да ви оставя като избягал роб на някое скалист островче или да ви предам на кралските съдии при първата възможност.

Силвър започнал разпалено да уверява капитана, че има искрено й силно желание да постъпи на служба при него, но Ингланд го прекъснал:

— Разбира се, естествено, вие сте добре дошъл на борда на „Касандра“. Но с това момиче ще имаме трудности. Ингланд отново замълчал. — Ами да, разбира се. Тогава ей сега ще ви оженя тук и ще можете да я оставите в Ню Провидънс, където живеят жените и децата на господа като нас. И така това е уредено. Отлично. Мистър Боунс, моля извикайте Изреиъл Уинтроп и му кажете да дойде незабавно, ако обичате.

Боунс излязъл от каютата. Силвър останал безмълвен, но Анет вдигнала глава и му се усмихнала. Усмивка на съгласие, примесена със сълзи на угризение, както се сторило на Силвър. Нямало как. Налагало се така да се решат нещата. Капитан Ингланд отново се обърнал към тях:

— Нашият проповедник Уинтроп е истински служител на расото, приятелю, но дрехата му е малко поизтъняла. Позакъсал го беше Уинтроп в Масачузетс — подгонили го, защото държал сестрата на жена си като наложница. Струва ми се, че беше нещо подобно, но това няма значение, защото той може да разказва Светото писание от сутрин до вечер, стига да поиска.

В този момент Боунс се появил с провинилия се свещеник. Очите на Изреиъл Уинтроп били зачервени от пиене. Облечен бил в тъмна дреха, мръсни оранжеви панталони и износени ботуши. В пояса си носел кремъклия пищов. Като видял Анет, той се захилил неприлично и й кимнал.

— Ей, Уинтроп — казал Ингланд, — венчай тия двамата влюбени, и то бързо.

— Е, слава богу, капитан Ингланд! — извикал Уинтроп високо с носовия си глас. — За мен винаги има работа. Но бог в своята премъдрост съвсем е забравил да ми осигури молитвеник!

Потупал се по джобовите и вдигнал очи към небето в престорено отчаяние, като че ли търсел молитвеника си по гредите на тавана на каютата.

— Чакай, Уинтроп — казал Ингланд безцеремонно, — нямаме време за дълги проповеди, особено сега, когато момчетата се готвят да вдигнат котва. Не е ли все едно коя книга ще прочетеш? Вярвам, че и това ще свърши работа!

И като отворил вратата на един шкаф наблизо, той измъкнал оттам една малка книга и я подхвърлил на Уинтроп.

— А — казал Уинтроп, като премигнал и разглеждал книгата, — Бъниан. Винаги съм казвал, че няма нищо по-въълнуващо от „Странствуването на поклонника“. — Той попрелистил страниците и най-после казал: — Е, май това подходжа за онези, дето се готвят да предприемат дългото пътешествие на брака. Станете, чеда мои!

След това хлъцнал и започнал да чете напевно, като непрестанно хвърлял погледи към бюста на Анет.

— Чии са тези прекрасни планини? И чии са тези стада, дето тук пасат?

Овчарят:

— На Емануел са тези планини. От тях се вижда неговият град. И негово е стадото, за него живота свой е дал.

Християнинът:

Оттук ли се минава за небесния град?

Овчарят:

Точно този е пътят.

Християнинът:

И колко път има дотам?

Овчарят:

Твърде далеч, освен за онези, които действително ще стигнат.

Хванал Анет под ръка, Силвър слушал смаяно пьянското четене на Уинтроп за странствуването на поклонника към прекрасните планини. И тогава от носа на кораба прозвучала песента на моряците, които въртели шпила, за да вдигнат котва. Песента била дива, прекъсвана от кикот и пьянски ругатни:

*Петнайсет души във ковчега на мъртвеца.
Йо-хо-хо и бутилка ром.
Пийни и всичко друго дяволът ще свърши.
Йо-хо-хо и бутилка ром!*

Каютата се изпълнила със страшна какофония — напевният глас на Уинтроп се смесвал с безумната моряшка песен на екипажа. Анет потреперила, а Боунс мрачно се усмихнал.

Внезапно капитан Ингланд тропнал с юмрук по махагоновата маса.

— Достатъчно, Уинтроп! — изревал той. — Това е венчило, а не церемония за запопване! Свършвай, че имам работа. — На Силвър и Анет той казал достатъчно вежливо: — Обявявам ви за венчани. Не е точно по божии закони, но е напълно достатъчно за пиратите от Ню Провидънс, закъдето ще отплаваме. — Ингланд станал. — Заповядайте в лазарета за брачната нощ — казал той на Силвър. — И на ваше място бих държал жена си под ключ, докато стигнем Бахамските острови. Има колкото си искате между моряците, които са готови да бръкнат в чуждо гърне с мед, в това число и нашият свят приятел пасторът. Уинтроп — извикал Ингланд на разпопения духовник, — излез! Мистър Боунс, елате с мен. — И излязъл от каютата си, защото бързал да помирише бриза и да даде курс на кораба.

Така Силвър попаднал сред „крайбрежното братство“, както пиратите в Карибско море често наричали себе си, а при това се сдобил със съпруга. Аз бях особено изненадан, когато разбрах, че „старата негърка“, „госпожата“, за която от време на време той споменаваше на „Испаньола“, била не друга, а Анет Дюбоа. Но от друга страна, това беше толкова много години след описаните събития. Разбира се, Анет имала наполовина негърска кръв, но Силвър не давал пет пари дали кръвта на Анет била смесена с живак или врящо олово, защото той я обичал искрено и повече от всяко човешко същество. Всъщност драматичното им бягство от имението на Дюбоа и техният набързо сключен брак на борда на „Касандра“ ги свързали така здраво, че връзката им се оказала по-силна от всякакви по-късни изпитания и беди.

Но основната грижа на Силвър, докато „Касандра“ се носела на северозапад към Бахамските острови, била да спечели благоразположението на капитан Ингланд и неговите хора. Това не било особено трудно: Джон умее да спечелва хората и бил първокласен моряк, а изглеждало, че и капитанът бил добре настроен към него. Освен това умее да се ориентира бързо. Начаса разбрал, че положението на капитан Ингланд зависело от умението му да води хората си към достатъчна плячка. Ако не умее да подушва тлъстата плячка, моряците щели да го свалят и да издигнат друг на негово

място. А при подозрение в измяна, пиратите щели да му дадат черния знак, след което му оставало само да си прочете молитвата!

Бил Боунс бил първият помощник на капитан Ингланд и негов щурман. Преди да се отдаде на пиратството, Бил избягал от дома си в Кънектикът и плавал с един капитан, който се занимавал с контрабанда между Нова Англия и испанските владения в Карибско Море. Разбирал доста от навигация и четене на карти, но щастieto му изневерило: британските власти заловили кораба северно от Ямайка и го изпратили на каторга в Джорджия за двадесет години. След шест години обаче той успял да подкупи стражата и да избяга. След това се отправил към Ню Провидънс, където се запознал с Ингланд. Двамата се разбирали отлично, може би поради сродната си съдба по море: Ингланд по-рано бил помощник на един малък стражеви кораб от Ямайка и когато пирати пленили кораба му, той преминал на тяхна страна.

Следващият в йерархията бил Джетроу Флинт, квартирмейстор, отговорен за дисциплината на екипажа и подялбата на плячката. Флинт бил син на един противник на официалната църква от Уелс, който избягал в Роуд Айланд, за да живее свободно, впоследствие се преместил в Сейнт Китс в Карибско море. Стариият Флинт загинал при едно нападение на френски корсари, но на сина му Джетроу се удало да се измъкне и той попаднал в компанията на пирати на островите Лийуард. Флинт бил жесток, студен, безжалостен човек, който обичал да измъчва пленниците си за удоволствие — нещо, което капитан Ингланд не можел да понася и поради което между двамата често избухвали спречквания. Ненавиждал жените и Силвър се кълнеше, че през всичкото време, през което го познавал, не го бил виждал да посегне на жена, освен когато го хващал бяс; но най-много мразел французите, които били убили баща му, и испанците — идалговците, — които свързвал с папски заговори и религиозна тирания.

След квартирмейстора идвали главният топчия, боцманът, кормчията и дърводелецът, както и разните оръжейници. От хората на Ингланд само дърводелецът, един бавен, рошав моряк на име Том Морган, и Джоуб Андерсън, боцманът, били служили с Флинт и след това плавали с „Испаньола“. От капитана до оръжейниците всички били известни като „лордовете“ и имали право на по-голям дял от плячката от обикновените моряци. Не че имало някаква бездна между двете групи, но все пак „лордовете“, общо взето, били по-опитни в

морските работи. Но ако главатарите на един пиратски кораб проявявали нерешителност, в такъв случай вероятно обикновените моряци щели да се опитат да свалят лордовете.

Силвър в скоро време разбрал, че дисциплината на „Касандра“ зависела от непрекъснатия успех в нападенията, подсилен от силна ръка и остър език. Докато продължавало дългото плаване към Ню Провидънс, Силвър — един от моряците, натоварени с марсовата площадка на предната мачта — пъргаво се катерел по вантите, за да оправя ветрилата и такелажа. На обикновените моряци се понаравил, а капитан Ингланд и Боунс също го хвалели за усърдието и здравата му работа.

За Анет плаването било смесица от радост и неприятности. Била щастлива, когато можела да остане заедно с Джон, но вестта за смъртта на баща си понесла тежко, като жена със страстна натура. Макар че Силвър благоразумно скрил от нея подробностите по убийството на Дюбоа, Анет се досещала, че това е работа на Флинт, и затова дълбоко го ненавиждала. Флинт пък гледал на нея като на същински албатрос, т.е. като на предвестница на нещастие за кораба, и затова двамата взаимно изпитвали силна неприязън един към друг. Тази враждебност се пренесла между Флинт и Силвър и последният неведнъж имал случаи да изпита последиците ѝ.

Затова Джон Силвър с облекчение видял как остров Ню Провидънс изниква на хоризонта — един зелен хълм сред искрящото море. В града спирали, както му било известно, някои от най-страшните главорези на Карибско море. Но все пак той идвал в това гнездо на оси като свободен човек.

ГЛАВА XIV

КЪМ МАЛАБАРСКИТЕ БРЕГОВЕ

Капитан Ингланд говорел съвсем просто и ясно на шестдесетимата моряци, седнали пред него встрани от пристанището на Ню Провидънс, но въпреки това Силвър напрягал слух да чуе всяка негова дума.

— Братя — говорел капитан Ингланд, — за известно време смятам да изведа „Касандра“ от Карибско море. Напоследък идалговците са изпратили насам още бойни кораби, а Картахена, Каракас и Хавана направо са настръхнали от оръдия. Не че ме е страх от тия идалговци, нито от франсетата, ни от холандците, мътните ги взели, или пък от корабите на крал Джордж, да вървят по дяволите, мисля аз, но това не значи, че трябва да рискуваме да ни провесят на някоя рея.

За миг Силвър отклонил вниманието си и хвърлил поглед към лицата на пиратите, докато Ингланд им говорел. Бил Боунс кимал замислено, като че ли бил съвсем съгласен с капитана; близо до него бил Андерсън. Том Морган бил вперил безсмислен поглед в ботушите си докато вляво от него обезобразеното лице на Флинт като че ли изразявало недоволство и презрение. Останалите пък представлявали страшна смесица: всякакви англичани, шотландци, уелсци, няколко ирландци, мулати и кварталерони, един дезертирал испанец, неколцина снажни холандци, един висок и блед финландец, един разжалван португалски капитан, неколцина френски корсари, няколко янки и един свадлив баптист от Каролина. Повечето от тях следели внимателно думите на капитан Ингланд.

— Последното ни плаване до залива Пария близо до Тринидад за малко не завърши с катастрофа. Идалговците имаха две фрегати, дето дебнеха около Порт ъв Спейн, и трябваше да избягаме, преди да успеем да нанесем удар. И ако не бяхме нападнали Гренада и Барбадос, щяхме да се върнем тук с празни ръце!

„Странно нещо — помислил си Силвър, — възпитаха ме да ненавиждам Испания и папството, а ето че тъкмо тия идалговци били изпратили две фрегати в залива на Пария и това ми спасило живота! Е, боже, пази Негово католическо величество краля, но само заради този случай!“

— И тъй, братя — продължил Ингланд, — предлагам да отплаваме за Източна Индия, към бреговете на Малабар. В Хиндустан има богата плячка, така разправят, защото там всички воюват едни с други — англичани, португалци, французи и дори със самия велик Могол. Можем да наградим колкото си искаме перли, злато и подправки. Можем да нападнем Гоа, Сурат и Бомбай. И ако си опарим пръстите, можем да се отправим към Мадагаскар, където е царството на джентълмени като нас. Момчета — добавил Ингланд, като леко снишил глас, — това плаване може да не е приключение по вкуса на всекиго. Няма да е лесно за някои от вас да се разделят с Ню Провидънс може би за две години. Решавайте сами. Може да натрупате страшни богатства, а може и да пукнете от глад в някоя португалска тъмница. Искам да чуя какво мислите!

Флинт се обади пръв с тънкия си остър глас:

— Не отричам, че на капитан Ингланд си му сече пипето — казал той. — Но ето как аз виждам нещата. Сигурно няма да мине много време и правителството в Лондон ще се нахвърли върху тия идалговци. Ще вземат зверски да се карат за това, дето идалговците спират и претърсват английски търговски кораби. А като настане подходящо време по Карибско море, ще се регистрираме като редовни корсари и ще викаме: „Да живее крал Джордж!“ и какво ли не! Така или иначе — сега тънките му устни се свили жестоко, — още не съм се наситил да сека испански тикви.

Бил Боунс заговорил след него.

— Всички знаем по какво си пада Флинт — казал той грубо — и нека той си гони испанците. Аз гласувам за капитан Ингланд. Той е прав, по тия места става горещо и не ми се ще да ме сварят жив.

Мнозина от пиратите надали одобрителни викове при тези думи. Флинт, хладен и сдържан, вдигнал рамене.

Предложението на капитан Ингланд завладяло въображението на Силвър. Бреговете на Малабар със своите баснословни богатства, волен живот и възможности да забогатее го примамвали като някоя

далечна, загадъчна и съблазнителна ориенталска сирена. Но също трябвало да помисли и за Анет, макар че и други жени оставали по мизерните бараки в Ню Провидънс и щели да ѝ правят компания. Въпросът бил дали тя щяла да му прости, ако я остави сама за две години, а може би и повече? „По дяволите — помислил той, — много бързо ще ми прости, ако се завърна натоварен със злато!“ Биха могли да напуснат Ню Провидънс и да се заселят другаде или дори да се върнат в Англия и да заживеят охолно.

Той се изправил.

— Другари — извикал той, — аз съм за капитан Ингланд и ще ви кажа защо. Защото си глупак, ще речете! Не! Защото онова, което той каза, е съвсем разумно, ето защо. Тук почва да става горещо, идалговците ни зачесаха, а на скъпите ни лордове от адмиралтейството също би им се искало да ни свършат. Вярвайте ми, така е! Ето защо аз съм за бреговете на Малабар и да не ми викат Силвър, ако не донеса обратно мустаците на самия велик Могол в саламура!

Одобрителни викове и смях посрещнали тази шега и доволен от себе си, Силвър седнал. След това капитан Ингланд поставил въпроса на гласуване и около четиридесет души вдигнали ръка в подкрепа на плана му. Станало ясно, че Флинт нямало да дойде с тях. Напротив, в скоро време той започнал да търси поддръжници на идеята за поредица набези по бреговете на Флорида.

Два дни по-късно капитан Ингланд събрал на „Касандра“ онези, които го подкрепили, за да подпишат договора и споразумението. Подписали се в кръг, така че да не може да се разбере редът на полагането на подписите: ако изпаднали в беда, никой не можел да бъде обвинен в това, че е бил предводител. Силвър бил един от малцината, които могли да се подпишат правилно — повечето от пиратите поставили палец или с усилие изписали инициалите си на зацапаната хартия.

Когато приключили тази работа, капитан Ингланд се обърнал към тях, като най-напред щракнал капака на кутийката си за емфие и шумно кихнал.

— Слушайте сега — казал той. — Отплаваме след четири дни, след като натоварим провизиите и проверим в какво състояние е „Касандра“. Вече подписахте договора, но за онези, дето не могат да четат много добре, ще прочета най-важното: при това плаване няма да

се взимат жени на борда; не се позволява игра на карти с пари, нито дуели и пиене на алкохол из кораба след полунощ; квартирмайсторът ще разпределя плячката; всякакви спорове ще се представят на лордовете за арбитраж.

Капитан Ингланд продължил и прочел почти петдесет точки, така че на Силвър му се сторило, че нямало много голяма разлика дали плава под пиратското знаме, или под британския флаг! Това не означавало, че Ингланд или който и да е пират някога е вдигал пиратско знаме на мачтата; на „Касандра“ носели флаговете на най-важните морски държави, които вдигали според случая — един ден се представяли за кораб, който плава под червения и златен имперски флаг на Испания, а на следващия ден под флаг с три ивици — червена, бяла и синя, — знамето на Холандската република.

Силвър забелязал колко делови човек бил Ингланд, когато подготвял отплаването на кораба и го уважавал за това. От своя страна очевидно Ингланд вече имал добро мнение за качествата на Силвър като моряк и особено за неговото познаване на въженото оборудване и стъкмяване на кораба и целия такелаж. И затова му предложил да стане боцман на „Касандра“; назначението на Силвър, както и на останалите офицери, било гласувано от екипажа. Силвър бил избран почти без възражения, нещо, което го изненадало и поласкало. Боунс продължил да бъде първи помощник и навигатор. Главен кормчия станал пълничкият възрастен португалски капитан; Ингланд предполагал, че той ще да бъде много полезен, ако решат да влязат в Гоа или в някоя от факториите на португалците по западния бряг на Индия. Джоуб Андерсън станал главен оръжейник. Том Морган бил избран за дърводелец, а един от холандците — за топчия. Кормчия бил един слаб младеж с права черна коса и толкова тъжен и виновен израз на лицето, че всички просто го знаели като Черното куче.

Сред обикновените пирати имало няколко души, които Силвър тайно си набелязал да държи под око като възможни смутители: единият бил високият жълтоок Джордж Мери — Веселяка, чието име никак не отговаряло на един толкова навъсен грубиянин; другият бил един буен и тромав ирландец на име О’Брайън, изпратен от Донегол в Барбадос като каторжник, след като бил арестуван и осъден за браконьерство.

Щом свършили с избора на екипажа на капитан Ингланд, Силвър бързо се върнал при Анет. Били се настанили в една малка стаичка зад голяма дървена постройка, която служела за склад на пиратите от Ню Провидънс.

Складът бил поверен на една петдесетгодишна възпълна и чевръста жена на име Маргарет Бони. Мъжът ѝ бил заминал преди тринадесет години с един пиратски кораб по североизточното крайбрежие на Бразилия и повече не се върнал. Сега тя живеела тук сама и спяла между чувалите с жито и суха бакла. Ключовете от склада винаги висели на кръста ѝ.

Силвър отворил вратата на тяхната стая. Било късно следобед и вътре било толкова горещо и задушно, че сякаш можело да се отреже от въздуха с нож. Малкият продълговат прозорец с железни пръчки бил покрит с една фуста, закована към грубата дървена рамка. Слънцето прониквало през плата, но за Силвър, който идвал от силната светлина и ярките цветове навън, стаята изглеждала съвсем тъмна.

— Анет — казал тихо той. Може би тя спяла на сламеника в ъгъла, който им служел за брачно ложе.

Да, Анет била там. Когато очите му започнали да привикват със сумрака, той я видял, захлупила лице на сламеника; дългата ѝ черна коса била разпиляна по раменете и стигала до пръстения под, а синята ѝ памучна рокля била дръпната над прасците.

С няколко крачки Силвър пресякъл стаята. Коленичил и нежно я погалил по косата. Рядко се срещат такива жени, няма съмнение. Ръката му се спуснала по нежния ѝ мургав врат.

— Анет — повторил той по-силно, — Анет, тръгвам да натрупам богатства. Събуди се, мила, и чуй добрите новини.

За негова изненада Анет се изправила още преди края на тези думи. Тя не спяла, а плачела, както си личало по лицето ѝ.

— Знам какви новини ми носиш, много добре знам — казала тя ядосано. — Маргарет Бони ми разправи всичко. Никой не може да скрие нещо от нея. Напускаш ме. Отиваш в Източна Индия или някъде другаде. След четири дни заминаваш с капитан Ингланд. Така е, нали? Да не си посмял да ме излъжеш!

— Няма никаква лъжа тук, мила — казал Силвър. — Капитан Ингланд ме назначи боцман на „Касандра“. Отиваме към бреговете на Малабар да натрупаме плячка от бисери и подправки.

— За какво са ми бисери и подправки! Ти ми трябваш, за да ме пазиш и обичаш. Един бог знае какво ще стане с мен, когато заминеш! Как ще живея тук! Глупак такъв! — възкликнала тя почти истерично. — Други мъже навярно ще поискат да ме вземат, когато тръгнеш. Отгдето да зная дали ще се върнеш? Мъжът на Маргарет Бони заминал и повече не се върнал. Да не би да искаш да свърша както Маргарет в тая дупка?

Изненадан от буйността ѝ, Силвър се изправил:

— Спокойно. Не е така, съвсем не е така. По-вероятно е да прекараш дните си в такава дупка, ако не тръгна с капитан Ингланд. Та това живот ли е?

— Живот с тебе, не без тебе! — прекъснала го Анет. „Пак ще вземе да се разплаче“ — помислил си Силвър. Преди да успее да отвори уста, тя скочила на крака и му креснала: — Ти ме измъкна от дома ми! Ти помогна да убият баща ми! Ако не беше ти, сега щях да съм щастлива, добре облечена и нахранена. Ти ме направи мръсница! Мразя те!

Силвър изведнъж побеснял от яд, хванал я за раменете и здраво я разтърсил.

— Вещица такава! Всичко разваляш! Появяваш се пълна със зло, без да те викат, също като дявола при молитва! Изпречваш се на пътя ми!

Силвър овладял безумното си желание да разбие главата ѝ в стената, сякаш е парцалена кукла, и след това да стъпи върху нея.

Докато се мъчел да се овладее, изведнъж Анет се намерила в прегръдките му, обгърнала го през кръста, а главата ѝ едва достигала до гърдите му. Целувала го през влажната риза и едновременно ридаела.

— Как ще живея, когато заминеш? Какво ще правя? Свикнала съм с теб, не мога без тебе.

Силвър грубо я отблъснал от себе си.

— Най-добре е тогава да свикнеш с още едно-две неща, благородна мис! На този остров няма човек, който да заповядва на Дългия Джон Силвър какво да прави и какво да не прави! А що се отнася до жените, за нас, рицарите на късмета, те нямат голямо значение, тъй да знаеш. Благодарни на съдбата, че те обичам така, както аз обичам! Кой се грижи за храната и покрива ти? Аз. Кой говори с

тебе като с равен, без превземки и надуване? Аз. И сега почваш да ми викаш, защото искам да направя така, че да се гордееш с мен, да те направя дама, която не трябва да работи. Май си от тия момичета, дето приемат шепа жълтици от някого и след това се оплакват, че една от тях не била съвсем нова!

Той се спрял и изведнъж осъзнал, че крещи, толкова високо, като че ли дава заповеди по време на ураган. Сякаш малката стая се изпълнила с ехото на гласа му. Анет го гледала втренчено, с отворена от почуда уста. Тя вече била спряла да плаче. Силвър направил една крачка към нея и казал студено и спокойно:

— Мислех те за умна. Умна, не само красива. Може би всъщност ти си само красива и ако наистина е така, върви по дяволите и толкова! Но ако си жена на място, ще останеш тук и ще пазиш гнездото ми, докато се завърна. А ако не можеш да го направиш, тогава, бога ми, продай тялото си и на самия Флинт, макар че не бих искал да си помисля какво би направил той с него!

Когато Анет чула името на Флинт, очите ѝ се разширили от ужас. След това тя бързо се навела, вдигнала едно ниско столче и го запратила със сила в лицето на Силвър.

Той се наклонил встрани, за да избегне столчето, но то го ударило силно над дясното ухо.

Вбесен от болка, Джон Силвър скочил към Анет. Тя се обърнала, обхваната от ужас, спънала се и се проснала на пръстения под. Силвър паднал върху нея, пръстите му се увили в дългата ѝ коса и той извъртял лицето ѝ към себе си. Изведнъж си дал сметка, че Анет е просто една съвсем млада жена — уплашена, унижена и жалка.

Силвър навел лицето си над нейното и целунал устните и очите ѝ. Гневът му се стопил, прогонен от желанието му към нея. Трябва да е луд, за да помисли да я остави дори за един ден! Как би могъл да живее, без да гали гладката ѝ като атлаз кожа, мекия ѝ задник, гърдите ѝ, грациозните ѝ рамене, дори смешно късите пръсти на краката ѝ? Коя друга жена би могла да я замести? Сега Анет почнала да го целува, впила нокти в рамото му, като едновременно плачела и се смеела.

Той я вдигнал и нежно я поставил на сламения дюшек, запретнал полата ѝ над кръста и пред него се показала мургавата плът на голия корем и бедрата. Разкопчал колана си с дясната ръка и се хвърлил до нея. Стаята, която само преди пет минути била мизерна, тясна дупка,

се превърнала в същинска луксозна спалня — самото присъствие на Анет го опивало.

След това, както Анет се била сгушила до него, той нежно и внимателно ѝ обяснил какво ще направи, за да бъде тя щастлива и в безопасност до неговото завръщане. Казал ѝ, че тя ще продължи да живее при Маргарет Бони, която ще ѝ бъде приятелка, и как в пиратското селище Ню Провидънс тя щяла да се радва на положението на съпруга на боцмана на капитан Ингланд.

От своя страна, Анет твърде неохотно се примирила да надвие мъката и страховете си. Силвър трябвало да използва цялото си красноречие, докато успее да я склони да се съгласи с него.

Така или иначе, рано в брачния си живот се разбрали, че Джон бил свободен да плава, накъдето посочи съдбата. Но задълженията не били само за нея, защото Силвър се чувствувал задължен при първа възможност да се върне при Анет и когато бил при нея между два пиратски набега, той живеел почтено като градски съветник с жена си. В интерес на истината трябва да се каже, че и за Силвър било много изгодно Анет да му бъде опора и постоянно убежище, защото се оказало, че тя умеела да стопанисва неговото имущество и да пази парите му.

Тъй започнала кариерата на Силвър като пират, след като се разбрал така трудно с току-що намерената си съпруга. Четири дни след подписването на договора той се сбогувал с потъналата в сълзи Анет и отплавал от Ню Провидънс. Когато излизала от пристанището, „Касандра“ представлявала красива гледка с издутите си платна, смело развят по изключение пиратски флаг и блеснала на слънцето позлатена фигура на носа. Тя била голям бриг с допълнителни ветрила и с двадесет и две оръдия. Капитан Ингланд бил особено доволен от бързоходността на своя кораб и мореходните му качества, но Бил Боунс имал съмнения за способностите му да маневрира в плитчини. Потеглили от Ню Провидънс с петдесетина души на борда; макар и твърде много за търговски кораб, този брой не достигал, за да поддържат огъня от двата борда на оръдейната палуба, ако имали нещастieto да бъдат нападнати едновременно от две страни.

Плаването с „Касандра“ към Малабарския бряг отворило очите на Силвър за много неща. След като пресекли Атлантика, бригът се насочил към реката Гамбия, на западния бряг на Африка. Тук се

запасили с нови провизии като редовен търговски кораб, собственост на Източноиндийската компания, на път за Бомбай.

Но между Гамбия и нос Корсо на Златния бряг капитан Ингланд нападал всеки по-слабо въоръжен кораб. Както трябвало да се очаква, имало малко редовни сражения; в повечето случаи, след като „Касандра“ се доближила под чужд флаг, един залп бил достатъчен, за да превземат кораба и да ограбят всичко по-ценно.

За три месеца капитан Ингланд оплячкосал единадесет кораба, идващи от Брест, Ротердам, Лисабон, Копенхаген, Лондон и Кадис. При тези нападения на „Касандра“ постъпили двадесет нови доброволци, защото на екипажите на пленените кораби предлагали да преминат на страната на пиратите; онези, които отказвали, били оставяни само с една риза на гърба и позволение да продължат плаването на напълно ограбените си кораби.

След като се приближила дръзко до укреплението на нос Корсо, „Касандра“ благоразумно отстъпила при вида на оръдията на Кралската африканска компания и се отправила на юг. Тя следвала

курса очертан от Васко де Гама преди два и половина века, и при бурно море заобиколила нос Агуляс, най-южната точка на Африка.

По това време провизиите били намалели и екипажът съвсем не бил в добро настроение, но Инглант не искал да даде почивка на нос Добра Надежда, защото Холандската източноиндийска компания се разправяла с пиратите по кратката процедура. Поставили въпроса на гласуване и решили да се отправят към Мадагаскар през Мозамбикския проток.

Силвър бил чувал за пиратските поселения по остров Мадагаскар, където капитаните живеели като крале, заобиколени от роби и наложници. Онова, което видял, не отговаряло напълно на историите, които му разправяли; за свое голямо разочарование, Силвър открил, че пиратските вождове не живеели в мраморни дворци с фонтани и пауни. И все пак те успели да си осигурят едно твърде удобно и добре снабдено убежище, откъдето могли да нападат търговските кораби в Индийския океан и дори да опитват късмета си чак до Червено море или Персийския залив.

В Мадагаскар екипажът на „Касандра“ изтеглил кораба на сушата и го килнал, за да остърже дъното му. След това натоварили припаси, нарязали дърва и се запасили с вода. Най-после оставили зад себе си безопасния остров, пиенето и проститутките, капитан Инглант дал курс на северозапад, заобиколил Сейшелските острови и се отправил към Индия. Когато достигнали Лакадивските острови, пуснали котва край едно красиво островче на Малабарския бряг на около двеста мили от Каликут. Свикал „лордовете“ на съвещание, за да обсъдят следващия ход. Единодушно решили да се отправят към прочутия с подправките си Каликут, за да видят каква плячка или какви опасности ги очакват там.

ГЛАВА XV

ВИЦЕКРАЛЯТ НА ИНДИЯ

Погледнато откъм морето, древното пристанище Каликут, известно с подправките си, блестяло на яркото слънце. „Касандра“ се приближавала към брега и екипажът започнал да различава непознати кубета и минарета и няколко големи склада покрай кейовете. Ята птици летели над главите им и ярките им пера привличали погледите на екипажа. А по вълните се издигали и спускали множество кораби на котва: бригове и галери, баркаси, шхуни и едномачтови местни съдове, каквито често се срещат край Малабарския бряг.

Капитан Ингланд ги разглеждал с далекогледа си, а Бил Боунс и Гомеш да Коца, главният кормчия, стояли до него. Силвър се намирал до главните ванти, като препредавал заповедите на Ингланд на пиратите по въжетата и на палубата. Долу, под палубата, главният топчия Ван дер Велде бил приклепнал при хората си. Оръдията били готови за стрелба и фитилите тлеели, готови да подпалят барута.

Ингланд рязко събрал далекогледа си и с доволен израз на лицето потупал Бил Боунс по рамото.

— Мистър Боунс — казал той, — ще ви бъда задължен, ако погледнете два румба от десния борт и ми кажете какво виждате зад онзи малък холандски кораб.

Боунс присвил око и погледнал през далекогледа си.

— Бога ми! — казал той най-сетне, като от възбуда гласът му прозвучал по-високо от обикновено. — Ама това се казва рядък късмет! Флотилия арабски кораби напускат пристанището. Сигурен съм, че са поклонници.

— Поклонници! — обади се Да Коца с хрипливия си глас. — Значи, добри новини, значи поклонници на път за Мека. Виждал ги преди, близо до островите Диу. Плава за Червено море, отива да се поклони къде пророк Мохамед роден. Много богат.

— Богати ли! — извикал капитан Ингланд. — Та те трябва да са целите натоварени с дарове за светите места в Мека! И отгоре на това

трябва да носят доста пари, за да си плащат за храна и нощуване по пътя. Момчета — извикал той на екипажа, — имаме късмет! Още няколко часа и ще бъдем засипани със скъпоценни камъни и злато!

От палубите се надигнала глъчка, когато новината се разнесла сред пиратите; в скоро време вестта стигнала и до топчиите под палубата.

— Хей, кормчията — казал спокойно капитан Ингланд на квартерона на щурвала. — Докарай ме покрай онези арабски кораби и ще можеш да си забучиш игли с брилянти през носа и да си закачиш златни обици на ушите.

Докато „Касандра“ се насочвала към корабите на поклонниците, Силвър ги наблюдавал внимателно през далекогледа. Наистина флотилията представлявала странна гледка: няколко каравели, един тримачтов граб, едно менчу и четири дау. Малко вероятно било да успеят да изминат дългия път, без да се разпръснат. Но какво е онова, което се вижда точно зад последния дау, още сега едва успяващ да следва останалите кораби? Сигурно капитан Ингланд също го е видял. Да не би да е сбъркал? Не, редицата кораби на поклонниците трябва да са го скривали досега от погледа на онези, застанали на юта.

Когато опасенията на Силвър се потвърдили, той извикал на капитана:

— Капитан Ингланд, една въоръжена бригантина следва корабите и плава под британски флаг, по дяволите!

„Разбира се — спомнил си той внезапно, — често съм чувал за споразумението между Източноиндийската компания и великия Могол: в замяна на известни търговски привилегии «Джон Къмпани» се задължила да защитава мюсюлманските поклонници по време на плаването им до Арабия. Трябвало да ги охранява не само от европейски пирати, но и от индийски морски разбойници, от които най-голям ужас вдъхвал прочутият Ангрия.“

Сега капитан Ингланд му дал знак незабавно да дойде при него на юта. Другите лордове също се събрали там: Ван дер Велде излязъл от люка, последван от Джоуб Андерсън, а Том Морган и Черното куче идвали от носа.

— Господа — казал капитан Ингланд, — мистър Силвър е прав: имаме работа с по-особен клиент. Може би тази бригантина има повече оръдия от нас и сигурно търси разправия. — Той бръкнал

дълбоко в кутията си за емфие. — Е, какво ще кажете, да обръщаме ли назад?

— Няма какво да се боите, сър — казал Ван дер Велде, — момчетата ми са готови. Ще ги размажем! — И замахнал с якия си юмрук, голям почти колкото гюле.

— Моят приятел, тази холандска кратуна, май е прав, капитане — казал Силвър весело. — Сигурно тия шкембелии от индийската компания спят под палубата, пияни и преяли. Ще издигнем британския флаг, ще се доближим до тях и ще им избушим борда с един залп. Толкова е просто, колкото да се вземе яйце от полог. Повярвайте ми, че така ще бъде.

И тъй, решили да нападнат. „Касандра“ плавала към флотилията с поклонници с вид на невинна девойка, излязла на неделна разходка. От мачтата се развявал британския флаг и за неопитното око корабът изглеждал съвсем безобиден. Но на борда на „Касандра“ пиратите на Ингланд били готови за действие: нахранили се били с раздадените им дажби и оръжието им било подръка.

След час и половина „Касандра“ наближила бригантината достатъчно, за да могат да ѝ се обадят.

— Хей, откъде сте? — извикали отсреща през водата.

Капитан Ингланд сложил двете си ръце около устата и извикал, без да му мигне окото:

— „Касандра“ от Мадрас с товар коприна. На път сме за Бомбай и след това у дома, в Лондон. Вие кои сте?

— Върженият кораб на индийската компания „Меркурий“ на път към Сурат да вземе още богомолци и след това през Аденския залив — отговорили от бригантината.

— Бива си го попътният вятър за тази благородна задача — извикал Ингланд. — Бог да ни пази и двамата от пирати!

Силвър с възхищение гледал как двата кораба се доближавали. Сега „Касандра“ се била изравнила почти напълно с „Меркурий“ и той виждал как някои от екипажа му им махали за поздрав от вантите.

Изведнъж Ингланд силно надул свирката два пъти и при този сигнал оръдията на десния борд на „Касандра“ дали нестроен залп.

Нестроен или не, корабът се разтърсил от него, а хората под палубата надали победен вик и започнали да подготвят оръдията за втори залп.

Парлив пушек обвил Силвър и скрил от погледа му бригантината на индийската компания. След малко димът започнал да се разнася.

— Бога ми, свалили сме им главната мачта! — извикал Боунс.

Главната мачта на „Меркурий“ била смешно повесена от лявата му страна и квадратният му топсел бил натопен дълбоко във водата. Докато разбере какво става, Силвър видял как бригантината завила и обърнала кърмата си към „Касандра“. Ясно било, че тя била неуправляема — поне за няколко часа, докато екипажът ѝ отсече пречупената мачта и я освободи от разкъсания такелаж.

Още два, не — още три изстрела се чули от оръдейната палуба на „Касандра“. Очевидно Ван дер Велде забелязал, че кърмата на „Меркурий“ все още била в обсега на някои от оръдията му. Едно гюле паднало в морето отвъд бригантината. Силвър не успял да види къде ударило второто гюле. Но третото — било по щастлива случайност, било поради добро премерване — улучило борда при кърмата тъкмо над водната линия.

Силвър хвърлил поглед към капитан Ингланд, който смъркал емфие през цялото време, докато траела схватката. Едно силно кихане, примесено с победен вик, изчистило носа му.

— Ударихме ги, момчета! Свършено е! — извикал Ингланд. — По дяволите, ако и кормилото им не е откъснато. Вече не са страшни! Към арабските лодки! Сега те са в ръцете ни!

„Касандра“ вдигнала всички платна и бързо настигнала корабите на поклонниците. Един след друг те се предали, кротки като агънца. Силвър и Боунс слезли в голямата лодка заедно с десетина моряци, за да приберат спокойно плячката. Поклонниците се дръпнали назад, когато пиратите разбивали сандъците и разпаряли чувалите, за да открият съдържанието им. След това грубо обрали от поклонниците всичко ценно, като ги ругаели и ритали, щом оказали съпротива.

След няколко часа палубата на „Касандра“ била засипана с плячка — сребърни монети, скъпоценни култови съдове, коприна, килими, храна и вода — всичко, което било харесано или сметнато за полезно.

Силвър докарал на борда и капитана на тримачтовия кораб, мюсюлманин, който поразбирал малко английски. В началото той отказвал да даде сведения за корабите по крайбрежието, но Боунс и Силвър го принудили да проговори. Бил извадил сабята си и се закле, че ще му отреже пръстите на краката един по един, ако не им даде полезни и верни сведения, при което капитан Ингланд, отвратен, извърнал глава настрана. Джон Силвър, напротив, се държал любезно и разумно потупвал треперещия капитан по гърба и му предлагал ром и солено свинско, които нещастният мюсюлманин отказвал, изпълнен с погнуса. Най-сетне той се предал и с невероятен акцент разправил всичко, което, знаел. Между другото измъкнал от него и едно важно известие. Ингланд забравил отвращението си от заплахите на Били Боунс и се плеснал по коляното от радост.

— Момчета — казал той на лордовете, — това се казва късмет! На триста мили оттук се намира Гоа — португалска колония, — страшно оживено пристанище. Този арабин разправя за „Вицекраля на Индия“. Струва ми се, той няма предвид някой тукашен португалски губернатор, а някакъв кораб със същото име, който може би щял да тръгне от Гоа за Софала или Мозамбик, а след това покрай нос Добра Надежда за Лисабон.

Квартирмайсторът Гомеш да Коща възбудено го прекъснал, като с мъка изговарял малкото английски думи, които знаел:

— Аз знае този кораб — рекъл той, — нарича се „Вицекраля на Индия“. Носи пари и неща от Гоа до други колония Португал в Индия.

— Кораб на хазната! Бога ми, това е! — възкликнал Силвър. — Натъпкан догоре с жълтици и дублони. Ще стигне на всеки от нас да заживее като богаташ.

Да Коща се обадил на лошия си английски:

— Не лесно — казал той, — той голямо галеон, две оръдейни палуби. Може би шейсет оръдия. Ние не разбие него. Той нас разбие сигурно.

— Е, Гомеш — казал Боунс остро, — ние не сме глупаци, та да идем да ни заколят. Ще издигнем португалски флаг и ти ще им отговориш на проклетия им език. Ще ги накараш да те вземат на борда. Макар че да ме убиеш, не зная какво ще им кажеш!

— Това са подробности, мистър Боунс, обикновени подробности — казал капитан Ингланд. — Лесна работа. Ние, лордовете, ще измислим някоя дяволска хитрост. Не се съмнявам в това. Междувременно да попитаме хората какво мислят и след това с най-голяма бързина се насочваме към Гоа. Съгласни ли сте?

Лордовете се съгласили незабавно, както и останалите моряци, когато предложението било обявено пред тях.

„Касандра“ се отправила на север при спокойно море, докато квартирмайсторът разделял плячката от поклонниците. При подялбата на Силвър се паднали няколко скъпи копринени платове, малка торбичка жълтици и разни дребни украшения. Той също си взел един яркозелен папагал в клетка, измъкнат от някоя нещастна жена от дауовете. Човечната страна на характера му проличала в начина, по който се отнасял към папагала си: хранил го с бучки захар и вкусна храна и му говорел като на човек. Папагалът казвал с кресливия си глас едно-две изречения от корана, но в скоро време Силвър прибавил няколко здрави псувни към речника му. Разбира се, тази птица била същият онзи папагал „Капитан Флинт“, който беше плавал на „Испаньола“, макар и да го бяха кръстили така по-късно. По онова време Силвър просто го наричал Мохамед.

Но жълтиците, за които птицата крещеше толкова често по-късно, се намирили още на борда на „Вицекраля на Индия“ някъде на

север от „Касандра“. Как да сложат ръка върху тях? Силвър дълго обмислял трудната задача, докато най-сетне намислил един план. Запознал капитан Ингланд, Да Коща, Боунс и останалите лордове с него. Отначало Ингланд не смятал плана за подходящ, но Джон така убедително защищавал идеята си, че благодарение на красноречието му, когато корабът наближил Гоа, всички били съгласни с него.

Но как да открият „Вицекраля на Индия“? Може би той вече бил далеч навътре в Индийския океан. Боунс още веднъж размахал сабята си пред нещастния мюсюлмански капитан, когото задържали на „Касандра“, за да им служи като преводач в случай на нужда. Измъченият човечец широко отворил уплашените си очи и казал всичко, което знаел. Имало вероятност „Вицекраля на Индия“ да не е напуснал Гоа. „Касандра“ можела да го заvari още там.

Така и станало, макар че за малко не го изпуснали. Когато „Касандра“ пуснала котва при Гоа, Ингланд и хората му нямали представа дали плячката им не е убягнала. Във всеки случай били готови: от мачтата се развявал португалският флаг — червено и зелено, а на кърмата била закрепена дъска с гордото име „Магелан“, прясно изписано.

В продължение на два дни най-различни кораби излизали и влизали в пристанището. „Вицекраля на Индия“ се задал от шумния и оживен град чак по обед на третия ден, откакто „Касандра“ го дебнела. Капитан Ингланд незабавно вдигнал котва и наредил да се подготвят за среща в морето.

Португалският галеон, вдигнал капаците на оръдията и опънал всичките си платна, се носел бързо под синьото небе.

— Всичко пропада, ако се отдалечи — казал тихо капитан Ингланд. — Няма смисъл дори да се опитваме да го преследваме.

— Оставете тези приказки, капитане — казал Силвър. — Отидем ли двамата с Гомеш, както е облечен като палячо, няма от какво да се боите.

Да Коша бил застанал в тромава поза на юта. Облечен бил в тежка пурпурна дреха, украсена със сърма и отличителни знаци, червена лента минавала през гърдите му, а дебелите му крака били обути в бели копринени панталони и памучни чорапи, носел четвъртити черни обувки, които го убивали. Дълга тъмна наметка скривала изискания му костюм от португалския галеон. Силвър стоял до него облечен в зелени бричове и кремава риза с отворена яка. Косата му била вързана назад, както я носели благородниците, и той бил въоръжен с пистолет и сабя. Галеонът се приближавал все повече и повече. „Касандра“ се насочила да го пресрещне. Най-после се доближили на разстояние, от което можели да ги чуят. Силвър побутнал Да Коша, който извикал на португалски:

— Поздрави, закъде сте?

— За Даман му отговорили, — а след това за Диу и нашите фактории в Персийския залив.

— Хвала на бога — извикал Да Коща, — ние сме „Магелан“ на път за Макао на китайския бряг. На борда ни се намира губернаторът на Макао и неговият секретар. Те трябва да бъдат отведени в Диу колкото е възможно по-скоро.

— Не знаем нищо за това — отговорили от „Вицекраля“. — Не сме получавали такива заповеди.

— Може и да не сте. Чухме, че каравелата с нареждането на генерал-губернатора била потопена от холандците при Малака.

— Не сме чували такива вести. Отношенията ни с холандците са доста добри.

— Стига толкова — изревал Да Коща, — нека губернаторът обясни всичко лично. Веднага ще изпратим лодка.

— Както искате. Не забравяйте, че имаме двеста и петдесет души на борда и сме нащрек.

Една от лодките на „Касандра“ била спусната на вода. Да Коща, който си бил свалил плаща и сложил триъгълна шапка, цялата в сърма, седнал с важен вид на кърмата, а Силвър се разположил до него. Шестима специално избрани мулати и квартерони хванали греблата. Лодката се доближила до португалския галеон.

Да Коща се изкатерил на борда. Силвър се изкачил след него, последван от един моряк от лодката, бивш роб от Бразилия, който говорел португалски съвсем свободно.

Както стъпил на палубата, Да Коща бил посрещнат от един от офицерите на кораба, зад когото били строени два реда войници в сини униформи.

— Добре дошъл на борда, ваше превъзходителство. — Тонът му бил сърдечен, но на Силвър му се сторило, че е донякъде сдържан.

— Мога ли да представя акредитивните си писма на вашия капитан? — казал да Коща почти небрежно.

Завели ги в една пищно наредена каюта с позлатени орнаменти, персийски килими и гоблени по стените и тежки греди по тавана.

Един строен млад мъж, към четиридесетгодишен, станал да го посрещне. Униформата му била отлично скроена и той носел

напудрена перука. Офицерът, който ги придружил до каютата, застанал при вратата.

— Моите почитания, ваше превъзходителство — казал капитанът. — Мога ли да видя доказателства, че вашата мисия действително е такава, каквато казвате?

— Разбира се, капитане — отговорил Да Коща. — Секретарят ми Фердинанд Диас има всички книжа. — Той дал знак на Силвър да се доближи до масата, където седял португалският капитан.

Силвър се навел, сякаш искал да разчисти място на масата за книжата.

След това съвсем неочаквано той уловил капитана за гърлото с лявата си ръка и опрял дулото на пищова си към слепоочието му.

Зад него се чул заглушеният стреснат вик на офицера, който ги бил посрещнал на борда, повален с един силен удар от бразилския негър.

Очите на капитана изскочили от орбитите си, когато огромната ръка на Джон го сграбчила за гърлото, перуката му смешно се килнала над дясното око.

— Гомеш — казал Джон, — кажи на този пуяк, че ако не направи точно каквото му наредя, ще му пръсна главата и ще размажа мозъка му по тези чудесни гоблени!

Капитанът издал слаб стон в знак на съгласие, когато Да Коща превел тази изтънчена заповед.

— Добре — казал Джон, — ето какво трябва да направиш, сеньор капитан. Най-напред извикай първия си помощник и му заповядай да натовари сандъците с парите на корабната лодка. Други лодки ще дойдат от нашия кораб да пренесат онези сандъци, които тя не може да поеме. Когато си вземем каквото искаме, ти, сеньор, ще дойдеш с нас на „Касандра“ и през цялото време ще се усмихваш до пръсване или, бога ми, ще нахраня акулите с теб. Но ако свършиш тази работа, кой знае, може и да те включим при подялбата на златото. — Когато португалският капитан чул това, той отчаяно размахал ръце. — И ако — продължил Силвър неумолимо — нашата напудрена маймуна не може да мисли добре поради това, че гърлото му е стегнато от ръката ми, ще му кажа следното, за да му изясня как да постъпи. Да каже на офицерите си, че другият кораб, нашият кораб, поради това, че е по-малък, е получил заповеди да достави парите за заплатите, докато

„Вицекраля на Индия“ има заповед да се отправи към Ормуз в началото на Персийския залив, за да се разправи с тамошните пирати.

Когато превели тези думи на капитана, той като че ли се успокоил и бил почти благодарен. Силвър го пуснал и седнал до него, като опрял незабележимо заредения си пищов до бъбреците му.

Двамата — Да Коща и бразилецът — избутали изпадналия в безсъзнание португалски офицер зад една пищна червена завеса и след това капитанът наредил да повикат първия помощник.

Докато чакали да дойде първият помощник, студена пот избила по челото на привидно спокойния Силвър, като си представил какво би станало в случай на провал. Само една грешка и той, заедно с двамата си другари, щели да станат жертва на португалското правосъдие, което според мълвата не пипало с ръкавици.

В този случай опасенията му не се оправдали. Първият помощник, един набит, червендалест възрастен португалец, изслушал своя капитан, като само от време на време вдигал вежди от почуда и след това отишъл да изпълни дадената му заповед.

Пиратите едва повярвали на очите си, когато голямата лодка на Касандра и двете ѝ по-малки лодки направили редица курсове от единия кораб до другия, пренасяйки сандъци и малки сандъчета със сребърни и златни монети. Силвър бил достатъчно съобразителен, за да остави една пета от парите на „Вицекраля на Индия“ в израз на добра воля, така да се каже.

Когато голямата лодка се доближила до борда на „Касандра“ за последен път с Да Коща, Силвър и португалския капитан в нея, капитан Ингланд се навел тържествуващ през борда, а пиратите около него размахали ръце и извикали „ура“.

След няколко минути „Касандра“ потеглила и се отдалечила от все още неподозиращата измамата жертва, като според етикета свалила и отново издигнала фалшивия си флаг за вежливо „сбогом“.

Един час по-късно благодарение на попътния вятър тя била далеч и разстоянието между нея и „Вицекраля на Индия“ непрекъснато се увеличавало.

ГЛАВА XVI

ЗАВРЪЩАНЕ В НЮ ПРОВИДЪНС

Боунс вдигнал поглед от торбите с жълтици, струпани на пода в каютата на капитан Ингланд, и се изсмял грубо.

— Май сме задигнали злато и сребро на стойност към сто и двадесет хиляди английски лири — казал той. — А като прибавим плячката от корабите на богомолците и от онези кораби, дето ги обрахме покрай Западния бряг на Африка, трябва да имаме към сто и четиридесет хиляди лири на борда. Толкова ли излиза, Гомеш?

— Да, вярно. Толкова излиза и моя сметка — отговорил Гомеш, като се усмихнал, нещо рядко за него, и в устата му проблеснали златни зъби.

Джон Силвър бързо пресметнал своя дял. Като един от лордовете, той имал право на един път и половина повече от дела на обикновения моряк, та общо взето това щяло да излезе някъде към три хиляди лири! Той бил изумен от размера на сумата. Това било неவிжданo количество пари, то стигало да се установи някъде, да заживее охолно и дори да си купи място в парламента, ако реши.

— Господа — казал капитан Ингланд, като говорел с изискания тон, към който понякога прибягвал, — пипнахме горе-долу добра плячка. Но може да изкараме повече. Предлагам да се отправим на северозапад и да оплячкосаме корабите, които минават през Аденския залив.

Силвър се размърдал разтревожено.

— Не ни трябва повече плячка — казал той. — Червиви сме с пари, всеки от нас има достатъчно. Предлагам да се приберем спокойно. По пътя може да попаднем на един-два кораба. Дори ако това не стане, все пак моряшките ни сандъци са натъпкани с жълтици.

— Аз подкрепям Джон — бързо казал Боунс. — Да се върнем в Карибско море и да изхарчим тези пари. Ще сложим нови оръдия на старата „Касандра“, а може и да си отдъхнем малко.

— Не — казал Ингланд буйно, — направо грешите. Не виждате по-далече от носа си! Може да се приберем с три пъти повече плячка, само ако ме послушате. Зная, че Ван дер Велде мисли като мен.

— Най-добре е момчетата да решат сами, капитане — казал Силвър тактично. — Така е възприето, ако не греша.

Събранието, което последвало, било бурно и все пак достатъчно сериозно, а представените доводи били посвоему убедителни. В края на краищата само шестима подкрепели Ингланд, между тях и главният топчия Ван дер Велде. Ясно станало, че властта се е изплъзнала от ръцете на Ингланд и нямало друг изход, освен да го свалят начаса. Силвър и Боунс отишли да му предадат лошите вести.

Боунс заговорил пръв и американският му акцент бил по-силен от всякога, може би защото съзнавал важността на мисията си.

— Хората гласуваха да те свалят, капитан Ингланд. Избраха мене на твое място. Ще бъдеш така добър да приемеш решението им.

Ингланд вдигнал елегантно рамене, но неговите дълги пръсти нервно барабанели по кутията за емфие. Силвър заговорил след това:

— Не сме лоши хора, капитане — рекъл той. — Никой не иска кръвопролитие. Да речем, че това е „Нашата славна безкръвна революция“, така както холандецът Уилям свали онази папска свиня крал Джеймс през осемдесет и осма година.

— И какво смятате да правите? — запитал Ингланд уморено.

— Отплаваме към Мадагаскар — отговорил Боунс, — но преди да стигнем там, ще свалим тебе и приятелите ти на остров Мавриций. Ако това не те задоволява, трябва да избираш между прекарване под кила и разходка отвъд края на дъската.

— Ще ти оставим храна и оръжия — прекъснал го Силвър. — Да ме вземат дяволите, ако момчетата не се съгласиха да ти дадат и светата книга, което е направо щедро от тяхна страна. Там ще бъдеш в безопасност, което не може да се каже за нас по дългия път до Ню Провидънс.

— Излиза, че ми предлагате много изгодна сделка — отвърнал Ингланд иронично. — Тъй да бъде.

— Джон забрави да ти каже още нещо — рекъл Боунс, — за да запазим теб, онзи холандец, топчията и няколкото гадина, дето те подкрепят, ще ви заключим в твоята каюта, докато стигнем Мавриций. Да не би някой на шега да ти пререже гърлото, нали така?

И тъй, смъкнали капитан Ингланд, но без никакво насилие, до което иначе пиратите често прибегвали в подобни случаи. След две седмици го оставили заедно с другарите му на острова, на седемстотин мили западно от Мадагаскар. Свалянето на Ингланд било извършено достатъчно вежливо, като и двете страни били съдържани; само топчията Ван дер Велде, холандецът, размахвал юмрук заканателно и така високо ругаел, че щял да проглуши ушите и на самия бог и ангелите му, когато лодката се откъснала от брега и се насочила към „Касандра“.

„Тъй като френски кораби, които пътуват за Индия, спират на остров Мавриций, за да се запасят с прясна вода — мислел си Силвър, — все някой от тях ще вземе капитан Ингланд.“ И затова бил изненадан, когато няколко години по-късно узнал, че оставени на острова, Ингланд и другарите му си направили лодка от дъски и успели да стигнат до остров Мадагаскар. Тук те преживявали от подаванията на своите събратя пирати, които нямали нищо против тях.

Естествено „Касандра“ стигнала до Мадагаскар много по-бързо от капитан Ингланд. Тук екипажът натоварил нови припаси и известно време живял царски. Всичките им събратя на острова им завиждали и се погрижили с всички средства да ги освободят от богатствата им.

Някои от пиратите проиграли цялото си богатство само с едно хвърляне на заровете, други го изхарчили по жени и го изпили, а най-малко трима били убити заради златото им.

В Мадагаскар Силвър получил добър урок, защото само след месец му останали едва хиляда и двеста лири. Може да се помисли, че на човек с неговия предпазлив характер не подхожда да играе на комар; макар и да бил готов да рискува живота си, след като внимателно преценявал вероятностите за успех, все пак в играта на комар имало решително по-големи изгледи за успех. И въпреки всичко той играл на комар, сякаш за да задоволи някаква страст, но щом му минало, спрял да играе и си прибрал кесията.

Най-сетне „Касандра“ напуснала Мадагаскар, значително облекчена от съкровища, но натоварена с припаси и търсени стоки като корали и амбра. Освен това била натъпкана догоре с хора, защото пиратите от Мадагаскар се надпреварвали да бъдат приети на кораб, който има такъв късмет и носи такива печалби. Измежду новопостъпилите бил и новият главен топчия на име Изреиъл Хандс,

който заместил оставения на острова холандец; той бил широкоплещест, със сини петна по брадичката и огромни уши; макар умът му да не бил много пъргав, той бил търпелив и отличен мерач, така че можело да се разчита всеки негов изстрел да свърши работа.

Тъй като Боунс станал капитан след свалянето на Ингланд, Коща станал първи помощник, а Джон Силвър поел длъжността на квартирмайстор, която много подходдала на многостранната му природа.

Седем месеца по-късно „Касандра“ отново се завърнала в Ню Провидънс, посрещната с див възторг и радост. Силвър и Анет отново се събрали и за негова изненада тя му подаде двегодишния му син!

Той дълго и втренчено гледал своя наследник.

— Никак не прилича на мен, скъпа Анет — заключил той.

— Глупости — казала Анет, — рус е като тебе, Джони, и е своенравен също, като тебе. Така или иначе, аз по-добре зная чий син е.

Силвър с изненада забелязал, че докато той отсъствувал, Анет била станала по-самостоятелна. Може би това, че имала дете, придавало нов смисъл на живота ѝ. И както постепенно привиквал с мисълта, че е баща, Силвър също си дал сметка, че трябва да се съобрази с настояването на Анет и да се преместят в по-прилично селище от Ню Провидънс, което било напълно възможно, тъй като сега той притежавал повече от хиляда лири.

— Не се съмнявам — рекла тя, — че след някой и друг месец пак ще заминеш. А какво ще правим аз и синът ти? Не можем да останем тук завинаги. Жените тук са противни, пък и всеки момент това селище може да бъде унищожено.

Джон умее в един миг да смрази от страх човека и в следния да придума птиците да слязат от дърветата, но наумяла ли си жена му нещо, той не можел да ѝ излезе наглава. Във всеки случай Силвър скоро си дал сметка, че е по-добре Анет да се грижи за парите му, отколкото да гние и да се измъчва в Ню Провидънс. И така те отплавали за Ямайка на една шхуна, която се занимавала с горе-долу законна търговия между двата острова. Тук Джон настанил Анет и малкия Джон в Монтагю Бей, където закупил една малка кръчма, наречена „Порто Бело“, и внесъл деветстотин лири в Кралската банка в Ямайка.

В продължение на около три години Джон живял в Монтагю Бей, пушел си лулата и се радвал на отлична храна. Тук му се родил още един син, когото кръстили Филип — на името на покойния баща на Анет.

Но този живот не го задоволявал. Започнал да търси компанията на моряци по разни кръчми из града, слушал истории за изгубени и намерени съкровища и за нещастни познайници, увиснали на бесилката.

С една дума, нищо чудно, че Силвър се върнал към пиратството. Само една малка крачка дели онзи, който има съзнанието на пират, до това отново да се отдаде на пиратства.

Една вечер, както си седял спокойно в своята кръчма и се наслаждавал на разпуснатите моряшки разговори, Джон усетил нещо като меча лапа да го сграбчва за рамото и чул един подигравателен глас да казва:

— Та ето го нашия Дълъг Джон, макар и да е понапълнял откакто плаваше на стария „Осдри“.

Силвър скочил на крака.

— Пю! — извикал той. — Гейби Пю, бога ми, самият той!

— Същият — казал Пю, като го изгледал с острия си поглед — и нищо му няма, откакто тебе те изкараха от затвора в Бриджтаун преди известно време.

— Чух, Гейби, че бързо-бързо си се измъкнал от затвора — казал Силвър.

— Е — отвърнал Пю, — за мен никога не е било пречка да пролея кръвта на някой мръсник. Но това е друг въпрос. — Той седнал до Силвър и му казал дружелюбно: — Аз добре я карам, Джон, а ти как си? Чух, че си вдигнал котва от Ню Провидънс, след като двамата с Били Боунс сте се върнали от Източна Индия преди три-четири години.

Силвър му отвърнал веднага, сякаш бързал да каже каквото мисли:

— И никога в живота си не съм постъпвал по-умно, нито преди това, нито оттогава насам. Не минаха и шест месеца от нашето заминаване и бога ми, ето че цялото селище изгоряло като сламено чучело в деня на Гай Фокс.

— Е, чухме и за това, Джон. Наистина грозна история.

— Кралският флот свърши тази работа, Гейби. Цяла ескадра пристигнала неканена, така да се каже. Потопили старата „Касандра“, както си била на котва в залива и едва ли имало някого на нея. След това опожарили всички барачки и постройките по брега. Които от братята не били убити или заловени, побягнали и се скрили в пущинаците. И Бил Боунс бил един от тях, макар че, да ме убиеш, не зная къде се намира сега.

— Слушай, Джон, изглежда, знам повече от теб. Ще ти кажа, макар и да позеленееш от завист. Ескадрата напуснала Ню Провидънс след три седмици. Сметнали, че са опушили гнездото на осите веднъж завинаги. Е, какво мислиш, че става след това? Ето че се задава с

издути платна не друг, а нашият приятел Флинт, с трюм, пълен с плячка. След време Бил и другите започват да се измъкват от горите — целите в парцали и полумъртви от глад. И тичат при Флинт като просяци при някой богат благодетел.

— Флинт не ми е особено близък приятел — казал Силвър.

— Е, жесток си е, така е — отвърнал Пю, — ама и майстор е да надуши къде има истинско злато, бива си го за това Флинт. Както и да е, ето ти го, слиза на брега, вика на Бил Боунс, Изреиъл Хандс, Андерсън и мнозина от онези, дето бяха на „Касандра“: „Момчета, ще ви взема със себе си, няма да съжالياвате.“ И не ги излъга. Аз постъпих след четири месеца, когато „Уолръс“ пусна котва в Сейнт Китс. И оттогава се върнаха славните стари времена, Джон, макар и един-два пъти да си помислих, че ще свършим с примка на шията.

— Това са само приказки, Гейби — казал Силвър хладно. — Подочух нещо за тази работа. — Е, сега зная, че Бил и останалите са с Флинт. Какво ме засяга това?

— Само това, Джон — рекъл Пю, — че корабът на Флинт, „Уолръс“, е на котва в залива и самият Флинт е някъде тук сигурно мъртво пиян. Страшно ни трябва квартирмайстор, последният нещо се скара с Флинт и се намери в трюма с разпран корем. Освен това ни трябва някой със здрава ръка като твоята, защото Флинт прекалено много пие и горкият Бил май поема по същия път. Аз съм боцман на „Уолръс“ и ще те подкрепя. Хайде, ела с нас, Джон, славни дни ни очакват!

За миг Силвър се поколебал, докато преценил доводите за и против. Той съзнавал, че Флинт не го обича, и въпреки това решил да замине. Хладнокръвно издържал бесния гняв на Анет в продължение на цял час, после извадил чифт пицови и сложил кесия с пари в набързо приготвения си моряшки сандък. Малко след това той, Пю и още неколцина други гребели в лодката и се насочвали към „Уолръс“, който, невидим в мрака, бил пуснал котва в залива.

ГЛАВА XVII

ЗАЕДНО С КАПИТАН ФЛИНТ

„Уолръс“ действително бил превъзходен кораб. Това проличало веднага, щом Силвър стъпил на борда му. Когато се разсъмнало, мнението му се потвърдило. Свалени били всякакви излишни надстройки и той можел да изпревари всякакъв кораб, освен най-бързоходните съдове по Карибско море. Преди Флинт да го завладее, „Уолръс“ бил испанска фрегата, която патрулирала по протоците на Флорида, северно от Хавана. Флинт я превзел, когато половината от екипажа бил под палубата и умирал от треска. След като избесил останалия екипаж по реите, той решил да задържи кораба, като го дезинфекцирал с опушване и наредил да изтъркат палубите със спирт. „Уолръс“ имал тридесет и осем оръдия и екипаж от сто и шестдесет души.

Скоро след като Силвър се качил на „Уолръс“, издърпали мъртво пияния Флинт на борда. Лицето му било страшно — цялото на сивосини петна. Придружавал го Бил Боунс, чието изгоряло от слънцето лице лъщяло от пот. И той бил страшно пиян, но все пак познал Силвър, приятелски му стиснал ръката, макар едва да се държал на крака, и след това, клатушкайки се, се отправил към каютата си, за да си легне да изтрезнее.

На следващия ден по обед Флинт бил достатъчно изтрезнял, за да изреве с пиянски глас на Дарби Макгро, немия си прислужник, да му донесе още ром и да го удари с юмрук, задето не отгатнал желанието му. След това неодобрително присвил очи при вида на Силвър и го нарекъл глупак, защото се записал в екипажа на капитан Ингланд преди „Касандра“ да отплава за Индия. Но Боунс и Пю го защитили, като напомнили на Флинт, че Силвър отлично се проявил при това плаване.

И тъй, макар и твърде неохотно, Флинт се съгласил Силвър да постъпи на кораба като квартирмайстор. Несъмнено Джон улеснил капитана в решението му, като подхвърлил шепа жълтици в скута му

като свой дял в предприятието и в знак на уважение, както той се изразил.

Хората на Флинт действително били страшни негодяи. Самият Флинт бил хладнокръвен убиец и когато бил трезвен, отдалеч надувал добрата плячка. Бил Боунс бил станал още по-безжалостен, след като Флинт го спасил от развалините на Ню Провидънс; сега той бил негов първи помощник и навигатор. Боунс бил готов да съсече човек със същата лекота, с която можел да го поздрави с „добър ден“. Жестокостта на Пю разцъфтяла при Флинт. Изреиъл Хандс, Джоуб Андерсън, Черното куче, Том Морган и останалите били свързани в един грозен заговор на подлости, убийства и кървави пари. Освен това в екипажа имало и един изискан хирург, американец, избягал направо от Харвард и на пръв поглед деликатен като госпожица. Донякъде със съжаление Силвър забелязал сред моряците Джордж Мери и О'Брайън и също така един плах, неуверен бивш ратай от Девон на име Бен Гън.

Когато се присъединил към екипажа на „Уолърс“, Джон Силвър бил в началото на тридесетте, макар че поради начина, по който говорел и се държал, изглеждал по-възрастен. Не му било трудно да командува хората си и макар рядко да му се налагало да повиши ядосано глас, моряците веднага скачали да изпълнят заповедите му. И това важало с пълна сила, когато служел при Флинт. Може би тайната на властта му над груби и невъздържани хора се криела в непроницаемия му характер. Човек никога не знаел какво да очаква от него и затова всички гледали да са винаги добре с Дългия Джон, докато периодичните бурни изблици на садизъм от навъсения Флинт можели да се предвидят, а хитрината и жестокостта на Пю били нещо, с което всеки трябвало непрекъснато да се съобразява. Самият Флинт държал Силвър под око — може би дълбоко в себе си се боял от него. Боунс започнал да му завижда и да го следи, докато били на „Уолърс“, и несъмнено това обяснява защо по-късно решил да задържи картата на остров Кид и да се крие от Силвър.

Но не може да се каже, че тази мрачна атмосфера на коварство и недоверие попречила на набезите на „Уолърс“. Джон Силвър се присъединил към екипажа в благоприятно време — началото на войната за австрийското наследство, когато Англия воювала с Испания и Франция по всички места, където интересите им се преплитали. Карибско море естествено било едно от тези места и залогът в играта

не бил малък — търговски кораби, заети с редовна търговия или контрабанда, привилегията да се доставят роби за плантациите със захарна тръстика, възможностите да се заграби злато и сребро, твърде доходните оплячкосвания на селищата по бреговете.

Съвсем естествено било Флинт да се възползува от възможността да извършва нападения, които увреждали на испанските интереси, „да смаже проклетите испански папищаши“, както се изразявал той. И тъй, с присъщата си дързост, той направо влязъл с „Уолръс“ в пристанището на Кингстън и поискал каперско писмо.

Когато въвели Флинт, придружен от Боунс и Силвър в заседателната зала на губернаторския дворец, настъпило неловко мълчание.

Губернаторът, негово превъзходителство генерал сър Ричард Кортни бил червендалест мъж и имал вид на човек, който всеки миг може да получи апоплектичен удар. Той седял зад една голяма полирана маса и нетърпеливо барабанял с пръсти по лъскавата ѝ повърхност. Един усърден секретар бил седнал от едната му страна, а от другата някакъв капитан първи ранг пишел заповеди с ясен, прилежен почерк.

Губернаторът заговорил пръв, като едва правел усилие да прикрие презрението си.

— Е, вие ли сте мистър Флинтсток?

— Флинт, ваше превъзходителство — прошепнал му секретарят,
— Флинт.

— Точно така — отвърнал раздражено губернаторът. — И вие искате каперско писмо, така ли, мистър Флинтсток?

Флинт, на чието мургаво лице се бил появил подчертан презрителен израз още при самото стъпване в парка на губернаторския дворец, направил крачка напред, при което сабята му издрънчала.

Силвър бързо се обади, за да предварди ругатнята, която щяла да излезе от гърлото на Флинт.

— Точно така, сър. Ние искаме да служим под славния британски флаг, така че страната ни да се гордее с нас.

— Според мен — рекъл губернаторът, като сините му очи излезли от орбитите си, — страната ще се гордее, ако предам трима ви на военен съд и след един час ви разстрелям. Но това е между другото. Времената се промениха и от Лондон имаме заповед да се съобразяваме с обстоятелствата.

— Слушай — възкликнал Боунс ядосано, — не сме просяци, дето молят милостиня. Имаме достатъчно барут и гюлета, за да потопим всички кораби в пристанището и между другото да изскубем до едно перата на смешната ти шапка.

— Онова, което моят приятел мистър Боунс иска да каже — намесил се хладнокръвно Силвър, — е, че в наше лице ще намерите отлични бойци и подкрепа за ръката на ваше превъзходителство.

Губернаторът погледнал Джон изпитателно. Изведнъж го запитал:

— Как се казвате, сър?

— Силвър, Джон Силвър.

— Силвър, така ли? Самото ти име показва, че си сладкодугмен! Е, мистър Силвър, на вас и двамата ви приятели имам да кажа само две неща. Първото е, че предпочитам да имам работа с глутница вълци, отколкото с вас. Второто е, че, уви, нямам избор. Сега, когато испанците и французите са ме хванали за гърлото, ми трябва всеки кораб, който мога да използвам. Но слушайте внимателно: ако вие и вашите разбойници направите само едно нарушение, ще ви смачкам като хлебярки и всички ще отдъхнат от вас!

Думите на губернатора едва отекнали от облицованата с тъмно дърво стая, когато Силвър отвърнал:

— Благодаря ви, сър. Възвишени мисли изказахте, друго не мога да кажа.

Флинт се обадил след това, говорейки неясно и същевременно със скрита заплаха.

— Е, да те вземат дяволите! Ще го дадеш ли, или не?

— Каперското писмо, ваше превъзходителство — подсетил го секретарят.

Настъпило мълчание, губернаторът отново започнал да барабани шумно с пръсти по масата.

Силвър забелязал, че комодорът бил спрял да пише и гледал тримата един след друг изпитателно, сякаш искал да запомни добре лицата им. За първи път, откакто бил влязъл в стаята, Силвър се смутил от проникателния му поглед.

За щастие губернаторът нарушил мълчанието, като им дал знак, че срещата е свършена:

— Явете се утре сутрин в десет часа. Комодор Мейсън ще ви обясни какви ще бъдат задълженията ви.

Навън слънцето припичало безжалостно, Флинт избърсал потта от лицето си с една мръсна зелена кърпа.

— Ром — рекъл той, — трябва ми чашка-две ром, приятели. Грешка няма, трябва ми ром!

— Е, капитане, да не би негово надуто превъзходителство да е уплашил човек като теб? — казал Силвър. — Ако си жаден, лесна

работа. Момче, ела тук.

Той дал знак на един продавач на вода, който стоял сред тълпата от амбулантни търговци около входа на двореца на губернатора. Момчето тръгнало към тях и двете дървени ведра на кобилищата на рамото му се разклатили.

— Чудесна изворна вода, господа, само едно пени чашата.

— Едно пени чашата ли? — възкликнал Били Боунс. — Толкова не давам, това е пладнешки обир. Ела тука, момче. Какви ми ги разправяш, вода от извора? Тя е по-скоро направо от пристанището на Кингстън!

И посегнал да хване момчето, но Силвър бързо се намесил:

— Спокойно, Били! Сега сме истински корсари или почти истински. Не можем да се държим като разбойници по пътищата на Ямайка. Ето, момче.

Той хвърлил една монета в краката на продавача на вода.

— Три чаши за мен и другарите ми и задръж рестото.

Момчето се усмихнало на Джон и белите му зъби блеснали. Боунс и Силвър жадно изпили водата, но Флинт отпил глътка и я изплюл на земята.

— Помия! — извикал той ядосано. — Ром, ето какво ми трябва, не тая помия.

И Флинт си намерил кръчма край пристанището, където след около час-два вече ревял „Петнайсет души във ковчега на мъртвеца“ и ругаел хората, които имали нещастieto да седят до него.

Силвър смукнал лулата си и погледнал многозначително към Били Боунс, който също бил вече порядъчно пиян.

— Били — казал той тихо, — не може така. Флинт страшно бързо се напива с ром. Та в двореца на губернатора едва можа да каже две думи на кръст, а сега реве и заплашва всичко живо. Офицерите от флота няма да искат да имат работа с човек като него, можеш да бъдеш сигурен.

Лицето на Боунс се помрачило, докато напругал ума си какво да отговори. Най-после рекъл:

— Прав си, Джон, но само донякъде. Отплаваме ли, Флинт ще зареже пиенето и здравата ще се хване на работа. Съсипва го чакането на брега.

— Може и да е така — отвърнал Силвър, — но съм го виждал мъртво пиян и на море. Били, някой трябва да остане трезвен, ако случайно стане горещо. Аз мога да се удържа, а ти можеш ли? И ти, бога ми, вървиш по пътя на Флинт, наливаш се с ром и крещиш, когато би трябвало да шепнеш.

— Я не ми проповядвай, епископ Шиш! Може би си единственият, който седи тук, без да глътне капка, докато Флинт и аз поливаме добрия си късмет. Да не би да искаш да не ти върви?

— На човек му върви, когато се погрижи за това, Били. Разбрах го от живота. А що се отнася до рома, няма човек, дето да го обича повече от мен, но няма да се оставя да ме надвие, та две да не виждам.

— Добре де, ти си момче за например, Джон Силвър!

— За пример, Били. Казва се: „за пример“. А ти много добре знаеш, че носът ми винаги подушва златото и плячката. Бъркам във всякаква кесия, но искам да бъда достатъчно трезвен, та да си подбера кесията и да се измъкна в суматоката.

Двамата млъкнали. Флинт си бил извадил сабята от ножницата, хвърлял лимони във въздуха и ги срязвал на две със страшен замах на ръката.

Силвър кимнал на Боунс. Били отишъл при Флинт и го хванал за дясната ръка, чийто ръкав бил целият намокрен с лимонов сок, а Джон се доближил до него отляво. Въпреки ругатните и упорството му, те го извели от кръчмата и го повели към кея, където била вързана корабната лодка. След един час били вече на борда на „Уолърс“.

ГЛАВА XVIII

КОРСАРИ

Към обяд на следващия ден Флинт бил изтрезнял достатъчно, за да може да съобщи намеренията си на екипажа.

— Момчета — извикал той, — ей го каперското ни писмо за работа из тия води. — Той развил пергамента и като се взирал в текста, започнал да срича: „Издадено и подписано от мен... на третия ден от май, лето господне хилядо седемстотин и четиридесет и пето, това разрешително на кораба на име «Уолръс» му нарежда да действа като корсарски кораб срещу корабите на Испания и Франция...“ — Тук Флинт прекъснал четенето, тъй като от усилието пот се стичала по носа му, и рекъл: — Стига с тия надуты приказки. — Навил свитъка и продължил: — Сега сме с развързани ръце. Можем да нападаме, когато си искаме в Карибско море. Можем съвсем законно да оплячкосваме всякакви френски кораби. Можем да разграбваме мръсните им испански селища и да ги оставяме в пламъци, а кралският флот ще ни похвали за това.

Той почакал, докато моряците разберат думите му.

— Каква е тая работа, а? — извикал Джордж Мери заядливо. — Ей капитане, ти май се спогаждаш с разни там адмирали, херцози и графове, а? Вчера бяхме черните овци в Карибско море, сега сме невинни ангели, така излиза. Как става тая работа?

— Дръж си езика, Мери, иначе ще го отрежа — изревал Флинт и се изправил. — Който иска, може да погледне този документ, сам ще види, че пише същото, дето го казах. Вчера направо му рекох на губернатора: „По-добре е за тебе да бъдем на твоя страна. Хайде, давай го това разрешително — викам и много не се бави“, тъй му викам. Мистър Силвър и мистър Боунс бяха с мен — добавил той скромно. — Те могат да потвърдят всичко.

„Боже, дай ми сила“ — помислил си Силвър, застанал на две крачки вдясно от Флинт. После поел дъх и заговорил любезно:

— Капитанът ви каза истината. Можем да плаваме под английски флаг и никой, дори лордовете в парламента, нито самият крал не може да ни направи нищо, стига да обираме мръсните испанци и франсетата!

— Докажи го, бога ми! Къде е доказателството? — обадил се О'Брайън, другарят на Мери.

Доказателството било това, че Силвър прекарал час и половина сутринта при комодор Мейсън, който му предал заповедите, обяснил му докъде се простирали правата на екипажа на „Уолръс“ и подложил Силвър на основен кръстосан разпит, за да разбере кое е подтикнало него и Флинт да поискат писмото. Мейсън имал хладен и точен ум. „Имаш ли работа с човек като него — помислил си Силвър, — внимавай, няма с лека ръка да ти прости и най-малката грешка, а ако ти е враг, ще те преследва неумолимо.“ Как да обясни всичко това на пиратите?

Флинт отново заговорил или по-скоро изръмжал:

— Повече няма да оставя нито тебе, Мери, нито пък онова глупаво говедо О'Брайън да ми лае. Тъй си е, получихме си заповедите. Сега кралският флот изработва планове, от които сигурно ще забогатеем.

— Какви са тия планове? — отново извикал един от пиратите.

— Планове — злъчно му отвърнал Флинт, — страшно важни планове. — След това се поколебал и неохотно продължил: — Дългия Джон, той преговаря с ония от флота, той ще ви ги каже. — Тъкмо Силвър да заговори на моряците, Флинт злобно изсъскал: — Накратко, това не са ти речи за парламентарни избори, нито агитация да ставаш капитан!

Силвър заговорил спокойно, сякаш не бил чул нищо.

— Момчета, за мен е гордост да плавам с такъв капитан като нашия. Е, не вярвате ли на плановете, дето той ги измисля? Та това са планове как всеки един от нас да забогатее. Просто се чудя как ги измисля.

По широкото му лице се появила сърдечна, приятелска усмивка. Цялото му държане по изтънчен начин напомняло уважението, дори обичта, които един свещеник изпитва към своя епископ. Мнозина от пиратите, застанали по палубата, също се усмихнали. Бен Гън се смеел от радост и екипажът се вслушал благосклонно. Дори за миг жълтите очи на Джордж Мери блеснали приятелски.

— Планът, дето капитанът го измисля за този случай — продължил Силвър, — и да пукна, ако и на ония от флота не им харесва, е да отплаваме до Нови Орлеан и да направим мръсотия на французите в тези води. Там ще ни чака една ескадра от кралския флот. Ако блокираме французите в колонията им Луизиана, това ще ги позатрудни да помагат на ония идалговци в отбраната на Хавана и други градове.

— Май ще падне плячка в Мексиканския залив — добавил Били Боунс. — Французите, изглежда, нямат много фрегати по тези места. Зор ще видят да съберат достатъчно кораби, за да защитят самата Франция и колониите си в Хиндустан. Освен това са заети с Квебек и Сейнт Лорънс, да не говорим за островите им по Карибско море, Гваделупа и останалите пристанища. Е, май ще бъде чиста печалба, тъй ми изглежда.

— Е, това е — прекъснал го Флинт. — Не съм аз човек да ви пращам за зелен хайвер, но вие решавайте, загубеняци такива. Е, да или не?

— Да! — изревали пиратите от палубата, като размахвали юмруци и затропали с крака.

Силвър замислено ги гледал как се потупвали по раменете и се залавяли за работа. Те били почти като овце. Вече си представяли как ще напълнят кесиите си с луидори и току-що сечени дублони. Дали подозират какви опасности ги очакват — плитчини, неприятелски картеч, откъснати ръце и крака? Не, не им минавало и през ум, и слава богу, че не помисляли за това, иначе никога не биха застанали зад оръдията и не биха чакали с нетърпение да завладеят вражеските кораби.

— На работа, квартирмейстор! — прозвучал грубият глас на Флинт в ухото му. — Искам да видя този кораб изчистен и лъснат преди залез-слънце, инак и ти ще слезеш при онази сган. Тъй да знаеш: ще те сваля и няма да сбъркам! Да не си мислиш, че си назначен квартирмейстор от бога? А? Тъй да знаеш!

И тъй „Уолърс“ вдигнал котва и отплавал за Юкатанския пролив в Мексиканския залив. Плаването минало спокойно. Срещнали само един испански кораб близо до нос Катуш, където полуостров Юкатан извива на североизток към Куба, но стражевият кораб не бил склонен да влезе в бой с „Уолърс“ и благоразумно се оттеглил към сушата на Нова Испания.

Докато били в двореца на губернатора, комодор Мейсън обяснил къде „Уолърс“ трябва да се срещне с британските бойни кораби — на сто и петдесет мили югоизточно от Нови Орлеан, — мястото на срещата било отлично избрано, тъй като оттам могли да засичат противниковите кораби на път за проливите на Флорида и Юкатан.

Най-сетне забелязали топселите на британските бойни кораби. В скоро време наблюдателите на мачтите на „Уолърс“ отново се обадили и съобщили подробности:

„Два бойни кораба и един тримачтов стражеви кораб“.

Докато „Уолърс“ се доближавал до бойните кораби, капитан Флинт свикал лордовете в каютата си и като хвърлил поглед към насъбралите се корсари, напомнил задълженията им.

— Най-сетне стигнахме и сега ще преговаряме с флотските хора. И ако на някого от вас, измет такава, случайно му хрумне през ум да премине към тях и да заговорничи с тия капитани и комодори там, ще му пръсна черепа. Дойдохме тук, защото на нас така ни изнася, за да натрупаме плячка и да си напълним кесиите, а не да донесем слава на лордовете в адмиралтейството.

— Не се тревожи толкова, капитане — обадил се Изреиъл Хандс — Никой не е имал такъв екипаж като този. Верен ти е и толкова! — и замахнал несръчно с ръка, тъй като не знаел какво да каже повече.

Флинт подигравателно се изсмял.

— Не се съмнявам, приятелю Хандс, нито за миг не се съмнявам. Но за да не сметне някой, че го мамят, няма да оставя никой от вас да знае повече от останалите. И така, когато Джон Силвър отива да преговаря с флотските хора, отсега нататък Черното куче ще го съпровожда и ще го следва неотлъчно като сянка.

Силвър кимнал с голямата си глава в знак на съгласие.

— Това са мъдри думи, капитане — забелязал той, — и за да бъдем справедливи, Пю, ще бъде пък твоя сянка при подобни случаи, та и момчетата да бъдат сигурни и спокойни за теб и за твоите намерения.

Флинт понечил да отговори, но размислил и само хвърлил злобен поглед към Силвър. Джоуб Андерсън се размърдал неспокойно, а Били Боунс се засмял под мустак.

— Капитане! — Джордж Мери надничал през откренатата врата. — От оная фрегата със седемдесетте оръдия вдигнаха някакъв флаг. Като че ли е сигнал.

— Аз ще го приема — казал Боунс, като бързо станал и посегнал към далекогледа си.

След пет минути той се върнал.

— „Берик“ ни сигнализира. Капитан Хок ни поздравява и желае да ни даде допълнителни заповеди. Искане да говори с офицерите ни.

— Аз не слизам от този кораб — рязко казал Флинт, — не слизам от този кораб, докато сме на море. Това е работа на Шиша и Черното куче, ако не греша. Хайде, бързо!

След един час Силвър се изкачвал по борда на „Берик“ и Черното куче го следвал по петите, докато вълните ту вдигали, ту спускали яла на „Уолърс“, в който трима пирати си почивали на греблата.

Щом Силвър стъпил на палубата на „Берик“, наблюдателният му поглед забелязал изрядния вид и реда на кораба. Месинговите релинги блестели на слънцето, дъските на палубата били прясно измити, дрехите на моряците изглеждали чисти и спретнати.

Изведнъж на кораба настъпила суетня. Тичали, козирували. Появил се един млад човек, на не повече от двадесет години, с дълъг нос и малка брадичка, която като че ли се губела в яката му.

— Добре дошли на борда, сър. Лейтенант Александър Таунзенд е на вашите услуги.

Силвър се ръкувал с младия офицер.

— Джон Силвър, квартирмайстор — казал той сдържано. Черното куче застанал плахо зад него, като че ли се боял, да не би да го представят.

— Капитан Хок ще се радва да ви приеме след петнадесет минути — казал Таунзенд. — Бих ви поканил в моята каюта преди това, но тя е една воняща дупка под оръдейната палуба. Куче не можеш да вържеш там, но аз не съм куче, а само младши лейтенант и не ми се полага по-добро.

Той гледал Силвър с любопитство, Джон му кимнал в отговор. Знаел, че той бил с най-младшия офицерски чин на кораба, по-ниско стояли само флотските курсанти. Странна работа, колко много млади хора от заможни семейства, може би от благородни семейства, били готови да се завират в задушни дупки в служба на страната си; та дърводелецът на „Уолърс“ не би приел такива условия. Таунзенд заговорил наново, като потупал дебелия главен мачт.

— Бога, ми, мистър Силвър, сега ни е нужна помощ. Тая мачта изглежда доста здрава, нали? Да пукна, ако не е проядена от червеи, поне така твърди старши лейтенантът и не се съмнявам, че е прав.

Силвър погледнал мачтата. В масивното дърво се виждали много дупки. Той духнал в една от тях и оттам излязло облаче зловонен прах.

— От тоя проклет климат е, виждате ли? — рекъл Таунзенд като че ли извинително.

Климатът ли? Силвър достатъчно добре познавал пораженията на климата. Но не било само това. Адмиралтейството било пословично със скъперничеството си. Вместо да мобилизира офицерите, които живеели на половин заплата, и да изпрати корабите да плават по море, то оставяло отлични съдове да гният на котва по Темза. Вероятно „Берик“ е бездействувал с години, преди да бъде съоръжен за сегашните военни действия. Никой уважаващ себе си пират не би занемарил дотам своя кораб. Несъмнено положението във флота не било чак толкова розово.

Таунзенд ги повел към кърмата и продължавал да говори, макар че Силвър не можел да чуе и половината от думите му.

Най-сетне достигнали каютата на капитана. Един морски пехотинец, облечен с червена куртка, застанал мирно, а след това се навел и им отворил вратата, като се дръпнал, за да минат.

Капитан Хок бил седнал срещу вратата, зад една грижливо подредена гладко полирана маса. На стената, над главата му, бил сложен портрет на краля в крещящи цветове, явно съвсем наскоро нарисуван.

— Мистър Силвър, който представлява капитан Флинт, капитан на „Уолърс“ — докладвал Таунзенд.

Хок кимнал. Той бил добре сложен мъж, към четиридесетгодишен по преценка на Силвър. Тъмни очи и строги устни гледали изпод напудрената перука, но бузите били малко отпуснати.

— Моите почитания, мистър Силвър — казал Хок, — и също така на мистър... — обръщайки се към Черното куче, който надничал зад рамото на Силвър.

— Черно куче, сър — казал Джон, като изведнъж осъзнал колко абсурдно звучи такова име.

— Е, мистър Силвър — казал Хок, — моля, седнете. Седнете, мистър Куче. И вие, мистър Таунзенд. Нека започнем, мистър Силвър, като ми покажете вашето каперско писмо. Благодаря ви. Така, издадено в Кингстън, Ямайка, и тъй нататък, и тъй нататък... Да, ясно, това е наред. — Той избутал към Силвър една карта, като посочил с пръст към Нови Орлеан. — Имаме нареждане от адмиралтейството да не позволим на френски кораби и всъщност на никакви кораби да излизат от Нови Орлеан. Това означава да блокираме целия бряг на Луизиана. — На Силвър се сторило, че той замълчал, защото се двоумял дали да спомене нещо. Най-сетне Хок добавил донякъде колебливо: — Има и нещо повече от това да разстроим френското корабоплаване в тези води. В Антигуа, преди да отплаваме, узнахме, че имало някакъв план за бунт на якобитите в Шотландия. Удар с нож в гърба, разбирате ли?

Таунзенд се обадил:

— Сър, несъмнено ще направим тия диви планинци на кайма, още преди да стигнат до Единбург! Никаква опасност не ни грози, това е явно, сър.

Тъмните вежди на Хок се свили и той раздражено казал:

— За щастие, мистър Таунзенд, има хора, които виждат по-далеч от вас. Представете си какво би станало, ако французите стоварят войски на западния бряг на Шотландия или нападнат Корнуол или Кент? Ами ако завладеят Ламанш, макар и само за няколко дни? В Англия е пълно с якобити, да не говорим за Шотландия, които само чакат момента да смъкнат хановерската династия. Ако такова нещо се случи, ще се намерим в чудо! — Той погледнал към Силвър. — Всеки френски кораб, който се измъкне от Мексиканския залив или от Карибско море, може да подпомогне едно въстание на Стюартовите привърженици в Шотландия. Следователно, мистър Силвър, нито един френски кораб не бива да ни избяга. Помислете си за паричните награди за заловените кораби, мистър Силвър! Само си представете каква плячка! Кажете това на вашия капитан. Предайте му също така, че вашият кораб трябва да ни последва, когато тази вечер, при здрачаване, отплаваме на северозапад. Това са заповедите ми, мистър Силвър. Имате ли някакви въпроси? Не. Тогава ще ви кажа довиждане. Скоро ще видим как ще се представите като корсари. Довиждане, сър. Благодаря ви, мистър Куче.

Силвър скоро се върнал на „Уолръс“ и пиратите бързо се заловили да подготвят кораба за отплаване заедно с „Берик“ и капитан Хок за Нови Орлеан.

ГЛАВА XIX

ШОТЛАНДЦИТЕ ОТ ЛУИЗИАНА

Както може да се очаква, Флинт не бил на себе си от радост при мисълта, че може да ограбва корабите, излизащи от френската колония Луизиана. Дори за няколко часа се удържал да не удря плесници на нещастния ням Макгро. От своя страна, Джон Силвър бил уверен, че на два пъти Флинт дори му се усмихнал — нещо съвсем непознато за навъсения капитан, макар и усмивките му да не били нещо повече от бегли зловни гримаси.

Флинт не бил човек, комуто нещо се нравело за по-дълго време. Скоро започнал да псува, защото му се струвало, че е под достойнството му да следва „Берик“. Опасявал се също, че капитан Хок смята да го предаде на адмиралтейството, щом изпълнят възложената им задача. Накъде, питал се Флинт, плават другите два кораба? При здрач те се отправили на изток. Вероятно имат нареждането да изчакат, докато „Уолърс“ се напълни с плячка и след това да го заградят и завладеят. Чудесен начин да завърши кариерата си, като увисне на реята на някой боен кораб.

Но въпреки мрачните предположения, мисълта за предстоящата плячка въодушевила Флинт. Той вече я подушвал, както и паричните награди, и гонел екипажа с настървение и бяс, които напомняли на религиозен фанатизъм. Затова Силвър почнал да го нарича зад гърба му „Отец Флинт“.

Когато „Берик“ и „Уолърс“ доближили до огромния плосък нос на делтата на Мисисипи, който навлиза в Мексиканския залив, те забелязали няколко кораба. Това били малки крайбрежни съдове, заети с местна търговия, и тъй като Флинт направо отказал да ги преследва, те се измъкнали невредими.

От върха на мачтата на „Берик“ гневно сигнализирали с флагове. „Сериозно порицаваме неуспеха ви да плените вражеските кораби“ — прочел Боунс през далекогледа.

— Нека капитан Хок сам ги преследва — казал Флинт. — Аз пък ще чакам по-едър дивеч и толкова.

Само един час по-късно се показал и едрият дивеч — един кораб заобикалял остров Бретон.

— Холандски кораб — извикали наблюдателите от мачтата. — Както изглежда, тежко натоварен.

— Ето ти плячка за нас — казал Силвър, който стоял на юта. — Холандски търговски кораб. Трябва да е към петстотин тона и е толкова широк, че не ми изглежда да е много бърз.

— В никакъв случай! — извикал Флинт. — Това няма да го позволя! Тия холандци са до един протестанти. И с перце няма да ги докоснем! — и хвърлил поглед към лордовете на кораба.

Пю се обадил с мазния си глас:

— Е, може и да е вярно, капитане, но търгуват с католиците французи и ни се смеят в лицето.

— Плячката си е плячка — казал тежко Боунс, — не правя разлика между католическото злато и протестантското злато, стига да тежи еднакво.

Флинт измъкнал пистолета от пояса си и духнал в цевта.

— Не — казал той, — не може.

Никой не продумал дума, а Силвър нарочно се обърнал с гръб към Флинт и вперил поглед в морето.

И тъй „Уолърс“ останал назад, докато „Берик“ се доближил до холандския кораб, дал изстрел напреко на носа му и го завладял без никакво усилие. Хок изпратил свой екипаж на холандския кораб и затворил холандците в трюма на собствения им кораб.

В продължение на петнадесет дни повече кораби не излезли от северните ръкави на делтата. Очевидно в Нови Орлеан се разчуло, че британски бойни кораби патрулират в морето извън протока Бретон.

Това бездействие дразнело моряците и „Уолърс“ се насочил на юг, като се надявал да попадне на кораби, които използвали други ръкави от делтата, където Мисисипи лениво се влива в морето. Но и тук нямало никаква плячка. Пиратите започнали да негодуват и Флинт отсякъл ръката на един бунтовно настроен младеж от Мериланд за „неподчинение“ и „загдето е урочасал кораба“, както се изразил сам той. След това започнал да рита нещастната жертва, докато младият

моряк изпаднал в безсъзнание и Флинт го оставил да умре от кръвоизлива от отрязаната китка.

Като сплашил екипажа по този начин поне за момента, Флинт дал курс на „Уолърс“ североизток, за да продължат да патрулират заедно с „Берик“ около протока Бретон.

Съвсем скоро след това от устието на делтата се задала една френска фрегата. Тя била подвижна и бързо се носела с поътния вятър, като явно разчитала на скоростта си, за да се измъкне.

Както „Берик“, така и „Уолърс“ започнали да я преследват и вятърът надул платната им.

— Да се молим на бога ние да я настигнем преди Хок — прошепнал Силвър тихо на Боунс. — Той има два пъти повече оръдия от нас. Само с един залп ще я направи на трески.

Един писклив глас се чул зад дясното рамо на Силвър. Флинт изникнал изневиделица, както често правел, сякаш за да подслуша разговора.

— Ако беше плавал колкото мен, сър Шиш, щеше да говориш по-малко и да вършиш повече работа. А що се отнася до тебе, първи помощник Боунс, иди напред и се погрижи да прибавим някой и друг възел към скоростта. Хайде, разкарайте се и двамата, да не ви разсека на две като херинга, от главата до опашката. — Когато Силвър тръгнал да последва Боунс, Флинт рязко се обърнал и добавил: — А ти като квартирмейстор и каквото си друго, тебе единодушно те избираме и аз ти заповядвам да предвождаш групата, която ще вземе тия французи на абордаж. Надявам се сабята ти да е достатъчно остра. — Силвър понечил да отговори, но Флинт бързо го прекъснал: — И не ми ги приказвай такива „ако ги хванем“. „Уолърс“ е тъкмо за такава работа. А твоя приятел ще го оставим да се чуди с пръст в устата, дръвника му с дръвник. Организирай групата за абордаж както смяташ за добре, но ми остави шестдесетина души на борда. Хайде, разкарай се сега и кажи на Изреиъл да не стреля, преди аз да му наредя.

И докато минавал сред пиратите по главната палуба, Силвър трябвало да признае, че капитанът не се бил излъгал. Под командата на Боунс „Уолърс“ увеличил повърхността на платната и действително полетял със скокове напред. На свой ред „Берик“ явно изоставал. Несъмнено „Уолърс“ щял да го изпревари.

Междувременно нещо се случило с „Берик“. Той се бил отклонил от курса си и платната неистово се мятали, докато кормчията се борел да изправи кораба.

Със силните си очи Пю първи видял в какво затруднение е изпаднал „Берик“.

— Дявол ги взел, май главната им мачта се е наклонила наляво. Единствено въжетата я държат полуизправена.

Силвър грабнал далекогледа от Пю. Тъкмо това се било случило. Главната мачта била смешно наклонена напред и наляво към носа. Десетки моряци отчаяно се борели, да я задържат, като свият платната, та корабът да не пострада повече. Най-сетне проядената от червеи мачта била поддала. Сега трябвало да остане на дрейф и междувременно екипажът му да издигне аварийна мачта. И тогава, ако има късмет, можел да се отправи към Хондураското крайбрежие, за да поставят нова мачта.

С лице на петна и изкривено от възторг, Флинт закрещял:

— Франсето си е наше вече, момчета. Няма кораб, който „Уолръс“ да не може да стигне. Ще догоним фрегата до вечерта!

„Уолръс“ бавно скъсявал разстоянието между двата кораба. Десетте мили между тях станали осем, после пет, после две. Минало пладне и слънцето напичало. Силвър се обърнал към Флинт:

— Разрешете да нахраня екипажа, капитане. Ще се бият по-добре, ако си напълнят търбуха и пийнат канче ром.

Флинт кимал намръщено и Силвър започнал да надзирава раздаването на дажбите.

Разстоянието между двата кораба се скъсявало все повече и повече. Флинт свикал лордовете и казал:

— Не разчитам на точна стрелба, каквото и да разправят за Хандс. Не вярвам Изреиъл да може да улучи и вратата на хамбар от двадесет крачки, освен, разбира се, ако не се намира в самия хамбар.

Той замълчал за малко, та да може Хандс да смели обидата, но след като видял, че Изреиъл само поклатил глава и се усмихнал насърчително, Флинт продължил:

— Не ми се ще със залп да разбивам този хубав кораб. Искам да се радвам на плячката си от дублони и жълтици, когато ги пипна. Нямам намерение да свършвам като еднокрак инвалид и това си е!

Така че ще ги ударим косо откъм кърмата и бързо ще ги вземем на абордаж.

След половин час Бил Боунс насочил „Уолръс“ така, че да пресече пътя на бягащата фрегата. Като се приближили, и двата кораба дали бордови залпове. Поради скоростта си и ъгъла, под който се приближавал, „Уолръс“ пострадал съвсем малко. Имало две големи дупки в предното платно, едно гюле скъсало главното въже на стакселите както прелетяло над кораба, а трето разбило едно от оръдията, разположено под вантите на грота, убило двама пирати и ранило един.

Както се държал за фок-вантите, Силвър могъл да види как святкат мускетите от палубата на френската фрегата, която носела известното име „Колбер“. Куршумите от мускетите свирели през въжетата на „Уолръс“ и улучвали някой и друг пират от групата за абордаж, която търпеливо очаквала момента, когато двата кораба ще се сблъскат.

Напрягайки очи, за да различи всички подробности по палубите на „Колбер“. Силвър забелязал, че сред белите и сини униформи на френските моряци и морски пехотинци имало и известен брой мъже, които имали някаква чуждоземна униформа, шарени шапки на главата си и нещо като одеяла около кръста.

— Гледай, Джон, отбива настрани! — изкрещял Пю, надвиквайки се с вятъра, и посочил „Колбер“ със сабята си.

Силвър забравил за странно облечените мъже и следял как „Колбер“ завил остро надясно, като се надявал да избегне удара на „Уолръс“. Но маневрата не успяла: Бил Боунс веднага обърнал „Уолръс“ право към набеязаната жертва. Докато френската фрегата завивала надясно, платната ѝ се отпуснали и подобно на сокол, който се спуска към гълъб, бушпритът на „Уолръс“ се врязал в кърмата на „Колбер“.

Пиратите наскочали и се за катерили по фрегатата сред разхвърчалите се трески и пукота на мускетите. Пръв на фрегатата стъпил Силвър и с победен вик, като същински дявол, излязъл от ада, той си пробил път сред гора от саби и байонети. Като сечал наляво и надясно със сабята си, Джон покосил мнозина французи по юта. С крайчеца на окото си той зърнал Пю, приклепнал над един умиращ

противник, и малко по-нататък Джоуб Андерсън, който хвърлял една мятаща се фигура през борда.

Понеже френските артилеристи не могли вече да стрелят с оръдията, те бързо излезли на горната палуба. Силвър забелязал, че нямало много французи — преброил около петдесетина души. Повече били мъжете със странните шапки, които сякаш се събирали около предната мачта. Изведнъж Силвър забелязал, че те били облечени с някакви карирани полички.

— Бога ми, та това са шотландци! — Черното куче изрекъл тези думи, като надничал иззад една бъчва. — Шотландци, виждал съм ги и друг път в Абърдийн.

Преди Силвър да успее да разбере какви са тези хора, един висок френски пехотинец се изправил пред него и насочил мускета си право към гърдите му. За да избегне куршума, Джон се навел, подхлъзнал се в една локва кръв и тежко се строполил на дъските на юта. Като погледнал нагоре, за свой ужас той видял как цевта на мускета

продължава да бъде насочена към него и сега била само на един метър от гърдите му.

Войникът дръпнал спусъка. Петлето щракнало, но изстрел не се чул. Слава богу, барутът бил влажен!

Изведнъж войникът рухнал с писък на палубата и се хванал за коленете. Черното куче, който винаги гледал да удари противника си под кръста, бил съсякъл краката на французина.

Силвър се изправил. Сражението вече се било пренесло на главната палуба. Противникът бил принуден да отстъпи юта. Тридесетина французи били притиснати към задната част на главната палуба от пиратите начело с Пю, който надавал тържествувачи викове. Джоуб Андерсън бил грабнал един френски мускет и го използвал като боздуган, удряйки наляво и надясно с окървавения приклад.

Когато Джон се затичал, за да се присъедини към сражаващите се, редицата французи се разкъсала и те се разпръснали. Някои побягнали под палубите, преследвани от ликуващи групи пирати, а други се присъединили към шотландците около главната мачта.

Силвър се отправил към носа на кораба. По главната палуба врявата била поутихнала и ако се съдело по виковете, които идвали от корабните помещения, и последните французи били настигнати и убити.

„Какво става там?“ — запитал се Силвър. Още шотландци излизали на палубата, с ярки карирани полички и с пушки в ръце. Защо продължавали да се строят в боен ред около предната мачта, вместо да помагат на французите в борбата с пиратите?

„Уолръс“ с пречупения си бушприт се завъртял и застанал до борда на „Колбер“. Флинт наредил да привържат двата кораба един за друг и сега, тласкани от вятъра, окървавени и очукани, те се носели заедно по морето.

Флинт се появил, изкачил се на палубата на „Колбер“, като почти се усмихвал с тънките си устни и оглеждал пленения кораб.

След това си пробил път през обръча от пирати около шотландците и оцелелите французи. Силвър се приближил до него и му казал:

— Капитане, не разбирам нищо от тази работа. Само едно е ясно: тия шотландци нямат голямо желание да се бият с нас. Може би трябва да преговаряме с тях и да разберем какво искат.

Флинт изсумтял. Като приел това за знак на съгласие, Джон извикал на шотландците да изпратят парламентъори на кърмата, после помислил малко, обърнал се и дал знак на един френски офицер с изпокъсана униформа да ги придружи.

Странна била тази среща на окървавената палуба. Най-напред заговорил един от шотландските вождове — възрастен мъж, който

говорел с достойнство, сякаш предварително е заучил речта си.

— Казвам се Алистър Макдоналд, вожд на клана Макдоналд в колонията Нова Каледония, която се намира под покровителството на френските власти в Луизиана на около четиристотин мили на север по реката Мисисипи. Някои от нас се завръщат, за да помогнат на принц Чарлс Едуард да свали узурпатора от ХанOVER и да върнем Стюартите на престола.

— Папски свине! — изсъскал Флинт. — Направо ще ви пратя на дъното.

Макдоналд продължил:

— С вас ние нямаме спор. Доколкото зная, вие сте не по-малко врагове на английския крал от нас.

— Ние не сме пирати, а истински корсари, разбираш ли? — казал Флинт остро. — Плаваме под британски флаг. Кажи ми защо да не ви заколим и изхвърлим през борда като мърша!?

— Защото не сме мърша, а добре въоръжени бойци — отвърнал Макдоналд спокойно. — Скъпо ще платите, докато ни надвиете.

Няколко минути двамата мълчали, докато Флинт правел кисели гримаси към Макдоналд и неговия другар, а френският офицер хвърлял неспокойни погледи ту към Макдоналд, ту към Флинт. Гейбриъл Пю застанал до Силвър и му пошепнал нещо на ухото. Изведнъж Джон казал:

— Хич не ме е грижа кой е на английския престол. Все ми е едно дали Англия е република, или кралство. По дяволите всичките крале!

— По дяволите всички католически крале — извикал гневно Флинт.

— Слушайте — подел Силвър, — ще се разберем с вас. Златото и среброто, което имате в трюма — няма смисъл да отричате, че има злато и сребро, моят приятел Пю го е видял, — ще ви послужи за откуп, за да ви оставим да продължите за Англия или Шотландия, или за където си искате. Вашата свобода и вашето оръжие е достатъчна цена за френските ви пари. По-честна сделка не мога да ви предложа. Капитан Флинт ще ви каже същото, бога ми. — Флинт понечил да се намеси, но Силвър бързо продължил: — Виждате ли, капитанът, да го поживи господ, е съгласен. — Той се обърнал и прошепнал нещо на Флинт, който веднага млъкнал. — Е, какво ще кажете на това, Макдоналд? — настоятелно попитал Силвър.

Макдоналд не отговорил веднага, след това казал, като че ли четял подготвена реч:

— Ние, шотландците, верни поданици на отвъдморския ни католически монарх, приемаме вашите условия. Ние не сме напуснали домовете и семействата си в Нова Каледония и нашата независимост, за която сме воювали храбро, за да се удавим като плъхове в Мексиканския залив.

— Добре — казал Флинт, като размахал юмрук в лицето на Макдоналд, — имате половин час да изплюете златото! След това сте свободни да си вървите и дано ви видя обесени, разкъсани и насечени на късове до един, всички вас, кучи синове! И на тая френска свиня пожелавам същото!

Той нарочно плюл върху ботушите на френския офицер и слязъл от юта, като викал Дарби Макгро.

Когато шотландците отишли да уредят прехвърлянето на парите си на „Уолръс“, Андерсън се обърнал към Силвър:

— Шиш, защо оставяш тези мръсници да си вървят?

— Джоуб — отвърнал Силвър, — ти винаги бавно разбираш и като малък сигурно също си бил лош ученик. По този начин прибираме златото без никакви загуби, а и не бих искал да имам много работа с тоя Макдоналд, дето говори като по книга, и с неговите момчета. Освен това има още нещо. Да речем, че те стигнат до Англия и помогнат на Чарлс Стюарт да забърка някоя хубава каша там. Та от това ние ще имаме само полза.

Андерсън му отвърнал:

— Джон, ние сме на повече от три хиляди мили от Англия, какво ни грее техният бунт и как тая работа ще ни помогне?

Силвър приятелски обгърнал с ръка яките рамене на Андерсън.

— Е, ако лордовете в парламента, без да говорим за лордовете в адмиралтейството, си имат големи главоболия в Англия, смяташ ли, че много ще мислят да преследват джентълмени на сполуката като нас?

— Едва ли.

— Едва ли, приятелю, точно така! Хайде сега, хващай се за работа, глупако, та да задигнем и последната пара от тоя френски кораб и след това да си плюем на петите.

Не след дълго „Уолръс“ напуснал мястото, на което срещнал и завладял „Колбер“. С цената на осем души убити и двадесет и

четирима ранени, пиратите се сдобили със злато и сребро на стойност сто и десет хиляди лири, както преценил Бил Боунс.

Екипажът се радвал на сполуката, докато „Уолръс“ следвал курс на югоизток при тихо море. Черното куче изпял няколко балади с тъжния си теноров глас, а Бен Гън и Изреиъл Хандс танцували тромаво менует.

Флинт, който последен напуснал „Колбер“ с Дарби Макгро по петите му, се наливал с ром. Силвър бил седнал до него, пиел здравата, но внимавал да не прекали.

— Капитане — започнал той, като вдигнал голяма чаша с френски коняк, — пия за днешната сполука. Съкровището е в трюма и изпратихме шотландците да докарат неприятности на крал Джордж. Хубава работа свършихме, дявол да го вземе!

В отговор Флинт надигнал чашата си, задавил се и след това, както още кашлял и пръскал слюнки, отвърнал:

— Няма да стигнат до Шотландия тия проклети шотландски папищаши. Дарби и аз сложихме отрова във водата им, преди да напуснем „Колбер“ и аз му наредих да пробие няколко дупки в дъното за по-сигурно. Той ги покри с бали, та те няма да разберат, преди да бъде прекадено късно. Ще свършат отровени и удавени, проклетниците!

И Флинт се засмял със зловещия си остър смях.

Силвър и Бил Боунс се спогледали и свили рамене. В края на краищата нали съкровището било прибрано в трюма на кораба. Нали се измъкнали от капитан Хок. Цяло Карибско море било пред тях, очаквала ги богата плячка. А и Флинт изглеждал щастлив посвоему. Очаквали ги славни дни, в това Силвър бил уверен.

ГЛАВА XX

КАК ФЛИНТ ЗАМИСЛИ НАПАДЕНИЕТО НА САНТА ЛЕНА

След завладяването на „Колбер“, Флинт цели три години свободно нападал, където пожелал из Карибско море и Мексиканския залив. Самото споменаване на „Уолръс“ всявало ужас по тези места. Разправят, че било достатъчно да се произнесе името на Флинт, за да побледнеят испанските благородници и да се разтревожат френските търговци. Корсарите не само разстройвали вражеското корабоплаване в проливите на Флорида и Юкатан, но си опитали късмета и по-далече. Така „Уолръс“ оставил след себе си следа от димящи развалини по бреговете на Панамския провлак, опустошил френските поселения в колонията Сан Доминго и завладял и разграбил пристанището Алтаграсия, разположено срещу Маракайбо във Венецуела.

Хората на Флинт били отлични бойци и корсарските им действия им донесли огромни богатства, макар че впоследствие повечето от тях бързо пропилили парите си. Но каквато и плячка да вземал „Уолръс“, зад себе си той оставял кървава диря. Въпреки че воювал под британски флаг, поради извратената си природа Флинт упорито отказвал да взима пленници. Набирането на нови членове на екипажа било друга работа — това се налагало поради непрекъснато нарастващите загуби, но към пленниците Флинт бил безмилостен. След като ограбели завладения кораб и задигнали всичко от екипажа му, Флинт изхвърлял всички през борда — не само здравите моряци, но и ранените и болните. Той бил готов да се отнася и към жените по същия начин, но Силвър и Боунс не допускали такова нещо. Вместо това оставяли плачещите и викащи жени на някой близък риф или на някой пуст бряг на милостта на дивите зверове или местните диваци. Цели осем месеца Флинт пренебрегвал обстоятелството, че през 1748 г. най-сетне бил сключен мир. А и след това продължил да напада кораби по същия начин, макар и да съзнавал, че прекали ли с

пиратските си набези в британски води, кралският флот ще го погне, както хрътка преследва заек. Обаче Флинт съвсем не се смятал за беззащитен заек. С напредването на годините той се отдавал на грабежи с все по-голямо настървение, сякаш се бил превърнал в някакъв прошарен див вълк — нахвърлял се върху всеки испански кораб в Карибско море. Направо се присмял на предложението на Силвър да се опитат да защитават срещу добро възнаграждение кораби на контрабандисти, които плавали между британските владения на континента и испанските, френските и холандските колонии. Когато бил трезвен, той с часове размишлявал над планове, които в най-добрия случай се оказвали неосъществими, а често били направо гибелни.

В началото на 1754 г. обаче Флинт свикал лордовете в каютата си на „Уолърс“ и се обърнал към тях:

— Приятели — започнал той, като отпил глътка ром, — омръзна ми тая игра с идалговците. Преди да умра, искам здравата да ги ударя.

— Не ти остава много време, както смучеш тоя ром — казал Силвър кротко. — Ще пукнеш, както я караш, помни го от мен.

Флинт му хвърлил кръвнишки поглед и отвърнал:

— Върви по дяволите, Шиш! — След това продължил с дрезгавия си глас: — Момчета, сигурно ще ви бъде драго да чуете една моя мечта. Сънувам едно и също.

— Стига да не ни разказваш кошмарите си, капитане — обадил се Джон сдържано.

— Искам да пипна испанската флотилия, дето ежегодно пренася сребро на кюлчета за Испания — измърморил Флинт. — Или ще завладея среброто, или ще пукна.

Изведнъж всички заговорили възбудено. Испанската флотилия от Карибско море, пренасяща ежегодно добитото сребро, била най-голямата плячка, за която могло да се мечтае. Преди два века сър Джон Хокинс пленил кервана с мулета, натоварени със злато и сребро, когато преминавали по Панамския провлак, а неотдавна капитан Морган нападнал самия град Панама.

Бил Боунс свирнал от почуда.

— Високо мериш, капитане — забелязал той весело. — Но хванат ли ни тези испанци, живи ще ни изгорят.

— Още нямам намерение да увисна на реята на някой испански кораб! — възкликнал Силвър. — Флотилията я охраняват фрегати с три оръдейни палуби и всякакви други бойни кораби. Та те ще ни потопят за пет минути!

— Слушай, Шиш — казал Флинт злобно, — ти не си единственият сред нас, който има мозък. Всички знаем, че флотилията със съкровището тръгва от провлака. Но среброто не идва оттам. По-голямата част се носи от Перу. Една част обаче идва от Мексико и се товари във Вера Крус. Затова ще ударим Вера Крус. Обикновено един кораб носи среброто и може би три кораба го охраняват.

— Три към едно е все още голямо превъзходство, капитане — казал Пю, у когото благоразумието се борело с алчността.

— Можем да се справим, бога ми! — извикал Силвър. — Та Вера Крус не е голям град, не е като Картагена и останалите крепости. Влизаме в пристанището под испански флаг и задигаме среброто под носа им, преди да се усетят.

— Много не ми се ще да ме бутнат в затвора на Вера Крус, ако се обърка нещо — обадил се Изреиъл Хандс. — Тия идалговци ще ни разпънат на колело, ако се провалим.

Трезвите думи на Изреиъл Хандс били посрещнати с продължително мълчание.

— Ето ви изход! — Силвър ударил с големия си юмрук по масата на Флинт. — Само брандер: ще им пуснем запален кораб, натъпкан с катран, и ще отделим кораба със съкровището, докато тия идалговци крещят за помощ.

— Тази хитрост свърши работа на Дрейк — казал Боунс замислено. — Дай боже да помогне и на нас.

— С молитви не се върши работа — казал Флинт сурово. — Добре знаете, че зависи от подготовката и организацията. — Той изгледал всички в каютата. — Момчета, по моята сметка имаме два месеца на разположение. Искам корабът да бъде изваден на суша и го искам така остърган, че да лети по водата. Искам да набавите най-добрия барут и картуч. Искам да си наточите сабите като бръснари. Значи, всички сте съгласни. И останалите ще ни подкрепят, сигурен съм. Страшна работа ще бъде, момчета. Аз пък, направо ви го казвам, ще пия по-малко. Дарби, скрий рома, че инак ще ти отрежа ушите. — Флинт се изправил. — Хайде, момчета! Към Вера Крус. Бога ми,

испанският крал в Мадрид ще се гърчи като червей, когато научи за тая работа!

И тъй „Уолръс“ с ободрения си капитан отминал островите Драй Тортугас и се насочил на запад към бреговете на Нова Испания.

Екипажът на „Уолръс“, който сега плавал под испански флаг, бил твърде напрегнат с приближаването на Вера Крус — били неспокойни, а очакваната плячка ги примамвала. Силвър бил един от онези, които запазили присъствие на духа и спокойно пушел лулата си; винаги бил готов да пусне шега и да насърчи някой изплашен пират с приятелско потупване по гърба.

Морякът на марса едва извикал, че вижда издадената към морето кула на укрепленията на Вера Крус, и от този миг положението започнало да се обърква.

Далечен тътен на артилерийска канонада се носел от пристанището.

Изреиъл Хандс извърнал огромното си дясно ухо, а след това и лявото към далечния застрашителен тътен. След като се ослушвал напрегнато няколко минути, той се обърнал към Флинт:

— Тия не се обучават в стрелба, капитане, защото не стрелят на равни интервали. Води се на какъв морски бой и участвуват повече от три кораба. Да пукна, ако не приближават към пристанището.

Лицето на Флинт, цялото на петна, почервенияло от бяс.

— Мътните те взели, Хандс! — изругал Флинт. — Изпревариха ни, задигнаха среброто!

— Спокойно, капитане — обадил се Силвър, — не Изреиъл Хандс стреля с тия оръдия. Може би ще успеем да задигнем нещо, ако запазим самообладание.

Изведнъж морякът на марса изкрещял:

— Няколко кораба излизат от пристанището! Един от тях се движи пред другите. Виждат се два испански стражеви кораба, които обстрелват една шхуна!

В скоро време всички видели петте кораба, които участвували в сражението. Два испански бойни кораба били оградили една шхуна и я обстрелвали отблизо, а малко по-напред някакъв бриг бил вдигнал всички платна, за да избяга от една бърза испанска фрегата. В миг Флинт взел решението си.

— Кормчията — извикал той, — закарай ме до оная идалговска фрегата! Ще спася този бриг, ако ще и самият дявол, да му е капитан.

„Уолърс“ бързо маневрирал срещу вятъра. Като че ли испанската фрегата не забелязвала приближаващия се „Уолърс“, или пък не се интересувала от него, смятайки го вероятно за свой.

Бягащият бриг минал пред носа на „Уолърс“ на малко повече от половин морска миля откъм дясната му страна. Кормчията сръчно обърнал „Уолърс“, като че ли корабът се готвел да започне да преследва брига, и по този начин го доближил на два кабелта от испанската фрегата.

Изреиъл Хандс бил приклепнал покрай оръдията си на левия борд, насочвал ги и нагласявал ъгъла на стрелбата им, за да бъдат готови, щом се доближат до испанския кораб. Когато двата кораба застанали един до друг, внезапно, без всякакво предупреждение, „Уолърс“ дал един бордов залп към нищо неподозиращата фрегата.

Въздухът се изпълнил с горчив дим и отломъци от испанския кораб: бордовият залп на „Уолърс“ бил даден почти от упор.

Вперили жадни погледи към фрегатата, пиратите видели катурнатите оръдия на долните палуби и един огромен отвор, който зеел в средата на корпуса ѝ. Изненадани викове и стонове на ранени се смесвали с безредната стрелба на мускети от повредения кораб. От оръдейните отвори почнал да се издига дим, който с всяка минута ставал все по-гъст.

— Запалихме ги! — изкрещял Пю, като дигнал бледите си ръце в знак на победа. — Бога ми, отиват си!

Други гласове се присъединили към гласа на Пю. Пиратите надали възторжени викове, когато поразената фрегата, носена от течението, започнала да се отдалечава от „Уолърс“. Очевидно капитанът ѝ смятал за по-добре да потуши пожара, вместо да преследва жертвата си. В скоро време самотната фрегата изостанала назад.

Флинт веднага последвал брига, който най-сетне се обърнал с борд към „Уолърс“ и насочил оръдията си, подобни на зъбите в устата на тигрица, решена да се бори. Но „Уолърс“ свалил испанското знаме и вместо него издигнал знамето с черепа и кръстосаните кости, при което бригът бързо издигнал белия флаг на бурбонска Франция, само че върху златните лилии била грубо нарисувана главата на черен вълк.

— Изглежда ми на френски пират — казал Бил Боунс.

— Все едно дали са французи, или идалговци, до един са проклетни католически дяволи — изръмжал Флинт.

— Капитане, с ваше позволение — рекъл Силвър неочаквано вежливо, — да не избързваме прекалено много. Тук има толкова много кораби на френски протестанти, а както се убедихме, този кораб не обича много испанците от Вера Крус. Според мен най-добре е да поговорим със Стария вълк и да разберем какво става тук. От жената съм научил някоя и друга френска дума, нали знаете, така че, с ваше позволение, ще се кача на този бриг и ще се поразговоря с тях.

След един час Силвър се върнал на борда на „Уолърс“, придружен от френския капитан, едно конте, облечено по последна мода в крещящи дрехи с паунови пера на шапката си и ярко небесносиво палто, препасано с обсипан със скъпоценни камъни колан, на който висяла сабята му.

Джон скоро обяснил на Флинт и насъбралите се лордове положението. Французинът се опитал заедно с един друг пиратски кораб да измъкнат кораба със среброто от Вера Крус, но сметката им излязла крива. Испанците не дремели както обикновено и те били принудени да бягат. Той обсипал Флинт с благодарности и комплименти, загдето „Уолърс“ спасил него и екипажа му, и се поклонил дълбоко, като държал в ръка пищно украсената си с пера шапка. На Флинт скоро му омръзнала дългата цветиста реч и като издърпал едно перо от шапката на французина, го пречупил на две.

Най-сетне започнали да говорят по работа. В края на разговора френският пират се закълел, че знае къде ще се съберат корабите, натоварени със съкровищата. Това било едно малко, почти неукрепено пристанище, наречено Санта Лена. Според него главните охраняващи кораби не били пристигнали и ако сега двамата с Флинт нападнат внезапно Санта Лена, имало изгледи да задигнат десет пъти по-голяма плячка от тази, която изпуснали във Вера Крус.

Според Джон Силвър така дошли до идеята за прочутото нападение на Флинт върху флотилията със съкровището. Въпросът не бил да „измъкнат заседнали кораби от флотилията със съкровищата“, както Дългия Джон умело бе загатнал на „Испаньола“; по-скоро работата била „да оберат нещастните кораби със съкровището“ в Санта Лена. Както и да е, именно тогава папагалът на Силвър се научил да

вика „песос, песос“ и оттук по обиколен и оцапан с кръв път се стигнало до заравянето на кюлчетата злато и сребро на остров Кид.

ГЛАВА ХХІ

ПЛАВАНЕ КЪМ САНТА ЛЕНА

Флинт гледал на предстоящото нападение на Санта Лена като на най-славния подвиг в изпълнения му с жестокости и престъпления живот, който щял да увенчае пиратската му кариера. Самият той заявявал, че бил готов да се откаже от херцогска титла, само и само да му се удаде да измъкне съкровището на испанците под носа им. Все повтарял това и разправял за мечтата си, докато „Уолръс“ се носел към бреговете на Венецуела, придружен от „Жан Калвин“, кораба на френските пирати.

„Уолръс“ и „Жан Калвин“ избягвали всички кораби, чиито платна забелязвали на хоризонта. Флинт бил зает с по-важни дела и за първи път в живота си бил склонен да бяга от всякакви кораби, които биха могли да се окажат противници, само за да не попречат на набега на Санта Лена.

Френският капитан имал някаква приблизителна скица на югоизточното венецуелско крайбрежие, където се намирала Санта Лена. На пръв поглед изглеждало, че селището е съвсем незначително.

След като Флинт внимателно разгледал картата, бил просто извън себе си от възторг.

— Момчета — извикал той, — ще бъде съвсем проста работа! Все едно да извадиш бонбон от устата на бебе.

Той бил в каютата си заедно със Силвър, и Боунс. Но Бил Боунс грубо го прекъснал:

— Ще ти се да бъде така, капитане. Виж по-внимателно. На нашата карта на венецуелското крайбрежие има едно-две неща, дето липсват на скицата на нашия приятел, французина. Първо, тоя провлак тук, дето затваря залива. На този провлак има укрепление. Да пукна, ако не е така!

— Ба! — отвърнал Флинт. — Тия испанци сигурно спят до оръдията си. Ще можем да се прокраднем покрай тях!

— По-вероятно е да не успеем — обадил се сдържано Силвър. — И дори да успеем, да не би да смяташ, че те ще продължат да дремят докато ние прибираме съкровището? И след това се насочваме към

изхода на пристанището, минаваме пред оръдията им, а испанците учтиво вдигат шапки и ни викат: „Покорно благодарим, на добър път!“

Флинт направил гримаса при думите на Силвър, но съвсем се намръщил, когато Бил Боунс продължил:

— Второ. Къде държат съкровището? Може да се предположи, че е в укреплението, тук. Или в дървения форт на юг от града. Или тук, в тая огромна къща, дето я дава скицата на французина. А може и да е скрито в подземията на тая черква тук, до къщата.

— Да те вземат мътните, Боунс — остро отвърнал Флинт. — Ще пратиш всички ни в гроба, както си почнал да се вайкаш и подсмърчаш. Дори можеш да надминеш и Черното куче с тъжния си израз.

— По-добре да помислим сега, отколкото да се оставим тия испанци да ни застрелят — обадил се Силвър. — Не ми се увисва на бесилката, нито ми се иска да ми изгният кокалите в Санта Лена.

— Сър Шиш, това, дето най не го трая в тебе — прекъснал го злобно Флинт, — е, че все проповядваш. Понякога се чудя на оня глупак капитан Ингланд, задето изобщо те взе на старата „Касандра“ от Барбадос.

— Благодаря, капитане — отвърнал Силвър съвсем сериозно. — Такъв си си: каквото ти е на ума, това ти е на езика. Гордея се да бъда квартирмайстор при такъв прям човек като теб, така си е. — След това се обърнал към Боунс: — Бил, капитанът ме постави на място. Той ни е пътеводната звезда, така е. — И докато Бил Боунс смутено стъпвал от крак на крак, Силвър продължил: — Капитан Флинт, бих искал да предложа един скромнен план на просветеното ти внимание. Разбира се, той не може и да се сравнява с плановете, дето несъмнено ги измисляш в този момент, но ще се радвам, ако го изслушаш.

Флинт изръмжал и жълтите му зъби блеснали, но Силвър продължил с мазен тон:

— Благодарен съм за разрешението, капитане. — Той посочил към картите на масата. — Ако ги съберем двете, положението става съвсем ясно и аз смятам, че не можем да минем покрай тия укрепления като някакви привидения, дето човешко око ги не вижда.

— Страхливец! — отсякъл подигравателно Флинт.

Силвър продължил, сякаш бил глух като пън.

— Значи, слизаме на сушата зад укрепленията и призори ги завладяваме. След това отмъкваме съкровището на корабите в пристанището.

— А самият град, Джон? — запитал Боунс.

— Щом извадим оръдията на испанците от строя, ще завладеем огромната къща, дето ще намерим още скрито съкровище или ключа към него, сигурен съм в това.

— Ами ако в пристанището има испански бойни кораби? — упорствувал Боунс. — В такъв случай никога няма да можем да измъкнем плячката и да я качим на стария „Уолърс“.

— Прав си, драги. Но точно тук се включва нашият приятел французинът. Той ще мине съвсем близо до входа на пристанището, сякаш се готви най-дръзко да си проправи път в него. С това ще отвлече вниманието на бойните кораби и ще ги накара да излязат от пристанището, нали така? И стига да маневрира достатъчно бързо, ще им се изплъзне под носа. По този начин ще накара всички кораби, охраняващи пристанището, да излязат и както казах, тогава ние можем да вкараме „Уолърс“, така да се каже, направо през предния вход и да си натоварим плячката.

Боунс кимнал одобрително на предложението на Силвър и Флинт неохотно казал:

— Доста вятърничав е този план, но все пак да питаме хората какво ще кажат и какво ще рече онзи загубен французин, дето се влачи след нас.

След двадесет и четири часа планът на Силвър за нападението на Санта Лена бил одобрен както от хората на „Уолърс“, така и от „Жан Калвин“.

Оставало само да се приложи. Три дни по-късно при залез-слънце „Жан Калвин“ с вдигнато испанско знаме се доближил до провлака и укреплението, което пазело входа на пристанището, и дал един бордов залп към форта. Преди испанските артилеристи да се опомнят от изненадата, „Жан Калвин“ отклонил курса си, като едно от оръдията на кърмата му продължавало да обстрелва укреплението с картеч.

Човек може да си представи паниката, която настъпила в Санта Лена. Испанците били убедени, че щяло да последва нападение откъм морето и насочили далекогледите си натам. Един испански боен кораб

излязъл от пристанището след четиридесет минути — доста добра бързина за испанците. Испанският кораб обаче бил тромав двупалубен галеон, с висок ют, и ако се съдело по начина, по който плавал, или трюмът му бил пълен с кюлчета олово, или капитанът му бил пиан.

Просто било невероятно, че този тромав кораб бил единственият боен кораб на испанците в Санта Лена. Това, че изобщо допуснали той да излезе от пристанището, се дължало или на прекалена самоувереност, или на глупост, а може би и на двете. Както и да е, в скоро време се стъмнило и в мрака „Жан Калвин“ се носел пред галеона като примамка, увличал го все по-далеч от пристанището. Френският пират познавал тези места така добре, както подходите към Ла Рошел, и в скоро време свърнал към брега и плитчините. Въпреки това хората му непрекъснато измервали дъното с лота и „Жан Калвин“ лъкатушел като змиорка по тесните проходими места. Испанският галеон сглупил, като решил да го преследва, и около полунощ с голям трясък заседнал в една плитчина.

Междувременно „Уолръс“ останал в открито море, промъкнал се близо до брега и пуснал котва на десетина мили югоизточно от Санта Лена. Брегът тук бил пуст и необитаем, гората достигала досами плажа, а равната верига от хълмове пречела на видимостта от укрепленията на Санта Лена. Един поток течал в посока към града и Флинт решил, че ще бъде най-удобно пиратите да го следват като ориентир към набеязаната цел.

Бил Боунс останал на „Уолръс“. Флинт му наредил да го докара при Санта Лена призори на следния ден — Флинт смятал, че дотогава ще може да завладее укрепленията с щурм. От своя страна той бил твърдо решен да предвожда хората си в нападението и затова се разделил с „Уолръс“, като само погледнал няколко пъти тъжно към него, докато лодките на кораба се отблъсвали от борда му.

Сто и четиридесет души слезли на пустия бряг, като на „Уолръс“ останали петдесетина. Групата, която щяла да нападне форта, минала през близките хълмове, без да се отдалечава много от потока. Флинт наредил да спрат там, където възвишенията свършвали и започвала по-равната блатиста местност пред самата Санта Лена. Вече наближавало девет часът, слънцето силно напекло и гъсталаците се изпълнили с гласовете на дивите животни. Флинт се обърнал към Силвър, който си бършел потта с една червена кърпа:

— Ще трябва да почакаме тук, докато настъпи здрач. След това тръгваме и призори щурмуваме форта.

Силвър си изчеткал панталоните, изцапани и съдрани от нощния поход, и отвърнал:

— Дадено, капитане. Момчетата ще трябва да починат преди атаката. Най-добре е да се наспят след обед и да ги вдигнем, когато се стъмни. Но предлагам да не ги оставяме да бездействуват до обед. Тук има дървета колкото искаш, а ще ни трябват стълби, за да се прехвърлим през стената на форта. Ако позволиш, ще ги изпратя на работа.

Силвър изкрещял на легналите сред дърветата пирати, изтощени от похода, да се хванат на работа:

— Том Морган, ставай! Ти си дърводелец, ще вземеш шестдесетина души да насечете дървета за стълби. И ще гледаш добре да се привържат стъпенките. Да не вземе нежното краче на Джордж Мери да се плъзне, когато се прехвърля през стените на идалговците. Черно куче, ти ще помагаш на Том Морган. Джоуб Андерсън, ти май си малко схванат в ръцете, постави постове навсякъде. Ако някой заспи, направо го докарваш при капитан Флинт или при мен.

Слагайки леко ръка на рамото на Пю, той се обърнал внимателно към него:

— Гейби, теб страшно те бива да се промъкваш, без да те усетят. Подбери си десетина души, дето могат да стъпват леко и да шепнат тихо, за да хванете малко дивеч за обед. Но да няма никаква стрелба. Само капани и ножове.

Пю се изсмял и с пръсти стегнал гърлото на някакъв въображаем уловен дивеч.

Междувременно Изреиъл Хандс обяснявал нещо на Флинт, който го слушал навъсено. Най-после Флинт изкрещял:

— Добре де, направи го, но ако не излезе нищо, направо с мен ще се разправяш, тъй да знаеш!

Макар и явно неохотно, пиратите се заловили за работа. Слънцето се издигнало високо, насекоми от блатата ги хапели и жилели, сякаш лично испанският крал им бил наредил да ги мъчат. Джоуб Андерсън, който бил на пост на четиристотин ярда оттам, случайно настъпил отровна съскаща змия, но тъй като не бил лек, той я смазал с ботуша си.

Към обед Пю и хората му се върнали с пет убити кози, две прасенца в един чувал и няколко връзки крякащи кокошки. Попадали на малка колиба сред една поляна, където живеела самотна стара индианка. Вързали я и я извели настрана, където предполагали, че никой няма да я открие за известно време. След това било проста работа да задигнат всички животни от бедното ѝ домакинство, както и да наберат кошница пресни плодове.

И тъй, когато обедното слънце започнало да припича, хората на Флинт се нахранили. След като поставили постове, пиратите легнали на сянка и едни заспали, а други разговаряли.

Силвър спал дълбоко няколко часа. Когато се събудил, обедната жега вече намалявала. Той погледнал към Флинт и го видял да седи на земята наблизо, раздразнителен, със зачервени очи, опрял гръб на стъблото на едно дърво. Изреиъл Хандс бил зает да връзва парче плат, увито около някакъв предмет, голям като буре за солено месо.

Флинт забелязал, че Силвър не спи, и му дал знак да дойде при него. Когато се приближил, Силвър разбрал, че Флинт не бил мигнал през целия ден и моравото му лице било уморено и напрегнато от тревога.

— Е, Шиш — рекъл Флинт, — искам с тоя набег името ми да влезе в историята, ако стане така, че той да е последното нещо, което предприемам. Провали ли се, ще те изкормя, така че слушай! Когато се здрачи, тръгваме. Искам да разделиш момчетата на две групи по равно. Аз ще водя нападението на едната срещу оная голяма къща до пристанището. Обзалагам се, че тя е дворецът на губернатора. Не може да няма съкровища там, поне ще ги накарам да посочат къде са скрити. Понеже няма кой друг да командува втората, най-добре е ти да ги водиш при щурма на укреплението. След това си съединяваме силите, а Бил Боунс докарва стария „Уолърс“, за да вземе плячката.

— Трябва да помислим и за она пипкав французин — добавил Силвър.

— Да, и за пипкавия французин — изимитирал го Флинт подигравателно и продължил: — Като става дума за пипкави, със себе си вземи Изреиъл, твоя галеник и приятел Пю и неговото другарче Черното куче. Аз ще взема Андерсън и Морган, дето много не ги бива в приказките, но веднага правят каквото им кажа. Нещо да питаш, Джон Силвър?

Джон запитал:

— Какво е онова, дето Изреиъл увива в някакви парцали? Гласи го, като че ли готви подарък за губернатора на Нова Кастилия.

— Да, подарък е, тъй да се каже — отвърнал Флинт. — Мина, за да направим пробив в стената на форта. Тя ще ти отвори пътя. — Флинт се изправил несигурно на крака. — Е, Силвър, тръгваме след половин час. Погрижи се да няма закъснение.

Скоро щом се стъмнило, пиратите потеглили, като следвали потока. Пътят бил тежък, макар и да имало пълнолуние. Блатистата местност около потока била коварна и по едно време двама пирати, които едва носели тежката мина на Изреиъл Хандс, без малко да потънат в тинята.

Флинт, който предвождал колоната, ругаел лошия път и удрял с тъпото на сабята си всеки, който го настъпвал.

Само благодарение на Дългия Джон Силвър редицата от опръскани с кал пирати не се разкъсала. Повече от всякога проличала дарбата на Силвър да командува, нещо, от което тъкмо сега имало такава нужда. Вършел всичко, като че ли бил обладан от някакъв демон; и действително сега го била завладяла единствената мисъл за съкровището, събрано в Санта Лена. Но това не била единствената причина за неуморната му дейност. Всъщност Силвър гледал на нападението върху Санта Лена и заграбването на испанското съкровище като на своя идея. Колкото по се увличал от похода, колкото повече увещавал и насърчавал пиратите, толкова по-силно ставало убеждението му, че лъвският пай от съкровището му принадлежи. Когато се касаело да заграби плячка, Джон Силвър преследвал целта си неотклонно, а сега плячката била изумителна, просто приказна и щяла да го възнагради стократно за всички досегашни страдания и унижения.

Затова не било чудно, че той напрягал сетни сили, за да осигури успеха на похода за заграбване на испанското съкровище. Ако някой преуморен пират в проточилата се верига се разколебавал, Джон отивал при него и го насърчавал или му подхвърлял някоя шега. По едно време Джордж Мери и един избягал роб на име Джейкъб Уошингтън се сбили, но Силвър мигновено изникнал пред тях, хванал ги за вратовете и ги бутнал в редицата на пиратите. Пю му помагал да

следват най-сигурната пътека, като избягват опасните заблатени места. И така, стъпка по стъпка, пиратите напредвали към Санта Лена.

Най-сетне видели няколко порутени колиби, осветени от луната, а малко по-нататък — тъмните силуети на по-масивни къщи.

Флинт наредил да спрат. Когато хората се скупчили около него, той изсъскал:

— Онова бунище отсреща е Санта Лена. Половината от вас, дето сте определени да вървите с мен, имате важната задача да завладеете двореца на губернатора ей там, отвъд онези колиби, близо до пристанището. Мистър Силвър ще води останалата половина и ще щурмува форта. Когато го завладее, ще даде сигнал, та аз и Бил Боунс, и онзи загубен французин да разберем, че всичко е наред. Сигналят — продължил той — ще бъде знамето с череп и кръстосани кости. Черното куче го носи препасано през кръста си. Дано не вземе да го изгуби при нападението. Но не ми се вярва това да стане, защото той сигурно ще се скрие някъде, докато останалите се прехвърлят през стената. — Черното куче не знаел къде да се дене при тези думи и се измъкнал към външната страна на кръга от пирати, събрани около Флинт. — Андерсън, Морган, О'Брайън — продължил той, — вие идвате с мен и моите хора. — Флинт се огледал, като явно бил твърде недоволен. — Няма и половин фйтон хора, дето знаят истински да се бият. Ама аз си знам как да ви накарам да не побегнете, загубеняци такива! — След това казал на Силвър: — Щом разсъмне, нападаме. Едновременно. Аз тръгвам. — И Флинт се обърнал и повел хората си в западна посока.

Силвър погледнал към останалите пирати и направил кисела гримаса. След това, като разтворил ръце, той заговорил бащински и добронамерено:

— Гордея се, че заедно ще се сражаваме. Никога не съм виждал по-добри бойци. Та дори старият херцог Малбъро ще смята за чест да ви предвожда към оня форт! — Хората се оживили, поласкани от думите му, и той продължил: — Този форт наистина не ми изглежда много як. Честна дума ви давам, че в него няма нито един камък, а само греди, трупи и някой друг пирон. Та ние бихме могли да го разчупим с голи ръце! Но — и той заговорил по-тихо, с доверителен тон — Изреиъл е измислил и приготвил нещо дяволско, дето би могло да превърне стените на Картагена в развалини, да не говорим за тая

играчка пред нас! Момчета, ще заварим тия испанци по бели гащи, грешка няма. Всеки един от вас ще забогатее, но повече не мога да ви обеща. Ей там — той посочил на северозапад — се намира провлакът, където е издигнато укреплението. Сега тръгваме натам. Щом се зазори, направо влизаме в него и толкова! Аз ще водя едната група, дето ще щурмува форта, а Гейби Пю другата. Трябват ми десетина души да придружат Изреиъл и да му помогнат да вдигне във въздуха стените и оръдията на тия идалговци. Така! Тръгваме, ама безшумно. Ще имате какво да разправяте на внуците си след днешния ден, помнете ми думата!

С тези думи той повел хората си към испанския форт. На изток постепенно започнало незабележимо да се развиделява.

ГЛАВА XXII

НАПАДЕНИЕТО

Хората на Флинт нападнали първи. Пиратите, които Силвър предвождал, се намирали на около петстотин ярда от форта, когато чули безредните гърмежи на мускетите и адската врява, която се вдигнала в двореца на губернатора.

Силвър тихо изругал пред Пю.

— Да го вземат дяволите, онзи упорит негодник почна прекалено рано. Още не е достатъчно светло. Иди, че разчитай на Флинт, та той просто не ни бръсне за нищо!

След това, като подал знак на хората си, повел щурма на форта. За щастие почвата била твърда — по-голямата част от мястото било песъчливо, имало само някой и друг стрък трева и тръстика и почти нямало камъни, които да попречат на хода на пиратите.

Приближавайки към форта, те се разгърнали във верига, а Изреиъл и тежко натоварените му помощници едва смогвали да следват останалите пирати. Силвър предполагал, че испанците ще поставят часови на северната и западната страна на укрепленията, за да пазят подстъпите откъм морето. Видял, че очакванията му излезли верни още щом щурмовата група се доближила до южната стена на форта и групата на Пю стигнала до източната. Испанският комендант явно не очаквал нападение откъм сушата и първият изстрел от вражески мускет проблеснал в здрача, едва когато пиратите достигнали на триста стъпки от форта.

Несъмнено врявата от двореца на губернатора накарала часовите да бъдат нащрек. Въпреки това пиратите достигнали стените на форта, преди испанците да успеят да дадат и десетина изстрела, един от които убил млад негодяй от Норич както тичал.

Задъхан, Силвър видял, че отвън фортът бил заобиколен с ограда от трупи и грубо разбичени талпи. Изобщо укреплението не правело впечатление на нещо масивно, нито пък имало защитен ров, доколкото Силвър можел да види.

Той чул как хората на Пю опирали стълбите на източната страна на оградата и се прехвърляли с викове през нея. Над главата му се разнесла команда на испански. На двадесет крачки от себе си видял Бен Гън, който се отдалечавал от оградата, за да разгледа форта. „Ама че глупак“, помислил си Силвър и с гневен жест го накарал да се върне.

С всяка минута ставало все по-светло. Слава богу! Най-сетне се появил, облян в пот, Изреиъл Хандс, който помагал да донесат мината до стената. Тя приличала на издуто буренце за солено месо и вероятно наистина си била такова буре! Изреиъл развивал фитила, дълъг към шест стъпки. След това извикал:

— Шиш, паля го. Кажи им да бягат и да залягат, бързо!

Пиратите едва имали време да залегнат покрай оградата, когато мината на Изреиъл избухнала, сякаш изригнал вулкан.

„Какво ли е сложил в нея?“ — помислил си Силвър. Впоследствие бил готов да се закълне, че в бурето имало цял галон от

любимия ром на Флинт, а за фитил бил използвал най-страшните му ругатни. Във всеки случай мината свършила работа. Пясък и парчета дъски още падали наоколо му, когато Силвър скочил на крака и повел хората си към мястото на пробива. Олюлявайки се, Изреиъл Хандс тръгнал към него през дима и пушилката, с лице, почерняло като на коминочистач; над едното му око се виждала малка рана.

— За малко да свърша, Джон — хрипкаво проговорил Изреиъл. — Тоя фитил изгоря по-бързо, отколкото очаквах. — Той размахал юмрук към крепостта. — Ето, цял дилижанс можеш да вкараш през тая дупка!

Като оставил Хандс да се оправя както знае, Силвър се затичал към оградата. Там, където мината експлодирала, зеел отвор, висок осем стъпки и широк единадесет, ограден от натрошени и обгорели дъски.

Силвър изтичал през него с пищов в лявата си ръка и сабя в дясната.

Къде са испанците? Той се спънал в нещо. Било испанец, по-скоро труп на испански войник в обгорена униформа, разкъсан от мината на Изреиъл заедно с оградата. Наоколо лежали телата на други испанци, вероятно убити от взрива, както били на укреплението.

Пиратите се струпали около Силвър. На известно разстояние от тях хората на Пю се сражавали, за да завладеят източната част на форта. Ето къде били испанците — двайсетина души се мъчели да удържат стената. Един офицер със смешно килната перука над лявото око обикалял между войниците и непрекъснато крещял заповеди. Няколко мускета проблеснали откъм испанска страна и Силвър видял как двама от хората на Пю паднали от стената. Последвали още изстрели и друг се строполил с писък в краката на испанския офицер.

Силвър се насочил към офицера. Изведнъж някаква фигура в разкъсана униформа се озовала пред него: един испански войник, замаян от експлозията, но вече успял да се окопите достатъчно, се опитвал да го удари с мускета си. Джон парирал удара, като рязко вдигнал лявата си ръка. Мускетът се стоварил върху нея и той усетил остра болка. В този миг щракнало петлето на пищова му, чул се силен гърмеж и испанецът се строполил, хванал се за гърлото и кръв рухнала измежду пръстите му.

Като пхнал празния пищов в пояса си, Силвър спрял за миг, да се огледа. Слънцето било изгряло и вътрешността на форта се виждала. Конструкцията му била съвсем проста: масивните дървени стени били изградени от тежки талпи и завършвали с висок парапет, който обикалял отвсякъде, а откъм северната страна, гледаща към морето, имало дървена наблюдателна кула, над която се веело имперското знаме на Испания. Джон Силвър забелязал, че оръдията на испанците били насочени към морето, нещо, което трябвало да се очаква: то позволявало на пиратите да действуват в самото укрепление.

Изведнъж Черното куче дръпнал Джон Силвър за рамото:

— Джон, няма повече от тридесетина испанчета, но оня офицер, дето крещи и ги насърчава, струва колкото всичките накуп.

Силвър прескочил умиращия войник, когото прострелял преди малко. Сякаш предупреден от някакъв добър дух, испанският офицер се обърнал с лице към Джон и вдигнал сабята си, за да се предпази от атакуващия го пират. Сабята на Силвър изсъскала във въздуха и ударила в здравето острие от толедска стомана на неговия противник. В този миг Силвър бръкнал в пояса си, извадил празния пищов и с всичка сила го запратил по главата на испанеца. Офицерът трепнал и вдигнал лявата си ръка, за да се предпази, но в същото време сабята на Силвър се плъзнала покрай нея и се забила във врата му. Испанецът се олюлял и загубвайки равновесие, направил няколко крачки назад, като все още държал сабята. В миг Дългия Джон Силвър налетял върху му, навел се над него и повторно го ударил през гърлото. Испанецът надал глух стон и почти грациозно се свлякъл на земята.

След това испанският гарнизон се разколебал и в скоро време войниците се превърнали в объркана тълпа, която тичала напред-назад, опитвайки се да избяга. Хората на Пю се прехвърлили през, оградата с ликуващи викове. Половин час по-късно фортът бил в ръцете на пиратите.

Следван от Черното куче, Джон Силвър отворил с ритник вратата на наблюдателната кула. Неколцината испански войници, които се били скрили там, паднали на колене и с вдигнати ръце замолили за пощада.

Една открита дървена стълба водела към върха на кулата и тъй като никой не я охранявал, за няколко минути Черното куче свалил

испанското знаме и на негово място издигнал флага с кръстосани кости.

— Сега Бил ще довтаса начаса — казал Силвър.

— Също и франсето, ако е наблизно — добавил Черното куче, като гледал усмихнат как знамето с черепа и кръстосаните кости се веело над главата му.

Силвър насочил далекогледа си към пристанището. Седемте кораба, които трябвало да пренесат испанското съкровище през Атлантика, били привързани към кея също като дебели крави. Хора сновели по тях и по траповете им непрекъснато се качвали и слизали фигури.

Изведнъж Пю се появил край Силвър. Бледото му лице било мръсно и окървавено. Все още запъхтян, той казал на пресекулки:

— Свършихме, приятелю! Не беше толкова лошо. Особено когато съсече оня загубен испански офицер. Минах сега край него. Още стенеше, така че го довърших. Да не се мъчи.

— Гейби, погледни натам — отвърнал Силвър, като му подал далекогледа. — Да ги вземат дяволите, май се опитват да вдигнат котва и да излязат от пристанището! Ще изпуснем съкровището. Какво прави там Флинт, дявол го взел! Никакъв не се вижда. — Той се обърнал към Черното куче: — Докарай ми бързо Изреиъл, дори ако трябва да го носиш на ръце като бебе.

Само след миг Изреиъл се изкачил по стълбите и тежко се облегнал на парапета.

— Изреиъл — рекъл му Силвър, — само ти можеш да спасиш положението! Господ те праща тъкмо навреме, дявол те взел! Вземи, че разпръсни ония пипкави испанчета по пристанището със собствените им оръдия, и то бързо, инак сбогом на съкровището! Доста жертви дадохме досега, за да завладеем форта, та да оставим плячката да се измъкне от ръцете ни.

Хандс кимнал. Той едва се бил окопитил от експлозията на мината. Но Изреиъл си го бивало, не се намирали често такива артилеристи като него. Няколко минути по-късно той вече обикалял по площадката на укреплението, намествал оръдията на испанците и със звънлив глас давал команди за стрелба.

Първото гюле пропищяло през въжетата на най-близкия транспортен кораб, второто ударило кея и късовете от разбития камък

ранили десетина души наоколо. Гюле след гюле попадали сред корабите със съкровището. След като Хандс обстрелвал пристанището в продължение на десет минути, Силвър изревал:

— Стига, Изреиъл! Не ти казах да ги потопиш! Искam си жълтиците в кесията, а не в тинята на дъното!

Докато Хандс давал заповед да спрат стрелбата, Пю изкрещял:

— Шиш, „Уолръс“ се насочва към входа на пристанището. Бил е видял знака! И франсето го следва на една-две мили.

Силвър прошепнал тихо:

— Край. Сега са ни в ръцете. Не могат ни се измъкна. — И продължил на висок глас: — Гейби, взимам половината момчета, за да видя какво става с Флинт в двореца на губернатора. Ти дръж форта. Гледай Изреиъл да си стои на мястото зад оръдията. Да прави каквото иска с пленниците, стига да не ни създават грижи. Гейби, слушай, дръж и морето под наблюдение, да не вземат корабите на испанчетата да ни изненадат. Всеки момент могат да се появят и охраняващите испански кораби.

След малко Силвър вече минавал покрай кея с хората си. Не срещнали никаква съпротива: обстрелването на Изреиъл разпръснало и обезсърчило испанците по корабите със съкровището. С голямо усилие на волята Джон Силвър си наложил да ги отмине и да се отправи към двореца на губернатора.

Дворецът представлявал триетажна каменна постройка на половин миля от пристанището, настрани от черния път, който бил главната улица на Санта Лена. Докато пиратите приближавали към него и минавали покрай палми и цъфнали в лилаво и розово олеандри, Силвър забелязал с чувство на облекчение, че все пак Флинт действително го бил завладял. Джоуб Андерсън и пет-шест пирати стояли на стража на стълбите пред входа.

Силвър бързо се изкачил по стъпалата и стиснал огромната ръка на Джоуб с думите:

— Джоуб, момчето ми, значи успяхте! Флинт знае ли къде е скрито съкровището?

— Не беше особено трудно, Джон — отвърнал Андерсън. — Оня испански големец и хората му спяха, когато нахлухме. Просто бутнах вратата с крак и влязохме. В кухнята имаше две слугини, които се

разписаха, но Флинт ги удари по главите и те млъкнаха. Едната доста си я биваше.

— Джоуб, къде е Флинт?

— Горе, мъчи се да накара оня, важния, и госпожата му да кажат къде е ключът от скривалището. Навързал ги е в спалнята им. Нищо чудно вече да е пролял и някоя и друга капка кръв.

— Нищо чудно да го е сторил. Слушай, Джоуб, имам малко работа за теб, момчето ми. Вземи онези негодници, дето са с мен, и ги заведи до корабите със съкровището. Разкарай оттам испанците и остави наши момчета на всеки от тях. Ако испанците се опъват, ще ги съсечеш. Бил Боунс ще дойде след половин час, а нашият приятел французинът го следва. Кажи на Бил да почне да пренася среброто на „Уолърс“ и „Жан Калвин“. Също така му кажи да го брои, особено онова, което товарят в трюма на „Жан Калвин“. Запомни ли всичко, Джоуб?

Андерсън започнал тъпо да повтаря думите на Силвър:

— Слушай, Джоуб, имам малко работа за теб, момчето ми. Вземи онези негодници, дето са с мен...

— Спри, Джоуб! Това стига. Тръгвай! Аз идвам с капитана след малко и това е!

Андерсън повел пиратите към кея, а Силвър влязъл в двореца на губернатора, минал бързо през хола и се заизкачвал по широките стълби. По всичко личало, че Флинт се бил подвизавал известно време: гоблените били свалени от стените, подът бил покрит с парчета от изпочупен порцелан, а един огромен портрет на Негово католическо величество крал Филип V бил срязан от острието на сабя. От една стая горе долитали викове и приглушени писъци; внезапно се чул грубият и накъсан смях на Флинт, същият смях, който навявал неприятния спомен за завладяването на къщата на Дюбоа в Барбадос преди толкова години.

Когато Силвър влязъл в спалнята, видял как Флинт хваща за гърлото една тридесетгодишна жена. Той така силно я разтърсил, че тъмната ѝ коса се замятала наляво-надясно пред лицето ѝ. Жената била облечена, както забелязал Силвър, в синя нощница, разкъсана около врата.

До младата жена имало позлатено легло с балдахин на четири подпори, на една от които бил завързан възрастен мъж със заострена

прошарена брадичка, също облечен в нощница. Жена на средна възраст лежала в краката му. „Трябва да е жена му“ помислил си Силвър.

Флинт престанал да разтърсва тъмнокосата жена и изсъскал:

— Къде е ключът на склада, мръсница такава? Ще ти отрежа пръстите един по един, тъй да знаеш. Ще ти горя бузите на тих огън, бога ми. Говори, папска пачавро!

Жената захълцала и отвърнала глава. Силвър забелязал големите ѝ тъмни очи и тънкия ѝ правилен нос.

Пет-шест пирати били застанали до Флинт. Между тях и Том Морган, който замислено дъвчел тютюн и сцената пред очите му като че ли никак не го смущавала, сякаш бил зрител на бой на петли.

Изведнъж Флинт грубо блъснал жената пред себе си. Засмял се със същия хриплив и подобен на кудкудякане смях, но този път на Силвър му се сторило, че Флинт започва да се страхува.

— Да не би да имаш някакви затруднения, капитане? — рекъл Силвър мазно, като се приближил към него.

— Е, квартирмайсторе, най-сетне и ти се измъкна — отвърнал Флинт злобно. — Мислех, че си доста бързлив, та да рискуваш кожата си около двореца на губернатора. Е, щом си тук, накарай тия испански свине да изплюят къде са ключовете на склада до двореца. Проклетниците го построили така здраво, та да издържи едномесечна обсада, а ние си нямаме барут да го дигнем във въздуха — казал Флинт ядосано.

— След час ще имаме достатъчно барут да вдигнем цялата Санта Лена във въздуха — отвърнал спокойно Силвър. — Но това няма значение. По-лесно е да измъкнем ключовете от тия пленници тук.

— По-лесно ли! — извикал Флинт. — По-скоро камък ще пусне вода, ако го стиснеш, отколкото да каже нещо тая стара кранта на пода. Защо не щат да проговорят, а? Защо?

— Едва ли се дължи на езика ти, капитане. Не знам човек да говори по-любезно от тебе, така си е.

Флинт му хвърлил поглед с присвити очи, но Силвър продължил, като че не бил казал нищо:

— Може и да не разбират английски, нали са испанци. Знаем, че никога не си оставял тоя папски език да ти омърси гърлото, понеже

имаш религиозни принципи. Но аз отбирам малко от езика им, колкото и това да осквернява един истински англичанин.

— Хайде, ломоти по испански, сър Шиш — отвърнал Флинт презрително. — В това време аз ще си взема нещо оттук. Ако не пропеят до половин час, ще ги съсека ей така — и Флинт здравата ударил със сабята си по подпората на балдахина на два-три пръста над главата на испанския благородник и оставил дълбока следа в дървото. Човекът нервно потръпнал, след което припаднал.

„Изгуби съзнание нещастникът“ — помислил си Силвър.

Флинт се обърнал и тропайки с ботушите си, излязъл от стаята, като изревал на Морган и останалите да го последват.

Силвър се озовал сам с жената. Тя била седнала на края на леглото. Той забелязал, че сега го погледнала с израз на упорство и отчаяние. Откакто започнало нападението на Санта Лена, за първи път Силвър осъзнал, че дори при такива обстоятелства могат да съществуват и други чувства, освен жажда за кръв и омраза. Тази жена съвсем не искала да попречи на пиратите на Флинт да вземат съкровището. Може би била дъщеря или снаха на брадатия мъж, завързал подпората на балдахина. Вероятно мъртвата жена на пода била майка ѝ. Какво е направила тази очевидно изтънчена млада жена, за да предизвика цялата касапница и жестокост тук? Заслужава ли тя тези унижения и заплахата от внезапна смърт?

Като направил крачка към нея, Силвър казал бавно, произнасяйки испанските думи с усилие:

— Сеньорита, съжалявам, ако сте пострадали. — Тя го погледнала. За миг като че ли се поколебала дали да отговори. След това рязко извърнала глава и стиснала устни, сякаш искала да спре каквато и да било дума да излезе от устата ѝ. Силвър продължил бавно, без да бъде уверен, че тя ще го разбере: — Казвам се Джон. Аз ще ви защита. Но ние трябва да знаем къде са ключовете. Ключът за... — той спрял за момент. Как се казвало склад на испански? Изведнъж се спомнил как наричали склада в плантацията на Дюбоа преди години. — Депо — казал, той. Жената поклатила глава. Това могло да значи, че тя или не разбира френски, или не иска да посочи къде държат ключовете. Силвър опитал още веднъж, като смесвал испански и френски думи: — Ако вие не кажете къде са, капитанът ще ви убие. Скоро. Първо баща ви, като майка ви. Скоро. — Тя трепнала. Значи

действително онзи мъж, завързан за стълба, бил баща ѝ. — Аз ще ви пазя. Вас и баща ви. Но трябва да ми дадете ключа.

Жената вдигнала очи към него. Очите ѝ били прекрасни като очите на Анет. Тя безразлично отвърнала:

— Не, вие сте бандити. Английски бандити. В скоро време нашият флот ще дойде тук и ще ви избие.

— Вашите кораби са далече. Сега нашите кораби държат Санта Лена. Ние пленихме вашия форт и докато разговаряме, моите хора товарят вашето съкровище на корабите ни.

— Значи вие сте капитанът. Това ваши хора ли са?

„Боже господи — помислил си Джон Силвър, — как да ѝ обясня, че съм квартирмайстор на лош испански и забравен френски.“

Той рекъл:

— Аз съм един от капитаните и може би единственият капитан, който го е грижа дали ще живеете, или ще умрете. — „Полуистина може би — помислил Силвър, — но засега върши работа.“

Тя се умълчала. От приземния етаж се чул трясък на счупено стъкло. Флинт обирал къщата така основно, като че ли за първи път извършвал пиратски набег и сякаш нямало никакви кораби със съкровища в пристанището.

Изведнъж жената се обадила:

— Ако ви кажа къде са ключовете, отде да зная, че ще ни защитите? Може и вие да сте убиец като другите, но само говорите така.

Силвър се усмихнал.

— Имате право. Но поне искам да ви спася, не да ви убия. — Той почакал за миг и след това казал внимателно: — Скоро другият капитан ще се върне. Онзи, с моравото лице. Той ще доведе другите със себе си. Трябва да побързате.

Жената му подала ръка. Защо? Тя хванала ръката му, гладките ѝ пръсти обхващали неговата длан.

— Давате ли ми дума, капитане, честната си дума, че ще ни спасите?

— Да, синьорита. Давам ви честната си дума, така че ми помогнете да ви спася.

— Ключовете са тук. Ето.

Тя станала и бързо отишла до подпората на балдахина, където бил завързан, баща ѝ. Като застанала на пръсти, тя натиснала едно от позлатените топчета от украсата високо над главата си. Чуло се леко щракване и една малка вратичка, двадесет сантиметра на десет, се отворила.

Силвър, който бил много по-висок от жената, се доближил до леглото. С дясната си ръка той бръкнал в кухнята. Ето къде били ключовете. Извадил ги и ги преброил: на халката имало шест ключа. Сигурно ключовете на склада били между ключовете във връзката.

По стълбите се чул тропот на тежки ботуши и гласът на Флинт, който псувал и ругаел. Силвър взел жената за ръка. Като кимнал към баща ѝ, все още в безсъзнание, той рекъл:

— По-добре да го оставим сега. Ще се върнем за него след малко. Сега ме последвайте. Бързо.

Когато излезли на площадката на стълбите, те се озовали лице срещу лице с Флинт, който се олюлявал около парапета, явно пиян. Като видял Силвър заедно с младата жена, той се захилил злобно:

— Ама че чудна картинка! Двама влюбени, дето се готвят да избягат от гнездото. — Облегнал се на парапета и изкрещял: — Морган, Дърк, елате, загубеняци такива, да видите Шиша и чудната му булка Дона Мария Свинска помия.

„Сега е моментът — помислил си Силвър, — точно сега! Бутвам го от парапета и казвам, че е бил пиян. Ставам капитан на негово място и отгоре на това взимам неговия дял от съкровището.“

Но Флинт отново се обърнал към него и Джон Силвър просто го заговорил донякъде с укор:

— Е, какво, капитане, малко си поутолил жаждата си, а?

Преди Флинт да успее да отговори, Морган, Дърк Камбъл и една глутница пирати изтичали по стълбите. Силвър взел инициативата и извикал:

— Момчета, ей ги ключовете! И тая дама все още си е здрава и читава, с пръсти на краката и ръцете и без никакъв белег на лицето. Можем веднага да отворим склада. Хайде към склада!

Флинт изръмжал:

— Спокойно там, квартирмайсторе — и грабнал ключовете от ръцете на Силвър. — Аз искам да хвърля око на склада. Ти слизай и се погрижи да смъкнат всичко от корабите. И вземи Дона Мария Свинска

помия, че инак ще ѝ прережат гърлото, ако много-много се върти тъдява.

Младата жена се обадила с достойнство:

— Дона Изабела Фабиола Анна Мендес-Лалагуна. — По някакъв начин тя като че ли била разбрала обидата.

— Върви по дяволите! — извикал бързо Флинт и се отправил надолу по стълбите, като за малко не паднал с главата напред при последните стъпала.

Силвър се обърнал към Дона Изабела и ѝ казал на своя тромав испански:

— Сеньора, моля идете и се облечете. И се върнете тук колкото може по-скоро.

След десет минути тя се върнала прилично облечена заедно с баща си, когото свестила и освободила. Силвър се обърнал към нея с думите:

— Сега ще ви пусна и двамата. Но не тук, тук е прекалено опасно. Засега ще ви водя като пленници.

Жената кимнала и се усмихнала. Както бързината, с която разбрала всичко, така и явното ѝ доверие към него му харесали. Той бързо вързал ръцете ѝ зад гърба, след това вързал и баща ѝ по същия начин. Дал им знак да го последват и ги извел от двореца. По пътя към пристанището Силвър настигнал Том Морган и една група пирати, заети с пренасянето на някакви чували и сандъци.

— Здравей, Том! Флинт е успял да използва ключа, както виждам. Какво има там, момчето ми?

Морган спрял и вдигнал мътния си поглед към Силвър. Цялото му лице било в пот.

— Няма защо да се надсмиваш над капитана, Джон Силвър. Той направо подушва къде има плячка. Изпразнихме склада, всичко взехме. Тия работи — той посочил сандъка — са по-голямата част от плячката. Скъпоценни камъни, топази, смарагди, какво ли не, повечето в брошки и гривни. Някои са само камъни, освен това има и жълтици и други пари в оная торба.

— Отлично, Том Морган, винаги те бива, когато опре до сериозна работа. Гледай да го прибереш и да подредиш всичко както трябва. Хайде карай, момчето ми. Аз пък ще доведа тези пленници на

„Уолръс“. Може и да ни свършат работа като заложници, преди да отплаваме.

Морган кимнал. „Всъщност не разбира какво му казвам“ — помислил си Силвър. След това пиратът се навел, вдигнал един сандък, обкован с три железни обръча и се запътил към пристанището.

Никакви испански войници не се виждали наоколо. Подходите към пристанището били пусети, само отделни групи пирати пренасяли плячка. Изведнъж бащата на Дона Изабела извикал високо. Старецът гледал към двореца и ядосано казал на дъщеря си нещо. Силвър се обърнал и видял гъст дим, който излизал от горните етажи на двореца на губернатора като от изригващ вулкан. Значи, Флинт се бил върнал в двореца. От една група дървени постройки, които гледали към пристанището, също излизали струи дим. В скоро време Санта Лена щяла да последва съдбата на десетина други градове, попаднали в ръцете на Флинт — разграбени, опустошени и най-сетне опожарени.

Ако Силвър искал да освободи пленниците си, трябвало да го стори сега! Вятърът издигал, гъсти облаци дим, които ги прикривали от пристанището. Силвър развързал ръцете на Дона Изабела и бързо я повел встрани от пристанището, към горящите къщи отсреща, докато баща ѝ се препъвал зад тях и кашлял от гъстия дим.

Минали между две горещи постройки. Едната, както забелязал Силвър, била бакалница. Вратата ѝ била разбита, дървените капаци на прозорците висели накриво и пред входа ѝ се виждала една огъната на две човешка фигура, чиято лява ръка била извита на гърба и пречупена.

По-нататък имало други дървени постройки, след това индиански колиби и зад тях започвали гъсталаците на джунглата. Несъмнено оцелелите от пиратския набег жители били потърсили убежище там, из храсталаците, като се надявали никой да не ги открие.

Силвър изминал още двадесетина крачки. След това спрял и се обърнал към жената:

— Скрийте се в джунглата. Там ще бъдете в безопасност. — Но какво ставало с тази жена? Баща ѝ вече бързо се отправил към гъсталака. Силвър се обърнал към нея, този път по-грубо: — Хайде, вървете! Да не би да искате да ви убият?

Какво искала тази жена? Тя се хванала за ризата му, разплакала се и заговорила толкова бързо, че той едва я разбирал.

— Искам да дойда с вас. Да, искам да дойда с вас на корабите! Ти си капитан! Ти си силен! Ти ще ме пазиш. Аз ще ти служа. Да, аз ще ти служа и ще ти бъда вярна!

Смутен, Джон ѝ отговорил на английски.

— Не, това не може да стане, сеньорита. Хайде, махайте се.

Жената явно го разбрала и отговорила.

— Не, аз наистина ще дойда с вас. Майка ми е мъртва. Баща ми... — тя вдигнали рамене в знак на безразличие. — Мъжът ми умря преди три години. От треска. Тук. Мразя това място. Ще дойда с вас. Ще ти стана жена.

Тя почнала да плаче и без да се замисли, Силвър я прегърнал. Сега се намерил натясно. Как да я вземе на кораба? Флинт никога не би допуснал това. Нито пък Бил Боунс. Първо ще трябва да убие Флинт. Ще трябва да го убие заради тази непозната жена. А в това време испанското съкровище го чака. Предстои да го разделят. Направо ще стане за смях. А може Флинт да убие него. Освен това трябва да помисли за Анет. Разбира се, Анет е далече. Ами испанците? Всеки момент може да налети цяла глутница галеони. Ще бъдат хванати като в капан в тясното пристанище, без място за отстъпление, освен джунглата и дивите индианци. Хубав край ще бъде.

Изведнъж усетил, че сълзите на жената били намокрили ризата му.

— Стига толкова! Махай се! — извикал Силвър.

Изведнъж у него пламнала омраза, равна на съжалението, което изпитвал преди малко към нея. Той я хванал за раменете, обърнал я към джунглата, накъдето тръгнал баща ѝ, и я тикнал нататък.

Облаци дим ги обгърнали и за миг тя изчезнала от погледа му. Силвър чул как извикала, докато той бързо се впуснал сред облаците дим към пристанището. Дали поради този вик, тъй жален и отчаян, или поради тежката миризма на изгоряло — той сам не разбрал, — нещо в него трепнало, побили го тръпки и му приляло.

ГЛАВА XXIII

ЗАКОПАВАНЕТО НА СЪКРОВИЩЕТО

Бил Боунс заканително размахал юмрук към Джон Силвър, когато той изтичал покрай кея, където били привързали „Уолърс“. Множество пирати сновели припряно по кея и товарели сандъците със сребро. Силвър се зарадвал, когато видял, че Джоуб Андерсън бил накарал и някои испанци да помагат — вървял след тях и ги удрял с пика.

Защо тогава Бил се разфучал? Досега всичко вървяло по мед и масло. Силвър се спрял да си поеме дъх. Всички били заети с работа и дори имало някакъв ред. Поклатил глава и бавно се запътил към „Уолърс“. „Цял живот ще се чудя как тия испанци са оставили толкова много сребро и злато в Санта Лена, без никаква сериозна охрана“ помислил си той. Това се дължало на най-обикновена некадърност: вицекралят на Нова Кастилия едва ли някога е знаел какви планове има вицекраля на Нова Испания. В някои пристанища бойните кораби така си стояли на котва, защото нямали екипажи, а междувремево пиратите опустошавали цялото крайбрежие на Карибско море. Колониите били в упадък, защото губернаторите лежали на лаврите си и рядко имали представа за действителното положение.

Джон се запътил към Боунс и видял наблизо Том Морган, който му хвърлил бегъл поглед. Джон извикал:

— Здравей, Бил, това се казва работа! Точно така пипаме в Бристол.

— Я по-добре да слезем в капитанската каюта, Шиш. Искам да си поговорим — гневно отвърнал Бил.

Щом влезли в разхвърляната и лъхаща на ром каюта на Флинт, Бил с изкривено от ярост лице се нахвърлил върху Силвър.

— Къде са ония заложници, за които говори Том Морган? Къде е Флинт, взели го мътните? И ти какво си полудял за дъщерята на някакъв идалго, както чувам? Сигурно си представяш, че плячката сама ще се понесе по морето, теглена от ангелчета с розови крилца.

Ще изпуснем прилива, ако не натоварим съкровището до два часа. Онзи французин вече така натъпка кораба си със злато, че „Жан Калвин“ се пука по шевове. Капитанът му си изпълнява задълженията, а навярно и квартирмайсторът.

— Спокойно, Бил, та ти искаш да ме пометеш с един залп! По-леко, бе, човек, нека стреляме с оръдията едно по едно. Така ще ти се изясни по-добре. — Боунс кимнал хладно и Силвър продължил: — Първо на първо, Флинт ще дойде тук след малко. Дали ще бъде трезвен, или не, е друг въпрос. На второ място, аз не съм стоял с вързани ръце. Пю и аз завладяхме онзи форт и ти разчистихме пътя, та да можеш да влезеш тук, като че ли си в Мадагаскар. А що се отнася за дъщерята на онзи идалго, да пукна, ако тя не ми предаде ключовете от склада. Да не би да смяташ, че щеше да го направи, ако не я предразположих малко със сладки приказки? Други оплаквания имаш ли, Бил? Хайде, питай, нали толкова искаше да знаеш нещо?

— Къде е тая мръсна испанка сега? — грубо попитал Боунс. — Къде е баща ѝ? Отде да знам дали няма да ни потрѣбват като заложенници, ако испанците ни засекат някъде? Или дори като хора, които познават тукашните места. Кой ти даде право да ги пускаш? Аз съм първи помощник и навигатор, дясната ръка на Флинт, така да се каже, и не съм съгласен да ги пуснем. Много си позволяваш, Джон Силвър, така да знаеш!

„Не е на себе си от яд“ — помислил си Силвър и благоразумно му казал:

— Прав си, Бил, разбирам. Ти си умна глава, винаги съм го казвал. Но там е работата, че старецът скоро щеше да умре, а дъщеря му е съвсем луда, виеше, викаше, страшна беше. Не вярвам да ти бъде от голяма полза и нямаше да свърши работа на капитана в това състояние. И двамата трябва вече да са загинали.

Настъпила дълга пауза. Най-после Боунс бавно и многозначително му казал:

— Дяволите те взели, Джон, ама си един сладкодумен негодник! Не мога да те разбера и това е! — После погледнал Силвър в очите и тихо прошепнал: — Понякога проклинам деня, когато напуснах Кънектикът.

— Хайде, хайде, Бил! Накъде без тебе? Слушай, ти ме постави на място, така си е. Всеки и с половин око ще види какво ти е било,

когато е трябвало сам да се оправяш с всичко. Е, сега съм тук, за нищо време ще го прехвърля на кораба. Можеш да разчиташ на мен, приятелю. — Отвън се чула някаква врява: някой ту ругаел, ту подхващал песен. — Вероятно Флинт се завръща — казал Силвър с кисела физиономия. — Още една причина да се захванем и да прехвърлим плячката.

Боунс кимнал в знак на съгласие и се навел да разгледа една карта; оставена на масата.

Флинт, придружен от Дарби Макгро, минал покрай Силвър, залитайки, като пеел със сатанински възторг.

Като гледал как верният Дарби тегли Флинт към кърмата, Силвър се размислил за положението, в което се намирал. Капитанът се отдавал на любимия си ром и се напивал все по-лесно и по-лесно. Ако Флинт умре от преливане, което било съвсем вероятно, пиратите трябвало да избират кой да им стане капитан — той или Бил Боунс. Дали на Бил не му минава същото през ума? Дали онова избухване преди малко не се дължи на това? Той просто се опитва да го постави на място, дявол да го вземе! Е, тая няма да стане така лесно. Силвър знаел, че е далеч по-хитър от Бил. А също така и по-силен. По-силен и по-хитър! А именно това има значение. Вече ще внимава с първия помощник Боунс. По-рано двамата се разбирали и обикновено се поддържали един друг. Сега положението се променяло. Може би повече не можел да се доверява на Бил, нито пък Бил щял да му се доверява.

И тъй на върха на най-големия им успех приятелството между Джон Силвър и Бил Боунс охладняло и помежду им възникнало такова съперничество, което щяло да има съвсем непредвидени последици. Силвър не разполагал с време, за да размишлява много по тези въпроси в Санта Лена. Най-напред трябвало да бъдат разтоварени корабите с испанското съкровище. Само четири от седемте транспортни кораба били натоварени със скъпоценни метали. Очевидно испанците смятали да докарат още сребро и злато от вътрешността на страната, преди конвойт да отплава. Към това трябвало да се добави съдържанието на склада на пристанището, изпразнен от Флинт. И въпреки това плячката била изумителна. Радостна усмивка се появила на лицето на Силвър.

Общо със златото и среброто, натоварено вече на „Жан Калвин“, пиратите били заграбили сто и десет кюлчета злато, над четиристотин кюлчета сребро, петдесет и три торби сечени монети, освен това имало две кошници скъпоценни камъни, обсипани със скъпоценни камъни и обковани със сребро оръжия и всякаква друга плячка от склада. Никой, пират не допускал, че съществува такова богатство, а камо ли, че то може да бъде събрано на едно място, и при това да бъде тяхно.

Не било лесна работа да го качат на борда на „Уолърс“. Дори яки пирати като О’Брайън едва носели по две кюлчета сребро. Най-сетне съкровището било натоварено, но Бил Боунс пропуснал прилива, защото последните сандъци били прибрани в трюма едва два-три часа след залез-слънце.

Междувременно Флинт изтрезнял и започнал да обикаля из кораба, приписвайки си успеха на набега; той разправял всекиму, който бил готов да го слуша, измислици за своята храброст и присъствие на духа. Повечето от пиратите, изтощени от нападението, спели непробуден сън и не обръщали никакво внимание на приказките на Флинт.

Малко преди да се зазори, Силвър изпратил Пю и Изреиъл Хандс да доведат хората от форта. Половин час по-късно пиратите пристигнали и надали радостни викове, като видели плячката в трюмовете на „Уолърс“.

Призори, когато „Уолърс“ при висока вода излязъл от пристанището, развалините на Санта Лена още тлеели в полумрака. С обичайната си маневреност той заобиколил пясъчната ивица с укреплението и скоро излязъл в открито море. Двадесет минути по-късно и френският кораб отплавал от пристанището. Пиратите се били уговорили двата кораба да плават един след друг, докато стигнат на подходящо място, където да пуснат котва и да си разделят съкровището.

Дали френският капитан смятал да се опита да се изплъзне от Флинт, щом излезел в открито море, никога няма да се разбере, защото в момента, когато „Жан Калвин“ минавал покрай форта, две от тамошните оръдия открили огън по него. Очевидно Изреиъл Хандс пропуснал да взриви всички оръдия на испанците, преди да напусне форта. Възможно е да е открил испански склад за припаси и вино,

защото пиратите, оставени във форта, скоро започнали да пируват и изпили всичкото вино, което намерили в него.

Както и да е, испанските артилеристи успели да дадат няколко залпа по тежко натоварения и трудно подвижен френски кораб. За първи път, откакто фортът и дворецът на губернатора били завладени, испанците отново започвали борбата и стрелбата им била съвсем точна, защото просто стреляли от упор. Само след минута „Жан Калвин“ загубил бизанмачтата си и малко след това реята на главния топсел паднала с трясък. Като по чудо френският пиратски кораб бавно и с големи усилия успял да се отдалечи от укрепленията, бягайки подобно на недъгав лондонски просяк, който се опитва да се отърве от гамени, които го преследват и мятат камъни по него.

Щом „Жан Калвин“ се отскубнал, Флинт изпратил Боунс и Силвър с голямата лодка на „Уолръс“ да установят доколко е пострадал френският кораб. Силвър едва изгазил през окървавената и покрита с трупове палуба. Мъртви и умиращи пирати били струпани на грозни купчини. Френският капитан издъхнал малко след като Боунс и Силвър се качили на „Жан Калвин“; повече от половината му моряци били избити или се удавили. Оцелелите пирати издигали аварийна мачта на мястото на отнесенния бизан, а други отчаяно работели на помпите, за да изкарат водата, нахлула през двете пробойни под ватерлинията.

Силвър веднага наредил на шестимата моряци, които дошли с тях на френския кораб, да почнат да изпомпват водата от трюма. Не минало много време и Бил Боунс дръпнал Силвър настрана:

— Шиш, тая работа не може да продължава така — рекъл той. — Предлагам да завладеем този кораб. Ако не го направим, плячката ще иде на дъното, преди да се стъмни.

— А какво ще кажат на това французите, Бил? Ще се поклонят и с усмивка ще ни кажат: „*Merci beaucoup*, капитан Флинт“, така ли?

Боунс се навъсил.

— Аз бих ги насякъл, преди да се усетят. Направо ги насичам, стига да спасим съкровището.

— Хубави приказки са тия, Бил. Обаче това ще бъде мръсна работа. Не бих се поколебал да избия цяла глутница идалговци, ако някоя испанска фрегата ни нападне. Ама тая работа я свършихме заедно с тия французи. Струва ми се, че би трябвало да им помогнем, а не да ги колим като пилета!

— Та ти си бил самото милосърдие, Джон Силвър — отвърнал Боунс подигравателно. — Май сбърка, че стана джентълмен на сполуката, чини ми се. По ти прилича да бъдеш някакъв ангел. Много добре знаеш, че и Флинт мисли като мен.

— Бил, ти си по-корав от мен, така си е. А приказваш и един английски, просто да се чуди човек, като знае, че си янки: поне си роден и отраснал там. Но като споменавах Флинт, това ми напомня задължението ни към него. Хайде да говорим с капитана. Той разбира от тия работи, когато е трезвен. Ти и аз сме като две въжета, вързани на възел, и може би капитанът ще успее да ни развърже.

И като оставили няколко пирати на „Жан Калвин“, за да помагат в работата на помпите, Боунс и Силвър изгребали няколкото кабелта до кърмата на „Уолръс“.

Флинт просто не знаел какво да каже, когато разбрал положението на френския кораб. Затова решил да се оттегли в каютата си, за „да си помисли малко на спокойствие“, както се изразил той. Неговите размисли обаче едва ли били толкова спокойни, защото от каютата долитали страшните викове на капитана към Дарби Макгро, който, поради това, че бил ням, изобщо не бил в състояние да му отвърне.

Така или иначе, след като се затворил с единствения човек, на когото имал доверие, Флинт взел съдбоносното решение да се насочи към остров Кид. Там, обяснил той, биха могли да закърпят френския кораб, ако изобщо това бъде възможно, и щели да решат какво да правят със съкровището, натъпкано в трюмовете на двата кораба.

Остров Кид бил наречен така по името на един прочут пират, който тук изтеглял кораба си на брега, за да бъде почистено обраслото с миди дъно. От време на време и Флинт идвал тук със същата цел. Това било едно откъснато от света място, далеч от оживените търговски пътища в Карибско море и поради това било много подходящо като убежище на пирати, където те могат да си отпочинат. Освен няколко кози, нямало други животни на острова, а тропически птици се обаждали от дърветата и ярко оцветени пеперуди летели между тях. Островът бил обраснал с гора. В подножието си хълмовете имали странна форма, а най-високият от тях се наричал Далекогледа. Макар и климатът на остров Кид да бил достатъчно добър, зловоние

идвало от блатата и мочурищата, откъдето пламвала треска и други болести.

„Уолръс“ влязъл в северния залив, като взел повредения френски кораб на буксир. След като прегледали „Жан Калвин“, мнението на Флинт, че той просто трябва да бъде изтеглен на брега и оставен да изгние, се потвърдило. Но преди това извадили всичко ценно от него, заедно с пляката, и после го оставили на брега. Също така разтоварили „Уолръс“, като го подготвили за изтегляне на брега и почистване на дъното, а съкровището от Санта Лена било грижливо подредено и сортирано на купчини от златни кюлчета, сребърни кюлчета и монети. Имало също и доста оръжия, някои от които били изкусно изработени и украсени със скъпоценни камъни.

Докато пиратите били заети с изстъргването на мидите и водораслите от дъното на „Уолръс“, Силвър отвел Флинт настрана.

— Капитане — рекъл той, — успя с този удар, и още как. Не знам по-голям майстор от теб и това си е. Там е работата, че сега ни напред, ни назад. Ако натоварим „Уолръс“ с цялото съкровище заедно със златото от „Жан Калвин“, при първата буря корабът ще се разпадне. Направо си е претоварен. „Уолръс“ е така тежък, че на испанците им стига обикновена лодка, за да ни настигнат.

— Е — отвърнал Флинт мрачно, — един начин, по който можем да разтоварим „Уолръс“, е да изхвърлим ония проклети франсета в морето, тъкмо ще вземем и техния дял от съкровището.

— Нека бъдем справедливи, капитане — казал Джон, — та нали те ни поведоха към Санта Лена, а много от тях ги няма. Дори капитанът им беше убит при обстрелването от форта, както знаеш. Бих предположил нещо друго: нека заровим по-голямата част от съкровището тук и да се върнем с два-три здрави кораба, та да си го пренесем спокойно у дома.

— Аха — отговорил Флинт, — и сигурно само ти ще знаеш къде е скрито. Нищо чудно да се готвиш да ставаш капитан след мен!

Силвър се опитал с всички сили да прикрие раздражението си и най-сетне казал безразлично:

— Ни най-малко, капитане. Наистина не искам това. Съвсем естествено е да заровим съкровището, може би пет-шест души ще ти помогнат. Нека довечера оставим хората да теглят жребий кой да те

придружи. Но първо, с твое разрешение, да попитаме момчетата дали са съгласни.

И тъй, същата вечер, когато пиратите вечеряли около огньовете си и лакомо ядiali печеното козе месо и отпивали глътки ром, Силвър се обърнал към тях.

Речта му била отлична — нещо средно между пламенна проповед и обобщение на някакво сложно дело във висш съд. Разбира се, мнозина от пиратите направо били против: хора като Джордж Мери, които по-скоро били готови да удушат майка си, отколкото някой да им отмъкне два пенса, но Дългия Джон Силвър успял да ги убеди със сигурни доводи.

Краят на речта му бил най-показателен:

— Момчета, гордея се с вас — извикал той. — Капитанът, бог да го поживи, и той се гордее с вас. Не искаме да ви видим увиснали за ръцете в някоя тъмница за мъчения, а в това време някой чер дявол в расо да ви реже срамните части! Дори и на теб, Джордж Мери, няма да ти се хареса. Не! Онова, което искаме, е да приберем плячката невредима, дори ако за това е необходимо повече време. По този начин ще имате достатъчно пари да се возите в карети из Хайд парк или да си живеете живота в Мадагаскар с десет жени. Момчета, разберете, няма друг начин!

И с това се приключил въпросът. Повечето от пиратите се съгласили с доводите на Силвър и започнали да теглят жребий кой да участвува в опасната задача да помогнат на Флинт в заравянето на съкровището.

Най-сетне шестима изтеглили жребия, макар и да не били съвсем уверени, че имат голям късмет. Междувременно двадесетина пирати, ръководени от Силвър, прибрали кюлчетата злато, почти половината кюлчета сребро, торбите с жълтици и най-изящните оръжия в здрави сандъци. Останалото сребро било опаковано, за да го складират в трюмовете на „Уолърс“. Пю дълго гледал сандъците — та това представлявало богатство на стойност около седемстотин хиляди лири.

Призори прехвърлили сандъците в двете по-големи лодки на „Уолърс“. Тежко натоварени, те газели толкова дълбоко, че всеки миг и най-малкото вълнение можело да ги потопи. След това моряците, избрани да заровят съкровището, се отблъснали от брега, като Флинт застанал на руля на едната лодка, а един висок и весел рижав моряк на

име Алардайс — на руля на другата. Двете лодки вече се отправяли към северния залив, когато Силвър се обърнал рязко към останалите пирати, които ги изпращали с поглед:

— Е, момчета — заговорил той с престорено благоразположение и доверие, — сега всичко е в ръцете на Флинт. Съдбата ни е в неговите ръце. Хайде сега да оправим „Уолръс“, хубаво да го почистим и да го спуснем обратно във водата. След това ще натоварим останалата част от съкровището на кораба и ще се приготвим да отплаваме, щом Флинт и другите си дойдат. Хайде, по-пъргаво. Няма да минат шест месеца и ще се върнем да изровим съкровището.

ГЛАВА XXIV

ЗАГУБАТА НА „УОЛРЪС“

След като групата, натоварена да закопае съкровището, потеглила, те привършили с приготовленията за отплаване и прекарвали времето си, като се излежавали по палубата на „Уолръс“ или скитали из горичките на острова.

Силвър, който нито се отдал на безделие, нито на пиянство, направил няколко обиколки из острова, но все внимавал да не се отдалечава много от мястото, където „Уолръс“ бил закотвен — боял се да не би Флинт да се завърне и да отплава, без да го дочака. Веднъж разгледал издигнатия преди двадесет години дървен форт от хората на Кид. Както дървеното укрепление, така и оградата от колове, която ги заобикаляла, били още в добро състояние. Друг път, придружен от Джоуб Андерсън и почтително държачия се Бен Гън, когото взел, за да носи мускетите и храната, отишъл до връх Далекоглед. Оттук Джон могъл да погледне на юг към нос Холбоулайн и хълма Бизанмачта и на югоизток към Острова на Скелета.

Но мисълта за Флинт и съкровището никога не го напускала. Дали не излязъл глупак, когато се доверил на Флинт и групата пирати, които единствени ще знаят мястото на заровеното съкровище? Е, все пак това, че няколко души придружавали Флинт, било някаква гаранция, че никой няма да се опита да измами другите. Ако шестима души знаят за тайната, не може всички да се наговорят да измамят другарите си. От друга страна обаче, наградата за такава измама била огромна — над седемстотин хиляди лири — и стигала да изкуши и самия кентърбърийски архиепископ.

Той явно забелязал, че и останалите пирати също били угрижени. Бил Боунс се отдал на рома повече от всякога и все си пеел „Петнайсет души на ковчега на мъртвеца“, а уплашените папагали отлитали и надавали разтревожени крясъци. Изреиъл Хандс непрестанно се слушвал да чуе пляска на греблата на приближаващата лодка, а Пю непрестанно чупел от безпокойство дългите си бели пръсти.

Най-сетне, пет дена по-късно, към десет часа на палубата на „Уолърс“ настъпила суматоха.

По-малката лодка идвала към кораба. Скоро пиратите видели, че в нея имало само един човек, който гребял трмаво; освен него нямало друго в лодката.

Всички напъргали очи да разберат кой бил самотният гребец, като си засенчвали очите от силното слънце. Изведнъж Пю извикал:

— Бога ми, та това е Флинт!

— Но къде са другите? — запитал Бил Боунс. Той тежко се облегнал на релинга, сякаш се навеждал да види къде са липсващите пирати.

— Е, несъмнено в скоро време ще разберем това — казал Силвър мрачно. После се обърнал към Боунс: — Бил, Флинт дали има карта на този остров? Ако има карта, къде е тя?

— Доколкото знам, няма — отговорил Боунс. — Всичко е в главата му.

— В такъв случай главата му трябва да се запази — рекъл Дългия Джон.

Междувременно Флинт опрял лодката в „Уолърс“. Завързал я с въжето, което Черното куче му хвърлил, и с труд се изкачил на палубата.

Когато Флинт се заклатил по палубата с изкаляни панталони, разкъсана риза и окървавена кърпа, привързана на главата, пиратите го наобиколили.

Джон Силвър смукнал от лулата си и димът от нея се понесъл към олюляващата се пред тях фигура, която приличала най-вече на осъдена душа, току-що избягала от самия ад.

— Е — започнал Джон приятелски, като че ли пита за времето, — къде са останалите, капитане?

Флинт го погледнал кръвнишки. Изпитото му лице било изпълнено с омраза.

— Мъртви! — промърморил той с хрипкавия си глас. — Всички са мъртви, дано горят до един в пъкъла, най-долни предатели такива!

И с тези думи, залитайки, той се отправил към каютата си, последван от Дарби Макгро, който уплашено кудкудякал около него.

Както може да се очаква, Силвър и останалите лордове последвали Макгро. Когато нахлули в каютата, те видели как Флинт

рухнал на леглото си. От една огромна рана в черепа му капела кръв.

— Ром, Дарби — едва чуто пошепнал Флинт. — Дай ми ром.

И след това изпаднал в безсъзнание.

Боунс грубо затворил вратата под носа на тълпата пирати, които се били струпали да зърнат капитана.

— Е, приятелчета — казал той, — няма да оставя Флинт да си ми задигне доларите. Този остров е девет мили дълъг и пет мили широк. Ако Флинт хвърли топа, свършени сме. Как ще открием къде е заровено съкровището?

— Спокойно, Бил — казал Джон Силвър. — Всяко нещо по реда си. Службата си е служба. Изреиъл, извикай онзи глупак американския лекар, дето се смята, че много знае. Сигурен съм, че ще изтърси някоя латинска дума, ама може и да пусне малко кръв на Флинт. Боунс, излез на палубата и кажи на оная сган да млъкне. Кажи им, че капитанът вече се оправя. Дай им допълнителна дажба ром, ти знаеш как да се справиш.

Андерсън тронаво се обърнал, за да излезе от каютата.

— Слушай, Джоуб — извикал Силвър след него, — ако Джордж Мери или някой друг почне да разправя нещо за измами, прати го тук при мен или при Гейби. Сигурно това ще ги накара да си затворят устата.

— Прав си, Шиш — отвърнал Андерсън, — ама Флинт нещо не се оправя. Май ще мре.

— Джоуб — казал Силвър, — моя работа и работа на Бил е да мислим, твоята е да кряскаш. Хайде, хващай се на работа. — След като Андерсън излязъл от каютата, Силвър рекъл на останалите лордове: — Най-добре е да напуснем остров Кид и да се отправим към Ню Провидънс. Кръв ще се пролее тук и момчетата ще вдигнат бунт. Засега ми се струва, че държим положението. Вдигайте котва. Има прилив и попътен вятър. Аз и Бил ще останем да гледаме стария Флинт и да го лекуваме, да го поживи господ. — Пю, Изреиъл, Черното куче, Том Морган и останалите лордове обаче продължили да се въртят из каютата. Ядосан, нещо рядко за него, Силвър се нахвърлил върху им: — Вън, тъпаци такива! Инак ще видя цвета на червата ви! — извикал той. Когато излезли, той се навел, за да разгледа отблизо раните на Флинт. Дарби вече избърсвал кръвта с една кърпа и очите му се напълнили със сълзи. Силвър се изправил. — Бил — рекъл той, —

трябва да накараме Флинт да изплюе къде е заровено съкровището. Тебе те бива да чертаеш карти. Нахвърли една скица на острова и когато Флинт дойде в съзнание, той да означа мястото с едно кръстче върху картата, та ти и аз да знаем къде е.

В този момент американският хирург Адамс влязъл в каютата с изящната си походка, натоварен с превръзките, легените, скалпелите и всичките си други инструменти. Дългия Джон, който го наблюдавал внимателно, кимнал към Боунс, когато „Уолърс“ започнал да се поклаща — знак, че корабът е вече в открито море.

Плаването към Ню Провидънс било същински кошмар за Джон Силвър. Флинт беснеел и сипел ругатни, като от време на време по цели дни изпадал в безсъзнание. Както и да се опитвал, Джон не успял да го накара да се съсредоточи достатъчно дълго, та да може да означа мястото, където било заровено съкровището. Впрочем при никакви обстоятелства Флинт нямало така лесно да разкрие тайната си на Силвър. Пиратите на свой ред били твърде неспокойни и раздразнителни. Изпълнявали заповедите неохотно и гледали работата си през пръсти. Те усещали, че се готви някаква измама, че искат да ги лишат от техния дял от испанското съкровище, заровено на остров Кид. Макар и Бил Боунс да им напомнял за огромната плячка и за кюлчетата сребро в трюма, те продължавали да бъдат недоволни.

И нищо чудно, че испанците изненадали пиратския кораб „Уолърс“, който заобикалял рифовете около Флорида само на двеста и петдесет мили от Ню Провидънс, дръзко бил издигнал „Веселия Роджър“ с черепа и кръстосаните кости. Силвър се намирал в каютата на Флинт, като се опитвал да измъкне някаква смислена дума от него. Откакто напуснали остров Кид, той прекарвал дълги часове в безплодни опити да узнае тайната на Флинт и може би това било първопричината за разхлабването на дисциплината на кораба.

Така или иначе, на кораба нямало наблюдатели, а останалите пирати дремели или играели на комар със зарове по палубата.

Затова кормчията пръв забелязал опасността. Той рязко завъртял кормилото, така че „Уолърс“ завил силно надясно, и изкрещял:

— Откъм левия борд се доближава испански галеон.

Силвър внезапно пуснал ръката на Флинт и кокалчетата на пръстите му изтрополили по пода на каютата. За миг той се озовал на палубата. Бил Боунс веднага доближил далекогледа до окото си.

— Дано не е някой тежковъоръжен галеон, Бил — рекъл Джон. В Карибско море напоследък испанците били заменили много от въоръжените галеони с по-бързите фрегати. В случай, че галеонът, който сега се насочвал към тях, бил леко въоръжен, „Уолърс“ можел и да се измъкне, въпреки плячката в трюма, ако има късмет и маневрира умело.

Боунс изругал:

— Баш си е въоръжен! Два реда оръдия, да го вземат мътните. По четиридесет оръдия на всеки борд.

Изреиъл Хандс се приближил, като поклащал голямата си рошава глава, сякаш се надявал ромът да изтече през ушите му. Той бил доловил последните думи на Боунс.

— Четиридесет оръдия! — казал той тихо. — Направо ще ни издуха от водата, бога ми, направо ще ни свърши!

Джон Силвър го хванал за дясното ухо:

— Я стига с тия приказки, Изреиъл. Може и главата ти да е пълна с ром, ама това няма голямо значение. Отваряй си очите и гледай хубаво да се мериш! Хайде, слизай долу!

Къде се насочвал галеонът? Той променил своя курс, за да пресече пътя на „Уолърс“, и било заради повечето платна, които били издигнати на него, било поради по-благоприятния вятър, разстоянието между двата кораба намалявало непрекъснато.

Пиратите, които били достатъчно трезви да се държат на краката си, вече били изпратени с ритници на постове си. С най-голяма бързина издигали още платна. Но всичко било напразно. Галеонът неумолимо се приближавал.

Пю нервно облизвал устните си.

— Няма смисъл — казал той на Силвър и за пръв път немалко презрителна нотка в гласа му. — Сякаш грамаден облак затуля слънцето. Свършено е с нас, Джон.

Едно оръдие гръмнало от оръдейната палуба.

— Явно Изреиъл прострелва далекобойното оръдие — забелязал Боунс мрачно. — Като че ли има някакъв смисъл.

Последвали още изстрели. Но галеонът оставал невредим.

— Изчаква да се доближи, за да ни издъни — казал Силвър спокойно и след това изревал на пиратите по палубата. — Момчета,

пригответе си сабите, че ей сега ще наскочим по този испански кораб и здрава сеч ще падне, бога ми!

Галеонът се изравнил с „Уолърс“, отворите на оръдията му зеели заплашително.

— Защо не стреля? — изкрещял Пю пронизително.

Като че ли в отговор на въпроса му оръдията на „Уолърс“ дали нестроен и бърз бордов залп отдясно и почти едновременно с това галеонът обърнал десния си борд към „Уолърс“. Четиридесет малки облачета дим се появили оттам и само след няколко секунди върху пиратския кораб се стоварила цялата сила на залпа.

Дим обвил двата кораба. От „Уолърс“ се чул трясък и пукот. Ранените започнали да надават страшни викове и стонове.

Когато димът се разнесъл, оказало се, че палубите са заприличали на същинска касапница, а в десния борд над ватерлинията зеел голям отвор.

С кървяща рана на бузата си, сякаш посечен от удар на сабя, Бил Боунс държал руля, а кормчията лежал мъртъв в краката му.

Вляво от него едно гюле било отнесло парче от релинга, направило част от палубата на трески и паднало в морето. Но като минавало през кораба, същото гюле поразило както Джон Силвър, така и Пю.

Силвър бил в безсъзнание: левият му крак бил смазан малко под таза и бедрото едва се държало само на част от кожата и разкъсания му панталон. На два ярда от него стенел Пю, покрил с ръце очите си, извадени от летящите трески.

Из кораба лежали ранени и убити от картеча и гюлетата, които ги разхвърляли по палубата като кегли. Несъмнено „Уолърс“ не можел да издържи още един залп на галеона. Тайната на остров Кид щяла да изчезне навеки, но събитията не се развили точно така, защото, колкото и тежко да бил пострадал екипажът на Флинт, по чудо такелажът, платната и мачтите на кораба не били особено засегнати. Испанският галеон обаче нямал такъв късмет: залпът на Изреиъл отнесъл предната му мачта и бушприта. Затова, макар че галеонът бил управляем, той почнал да изостава от „Уолърс“.

Бил Боунс насърчавал оцелелите пирати и „Уолърс“ бавно се откъсвал от испанския галеон, чийто капитан сигурно псувал и тропал

с крака от безсилна ярост, като виждал как плячката и наградата, която му се падала, му се изплъзвали.

Около четири часа след кратката, но страховита схватка, „Уолръс“ успял да се откъсне от загубилия мачтата си испански галеон. През цялото време Бил Боунс стоял на мястото на кормчията, като суровото му мургаво лице оставало безизразно, сякаш бил изваяна от дъб фигура на носа на кораб. Бил не спадал към тия хора, които често се смеят, а сега съвсем нямал основание да бъде весел, докато насочвал „Уолръс“ на изток към Ню Провидънс. Около стотина пирати били убити или умиращи, което било все едно и също. Едва двадесет и четири-пет души останали незасегнати, а мнозина били сериозно осакатени, както и Силвър и Пю.

Изреиъл Хандс се измъкнал от оръдейната палуба невредим. От време на време той идвал да докладва допълнителни подробности за загубите, понесени от „Уолръс“. Така Боунс узнал, че измежду лордовете Джоуб Андерсън и Том Морган не пострадали особено много, а Черното куче, който загубил само два пръста от едно парче картеч, също бил в състояние да работи, макар и непрекъснато да хленчел и да се оплаквал. От обикновените пирати Джордж Мери, както и преди си се заяждал с всички, а О’Брайън, Дърк Камбъл и Бен Гън били невредими, само дето Бен Гън станал още по-нервен и плах и съвсем необяснимо от време на време говорел само за сирене. Боунс изругал, когато разбрал истинското положение.

— Ей ме на! И земетресение преживях, и жълта треска, какво ли не — казал той, като щракнал с пръсти, — и толкова близо бях до момента да заживея царски, и на, сега едва ли ще се довлечем до Ню Провидънс?

— Е, Бил, аз ще си изпълня дълга — обадил се Изреиъл Хандс.

— Бива те като топчия, Изреиъл — възразил Боунс, — ама много не те бива за моряк. Флинт вика и пее на кърмата, когато не е в несвяст, Пю е изгубил зъркелите си, левият крак на Шиша бил разкъсан, както чувам. Е, в такъв случай по моята сметка излиза, че аз съм капитан, макар че, като виждам какво е положението, няма как да ме избирате.

Изреиъл се обадил:

— Никой на кораба не е против теб, Бил.

— Да — отвърнал, Бил. — Може би никой не е против. Поне засега, понеже Дългия Джон остана с един крак — той присвил очи и

се загледал напред. — Изреиъл, откак напуснахме Санта Лена, глътка ром не съм сложил в устата си, а тоя ром ме крепи, бога ми. Но я виж там няма ли никакви кораби откъм десния борт?

Изреиъл се покачил тромаво по вантите на бизанмачтата и погледнал към хоризонта.

— А ти, Бил, просто трябва да си ги подушил! Два кораба в далечината, точно така. Не ми изглеждат опасни.

— Приятелю, имаме всичко на всичко две дузини, дето могат да се хванат на работа. Те не стигат и да свият платната, ако попаднем на лошо време, да не говорим за стрелба с оръдията както трябва. Така че, бога ми, всеки кораб на хоризонта ни е враг. Ония кораби там са на курса ни към Ню Провидънс. Да не съм луд да ги оставя да ме настигнат! Сменям курса. След един час ще се стъмни, тогава лесно ще им се изплъзнем.

— Не можем да обърнем, Бил. Вятърът не е благоприятен. Накъде ще се насочим?

— Към Савана, приятелю. Поемаме направо на север. Пътят е по-дълъг, но безопасен. — И Боунс започнал да изменя курса на кораба, като извиквал заповедите си на шепата пирати на палубата.

Докато „Уолръс“ се носел в мрака на север, американският хирург Адамс трескаво превързвал струпаните в кубрика ранени. Помещението се превърнало в същински ад от стоновете на ранените, които, подмятани от люлеенето на кораба, се търкаляли един върху друг. Онова, което Адамс успявал да направи, било същинско чудо, защото той бил принуден да превързва ранените в този горещ и спарен кубрик при мъждукащата светлина на фенера. Досега пиратите му се надсмивали, подигравали се на превзетите му маниери и му били извадили прякора „госпожицата“, но тази нощ никой и не помислил за това. Адамс по-скоро приличал на месар, отколкото на образован джентълмен: престилката му била окървавена, а от трионите и скалпелите му капела кръв.

Адамс считал Черното куче за леко ранен, който можел да се държи на крака и затова го направил свой асистент, въпреки протестите му. В ушите на всички думата „асистент“ звучала страшно важно, работата едва ли била приятна, защото през повечето време Черното куче вадел трески и парчета картуч от ранени крайници и туловища и шиел зинали рани с груб обущарски конец.

Пю бил измежду първите, за чиито рани Черното куче се погрижил: той боязливо промил одраното чело на Пю и намазал мехлем около празните му орбити. След това превързали очите му с парче плат от една разкъсана синя риза и го положили в единия ъгъл на кубрика, където Пю ту гръмко проклинал нещастieto си, ту жално стенел и молел да му дадат нещо за ядене и за пиене.

Адамс не отделил много време за онези пирати, които били тъй тежко осакатени, че нямало вероятност да оживеят до сутринта. Издърпали тези нещастници на предната палуба и ги оставили да умрат сред пръските на вълните и силните пориви на вятъра, който брулел носа на „Уолръс“.

Няколко часа след като „Уолръс“ се измъкнал от испанските фрегати, Адамс се заел с ранения квартирмейстор. Дългия Джон потръпнал, когато хирургът прегледал раздробеното му бедро и го събудил от трескавия сън, който досега притъпявал болките му.

Наведен над потното лице на Силвър, Адамс изискано се обърнал към него с тънкия си глас, в който се усещал акцентът от Нова Англия:

— Мистър Силвър, твърдо съм убеден, че ще трябва да отрежа левия ви крак близо до таза.

Джон поклатил голямата си руса глава.

— Да ми отрежат крака ли? Бога ми, няма да оставя жив човека, който направи това! Не искам да бъда еднокрак просяк, дето моли за комат хляб по улиците! Може пък и да се оправи. Знам ви вас, хирурзите, засипвате човек с латински. И не мирясвате, докато ножът ви не заиграе по някой и друг славен моряк, та да видите какво има в него и дали отговаря на онова, дето го пише в книгите!

Хирургът продължил:

— Ако не го отрежа до една седмица, мистър Силвър, вие ще бъдете труп. Бедрената ви кост е разбита на парчета, а сте загубили и прекалено много кръв. Струва ми се, че вече подушвам миризмата на гангрена! Виждали ли сте някога гангрена, мистър Силвър? В Бостън веднъж извадих цял килограм червеи от крака на един стар негодник, който смяташе, че знае повече от лекарите. Никак не беше приятно да го гледам как умира. Е, мистър Силвър, нямам време да разговарям по въпроса. Или ще живеете, или ще умрете, избирайте.

Силвър го погледнал кръвнишки:

— Режи, Адамс. Не знаех, че можеш да бъдеш толкова красноречив, дума да не става.

Четирима души едва вдигнали огромното тяло на Силвър на окървавената, поставена на магарета дъска, която служела за операционна маса. Изглежда, че тоя хирург не се церемонял много, когато трябвало да ампутира крак. Силвър бил легнал по гръб и му дали да захапне прегънат на две кожен колан. Черното куче пък неохотно го хванал за раменете, за да го прикове към дъската, и Адамс се заловил на работа. Бедрото на Джон дотолкова било раздробено, че едва ли имало нужда Адамс да прибягва до триона. Главната му работа била да среже разкъсаната мускулатура и кожа колкото се можело по-бързо и да спре всеки нов кръвоизлив.

Храбър човек бил Джон Силвър и никога не се показал по-храбър, отколкото в мига, когато усетил как острието на скалпела се забива в крака му — извивал глава на всички страни и стискал големите си ръце, та чак ноктите почнали да нараняват дланите му, но нито веднъж не извикал. И все пак не издържал, когато останалата част от крака била потопена в кипящ катран, за да се дезинфекцира. Тогава чак палубата над него се разтърсила от вика му. Адамс се поусмихнал, с тържествуващ вид казал на Черното куче, който почти припаднал:

— Мистър Куче, вземе ли някой да надава такива викове, това е признак, че ще оздравее. Ако има сили, за да вика така, значи има надежда да се оправи.

И тъй, Джон Силвър изгубил крака си. Трябва да се добави, че за малко не умрял, защото веднага след операцията го хванала треска, по-скоро някаква малария, която така го разтърсвала, та чак зъбите му тракали. Черното куче го гледал, доколкото можел, държал пламналото му потно лице и му наливал ром в гърлото, щом му се удавала такава възможност и когато Адамс не бил наблизо.

Какви ли страшни престъпления и вероломства щяха да бъдат избегнати, ако Джон Силвър беше умрял на „Уолръс“? Несъмнено мнозина достойни хора щяха да са живи, макар че всякакви негодници пак щяха да си живеят както преди и да тормозят обикновените порядъчни хора.

Както и да е, Силвър не умрял, макар че няколко седмици се люшкар между живота и смъртта, слаб като дете и едва съзнаващ къде се намира.

Докато Джон се борел със смъртта, Бил Боунс влязъл в Савана, една новооснована колония в Джорджия. Решението било добре обмислено, тъй като някога в миналото Флинт бил спечелил губернатора, един надут мошеник на име Бондхед, като му дал част от плячката, взета при нападение по бреговете на Флорида. Както и да е, „Уолръс“ се довял до Савана и Бил слязъл на брега с един сандък сребро за Бондхед. Вследствие на това разрешили на „Уолръс“ да пусне котва край Савана и благородният губернатор, който винаги бил готов да приеме подкуп, дори и когато това било за сметка на неговия повелител крал Джордж II, стигнал дотам, че изпратил личния си лекар на борда на кораба.

В продължение на три седмици „Уолръс“ стоял на котва край Савана и приличал най-вече на плаваща болница. В това време повечето от здравите пирати и онези, които оздравели, изчезнали, било като постъпили на други кораби, било опитвайки щастието си в самата колония Савана; който имал малко ум, си взел едно-две сребърни кюлчета, за да се улесни пътят му по-нататък.

И Флинт, така да се каже, също заминал: една вечер той умрял, след като изревал такава ругатня, която можела да стресне и мъртвите, а Бил Боунс бил при него, когато той се отправил към ада. Несъмнено именно тогава Бил узнал мястото на заровеното съкровище на остров Кид, защото, едва поставил по една дребна пара върху очите на Флинт и извикал Том Морган като свидетел, той взел доста голяма част от плячката в трюма и изчезнал.

Същия ден, сякаш усетил коварството на Боунс, Джон Силвър се посъвзел, седнал в леглото си в своята каюта под лота и подробно разпитал Том Морган за случилото се.

— Видях Флинт мъртъв, със собствените си очи го видях, Джон — рекъл му Морган. — Бил ме вкара при него, нали ти казах, както си лежеше.

— Том, а къде е Бил сега? Помисли си. Никой не те кара да бързаш. Знаеш ли, просто ми е приятно да те слушам как изплюваш думите една по една. Когато говориш, звучи просто като музика, грешка няма.

Морган смутено отвърнал:

— Бил не каза къде отива, Джон. Просто стана и вика: „Вдигам котва, приятелю. Кажи на Шиша, ако оживее, че здравата съм го

изиграл. Имам си една карта, ама като картинка. Той знае какво искам да кажа.“ Тъй рече.

Силвър съвсем се изправил в леглото.

— „Той *знае* какво искам да кажа“ ли, негодник такъв! — изревал той. — Наистина знам какво казва. Накарал е Флинт да му издаде къде е скрито съкровището! Трябва да го е означил на картата. Бога ми, имаш късмет, че не беше другар на Бил, щях да те пребия, макар и да съм сакат! — Той замълчал за миг, дишайки тежко. След това добавил по-спокойно. — Том, никога не си имал много ум в главата, ама имаш златни ръце, когато пипнеш някоя дъска. Хайде направи ми патерица, дето да прави чест на всеки джентълмен на сполуката. Доведи ми Гейби Пю, Черното куче и всички останали, които още не са вдигнали котва. Кажи им, че съм се оправил от маларията. Скоро ще почна да излизам. А Бил да внимава, защото ще го открия, дори ако трябва да обиколя света на куция си крак!

На следващата сутрин Силвър поел командването на останките от екипажа на Флинт и умело си служел с новата патерица. При първия сгоден случай той продал „Уолръс“ на един алчен местен търговец на име Оугълторп и разделил парите и останките от съкровището между пиратите. След това с почти две хиляди лири в джоба и придружен от Гейби Пю, за когото се грижел, той постъпил като готвач на един стражеви кораб за Ямайка.

Вече обмислял по-нататъшните си планове. Ще вземе Анет от Ямайка и ще остави младите си синове да поемат грижата по работите му. Самият той заедно с Анет ще се побере в Англия. Там ще се настани в някое приятно пристанище, ще вложи парите си и ще наеме някоя къща, а може да се установи в Бристол, макар че вероятно родителите му отдавна са умрели. Оттук ще дебне и слухти, за да открие мястото, където се крие Бил Боунс. А може би рано или късно самият Бил ще се появи в Бристол, нали много бивши моряци се настанявали там. Най-добре е да открие кръчма близо до пристанището. Това ще бъде най-сигурният наблюдателен пост, където идват моряци, разправят преживелиците си и изобщо се отпускат и клюкарствуват.

ГЛАВА XXV

КРЪЧМАТА „ДАЛЕКОГЛЕДА“

Въпреки цялото си коварство и низост Силвър беше действително забележителна личност. Само си представете положението му през 1754 година: макар и в разцвета на силите си, той станал инвалид за цял живот, след като положил всички усилия, за да даде възможност на пиратите на Флинт да завладеят испанското съкровище, а сега по-голямата част от среброто и златото били закопани на неизвестно място на остров Кид. Впрочем карта, върху която мястото на заровеното злато било означено, съществувала, но тя била у Бил Боунс. А къде изчезнал Бил? Ето какво се питал Силвър. Да намери Бил, да вземе с добро или със сила картата от него и да се върне, за да прибере плячката — това станало основна цел в живота на Джон Силвър.

Но той не бил човек, който да действава прибързано. Засега външно бил спокоен, дори доволен, въпреки че умът му бил пълен с планове как да се добере до съкровището. Неведнъж пред очите му изплувал споменът за онзи миг, когато бил осакатен, често си спомнял и за долната измяна и коварството на Бил.

Пю, който го придружавал на връщане в Англия, не успял да разбере какво се крие зад привидното му невъзмутимо спокойствие.

След като бури ги люшкали и подхвърляли три седмици и половина, Силвър извел Пю да подиша чист въздух на средната палуба, когато корабът приближавал Бристол.

Гейби Пю въртял глава, жадно вдъхвал лекия вятър и след това протегнал дългата си бледа ръка, сякаш се опитвал да го напипа. Празните очни орбити били засенчени от тъмнозелена козирка, прикрепена към главата му.

— Мирише на Англия, на влага и на студ — промърморил той сърдито. След това отново помирисал въздуха и казал: — Но не мога да подуша къде е Бил, Джон. Май напразно си въобразяваш, че ще успееш да го откриеш.

— Гейби — отвърнал Силвър, — за мен не се тревожи. Не съм дошъл в Бристол, за да измъчвам мисълта си с един глупак като Бил. По дяволите Бил. В моряшкия сандък долу си имам нещичко скътано и съм отделил още малко при госпожата, много отдавна. Не, приятелю, когато слезем, чака ме охолнен живот.

— Ще ми се да пипна Бил — казал Пю — и да му извия врата като на пиле. Бога ми, ще го направя!

— Е, Гейби, винаги си си падал по тия работи. Ама сега и ти си богат, имаш си свои пари. Хиляда и двеста лири! Страшни пари са това! Та ти можеш да си живееш като лорд от парламента! — Помълчали известно време, след това Силвър продължил. — Да речем, че след известно време ми домилее да видя стария си приятел Бил. Е, има ли по-добро място от Бристол, за да науча нещо за него? Та Бристол е голям град, нали знаеш, най-големият град след Лондон. Кораби от цял свят пристават един до друг по кейовете. На бас се хващам, че ако само един ден поседя по кейовете, ще чуя нещо за един моряк, когото някога познавах.

— Аз пък се хващам на бас на една от тия нови и смешни банкноти по десет лири, дето разправят, че ги били пуснали, че и шест месеца да висеш по кейовете, няма да чуеш нищо, ни дума за старата банда.

— Гейби — възразил Силвър, — това са празни приказки. Не съм аз човекът, дето ще се побърка заради Бил Боунс. Не. Когато слезем на сушата, ще си спя спокойно и ще ям богато. И ти можеш да си поживееш заможено, приятелю, ако я караш умната.

И докато корабът им плавал нагоре по устието на реката Севърн към родния му град, разположен между зелени хълмове, Силвър започнал оживено да му разправя какво вижда по брега.

Скоро, след като добре се установил в Бристол, Джон Силвър узнал, че родителите му всъщност били умрели преди няколко години. Едната от двете му сестри била умряла при епидемия от едра шарка, а другата се омъжила за дребен чиновник от Източноиндийската компания и се установила с мъжа си във форт Сейнт Джордж близо до Мадрас. Също така с голямо задоволство научил, че благодарение на кратката си служба под командуването на капитан Хок по време на войната за австрийското наследство той попаднал под една кралска

амнистия за всякакви престъпления, извършени до започването на войната.

И тъй, успокоен донякъде, той наел една малка и чиста кръчма близо до кейовете, с входи от две улици. Първото нещо, което Джон направил като стопанин на кръчмата, било да я прекръсти „Далекогледа“ — несъмнено по името на онзи хълм на далечния остров Кид, където, доколкото му било известно, било заровено съкровището на Флинт.

Моряци често посещавали светлата кръчма с нисък таван и добре измит под, тъй като Джон Силвър умее да готви и за някакви си шест пенса всеки изгладнял посетител можел да се нахрани с телешки котлети, гълъби, аспержи, агнешко, салата, ябълков пай и сладкиши. Не разреждал виното с вода и бирата се точела изобилно. Джон Силвър поддържал безупречна чистота в кръчмата, а зимно време винаги било топло, тъй като си доставял въглища от Съмърсет, които били изкопани от здравеняци, докарани от Нортъмбърланд. В скоро време Джон Силвър си спечелил завидно име на добър, съвестен и работлив кръчмар, поддръжник на торите по време на избори и „Далекогледа“ станал станция за смяна на конете на пощенската кола. С други думи, бившият квартирмайстор на капитан Флинт се превърнал в уважаван местен човек, а кръчмата му станала място, посещавано от хората, които обичали някогашните кръчми, където не мамели посетителите, а ги посрещали добре.

Всичко това служело за целите на Силвър. Основната му задача не била да трупа пари, тъй като за онова време той бил състоятелен човек и бил вложил големи суми както на свое име, така и на името на жена си в редица нови банки, които тогава се откривали в провинциалните градове. Не му трябвали пари, а искал да си извоюва добро име и той преследвал тази цел с присъщата си хитрост и постоянство.

Две години по-късно положението на Джон Силвър в града вече му позволявало предпазливо да се заеме със своя план: да открие Бил Боунс и да увенчае кариерата си, като прибере съкровището, заровено на остров Кид. Затова, докато играел ролята на добродушен, вежлив и усмихнат кръчмар, той постоянно пресявал слухове и историите, разправяни от клиентите му, и бил нащрек за новини, които биха му помогнали да научи къде се крие Бил.

Скоро неговите хора почнали да обикалят нагоре-надолу из Западна Англия, като се надявали случайно да попаднат на някакви следи, които да ги доведат до Бил Боунс. Междувременно оцелелите моряци на Флинт се събрали около Силвър, който дори взел Пю на служба със задачата да му докладва каквото чуе из града.

Макар Гейби да имал хиляда и двеста лири, когато се завърнал от Савана, за по-малко от година те се стопили: никой мошеник не можел да устои на изкушението да измами един слепец, колкото и свиреп да изглеждал той. Затова Силвър направо измъкнал от калта своя стар изпаднал другар. Иначе Пю щял да стане един нещастен, хленчещ и ругаещ просяк, който прокллина целия свят.

Черното куче също обикалял да изпълнява поръчките на Джон и непрекъснато дебнел къде ще се появи Бил Боунс. Том Морган, Изреиъл Хандс, Джоуб Андерсън, Дърк Камбъл и Майкъл О'Брайън идвали от време на време. Дори Джордж Мери се възползвал от гостоприемството на Силвър, макар че понякога изплювал последната глътка бира и заявявал, че тя е просто помия.

И тъй Дългия Джон Силвър подобно на паяк в средата на грижливо и специално изтъканата си паяжина дебнел да хване Бил Боунс. Търпеливо чакал в кръчмата „Далекогледа“, нащрек и с удвоено внимание дебнел да открие следите на Бил. Минавали месеци и години, и търпението му започнало да се изчерпва: мисълта за съкровището го глождела все повече и при спомена за коварството на Бил му било все по-трудно да сдържа гнева си.

Но колкото и да дебнел, почти нищо не узнал, макар и от време на време до него да достигала някоя откъслечна вест, която му се струвало, че дава някаква надежда. Знаел с положителност само това, че след като Бил напуснал Савана, се бил заселил в колонията Мериленд, а след това отплавал от Балтимор за Нова Шотландия. Освен това му било известно, че жертвата му се била появила в Калкута по време на похода на Робърт Клайв срещу набаба на Бенгалия и съюзниците му французите през 1757 година. След това в продължение, на три години не чул нищо повече. През есента на 1760 година боцманът на един пощенски кораб от Ливърпул се кълнял, че един човек, който отговарял на описанието на Бил включително белега на бузата и всички останали особености, бил плавал с него като втори помощник на един кораб за пренасяне на роби от залива на Биафра.

Две години по-късно до Силвър дошла вестта, че Бил бил глобен от един съд в Лондон за нарушаване на обществения ред на улица Треднийдъл в пияно състояние. Е, сега поне, след като очевидно не успял да прибере съкровището от остров Кид, Бил Боунс бил в Англия. Три месеца след като Джон Силвър научил това, Майкъл О'Брайън донесъл обнадеждаващи новини. Късно вечерта той шумно влязъл в „Далекогледа“, съборил една свободна пейка и настъпил едно пале на петна, което дремело на постлания с плочи под.

Силвър и общинският глашатай се намирали в една задимена странична стая на кръчмата. Джон тъкмо изричал една буйна тирада срещу разбойниците и крадците, особено срещу ужасния Маклийн и неговия предшественик Дик Търпин, която смаяла събеседника му.

Щом му съобщили, че О'Брайън иска да го види, Силвър изпратил глашатая от стаята, сърдечно се ръкувал с него и му изказал благодарностите си за възвишения разговор.

Онова, което О'Брайън предал на Силвър, го накарало да се намери на седмото небе от радост: от вълнение той сложил и свалил триъгълната си шапка най-малко десет пъти, докато слушал новините. Най-сетне казал:

— Майкъл, цял живот ще те поя с ром, бога ми, цял живот! Значи в кръчмата „Звезда и котва“, а? Един човек на име Боунс! С мръсна коса, вързана на плитка, и с един стар моряшки сандък. Казваш, че току-що слязъл от пощенската кола от Лондон, така ли? Гледай, Майкъл, какво ще направи сега. — И той извадил джобното си ножче, измъкнал къс жълт пергамент от едно чекмедже наблизко и изрязал от него парче във формата на кръг, голям колкото една крона. — Приятелю, иди в кухнята и кажи на госпожата да ти даде мастилница и едно подострено перо. Кажи й, че ми трябват за една работа.

Скоро О'Брайън се върнал. Силвър взел перото и написал нещо на кръглото парче пергамент. След това отишъл до огнището, взел с пръст малко сажди, върнал се на дъбовата пейка и внимателно размазал саждите на гърба на кръга, след което го подал на О'Брайън.

— Иди при нашия приятел Бил и му дай това. Когато го види, той ще разбере какво значи черният знак.

О'Брайън се намръщил, разглеждал кръгчето от двете страни и най-сетне казал със заплашителен глас:

— Тук пише нещо. Какво е това? Дявол го взел, та може и да си написал: „Бил, вземи, та заколи О’Брайън.“ Отде да знам какво още?

— А може и да пише: „Бил, иди да удушиш епископа на Йорк и какво ли не още“ — отвърнал подигравателно Силвър. — Майкъл, глупак си ми ти, глупак и туй то. Прекалено много мислиш, а това е лошо за мозъка ти, гледай да не се побъркаш.

О’Брайън ядосано почнал да сумти, но Силвър продължил спокойно:

— Така или иначе, аз не съм човек, който ще измами собствения си пратеник, момчето ми. Дългия Джон няма да вземе да те лъже. Написал съм: „До обед“ и освен това първите букви на името си „Д. С.“ — Джон Силвър, съвсем ясно. Нищо особено няма да предадеш Майкъл. Но бога ми, горкичкият Бил веднага ще разбере какво значи. Хайде върви! И веднага да се върнеш!

И Джон Силвър седнал да чака връщането на О’Брайън. Никога няма да узнаем какви мрачни мисли изпълвали ума му, докато чакал в страничната стаичка, седнал срещу горящия в огнището огън. Минали пет минути, десет, половин час. Силвър взел бронзовите маши, вдигнал един въглен от огъня, запалил си лулата и смукнал дълбоко.

Изминали четиридесет и пет минути. Петдесет. Цял час. Няколко закъснели коли и карети минали покрай „Далекогледа“, железните шини на колелата им изтракали и подковите на конете изчаткали по калдъръма. Но какво е това? В кръчмата настъпила суматоха, към песните се примесили викове и изведнъж се чули псувни и клетви.

Вратата на страничната стая шумно се отворила. На прага се показала фигурата на Черното куче. Подпухналото му лице било изкривено от страх. Задъханият О’Брайън се бил облегнал на рамото му, а горната му дреха била разкъсана и предницата на ризата му била почервеняла от кръв.

Силвър скочил на крака, докато Черното куче оставил О’Брайън да се свлече на пода с главата напред.

Джон едва успял да промълви:

— Каква е тая работа, глупако?

О’Брайън понечил да изправи глава и погледнал към Дългия Джон Силвър, който бил застанал над него, а на отсрещната стена се виждала огромната му трепкаща сянка. Майкъл заговорил на пресекулки:

— Видях Бил в стаята му. Говорихме. Съвсем приятелски. След това му дадох черния знак. И боже господи, взе, че си извади сабята и ме удари през лявото рамо. Й изведнъж всичко се стъмни като в гроб, бога ми!

Бавно и с известно усилие Силвър казал:

— Мястото ти е в гроба, дявол те взел! Глупак такъв! Изпусна го. Заслужаваш да ти пробия черепа с тая патерица! — При тези думи О'Брайън изстенал и се обърнал на лявата си страна, като хванал главата си с ръце. Без да обръща никакво внимание на това стенание, Джон Силвър добавил: — И когато дойде на себе си, той беше офейкал, а? Така ли? Да те вземат дяволите!

Майкъл само изстенал от пода в знак на потвърждение.

Дългия Джон се обърнал и като блъснал с рамо Черното куче и Джоуб Андерсън, които били неми свидетели на тази сцена, минал по коридора и започнал да се изкачва като старец бавно и уморено по стълбите.

Джон Силвър бил съвсем отчаян от бягството на Бил Боунс от кръчмата „Звезда и котва“ през ноември 1763 година. В продължение на две седмици той просто се затворил в себе си, а заговорел ли някога, бил груб и без настроение. Обхванала го апатия и той умислен седял в ъгъла в кухнята, като едва забелязвал какво става наоколо му. Почнал да пие повече от когато и да било преди. Но алкохолът не го съживявал, а само подсилвал меланхолията му.

Месеците минавали. Джон Силвър си седял на своя стол с висока облегалка и все още нямало никаква вест от Бил Боунс. И ако не били новините, които Черното куче му донесъл през зимата на 1764 година, можело да се предположи, че Бил Боунс се е разболял тежко от някаква болест, например охтика или злокачествена треска, която може да го била вкарала в гроба.

Според Черното куче един негов другар от Плимут чул да разправят за някакъв стар морски капитан, който се бил настанил в един самотен хан на южния бряг на Девън. Разправяли, че тоя стар негодник много обичал да пие ром и когато бил съвсем пиян, почвал да реве най-гръмогласно всякакви моряшки песни, включително и „Петнайсет души на ковчега на мъртвеца“.

Щом чул тези подробности, Силвър извикал Черното куче в кухнята и просто не бил на себе си от възбудата, която се мъчел да

прикрие.

— Тук има нещо — рекъл той. — Къде казваш, че се намира тази странноприемница?

— На едно усамотено място — отвърнал Черното куче. — Някаква селска странноприемница, „Адмирал Бенбоу“. Онзи тъп капитан избягвал хора. Особено се страхувал от някакъв еднокрак моряк. Сещаш ли се кой ще е този моряк, Джон?

Джон Силвър се засмял с облекчение и плеснал с ръка дясното си коляно.

— Той е! Бога ми, той е! Бил, момчето ми, най-сетне ти открихме дирите. Сега слушай — продължил той оживено, като изведнъж станал съвсем сериозен. — Тая работа няма да стане така лесно. Черно куче, иди до кантората на мистър Бландли до „Старата котва“ и му кажи, че искам една малка платноходка. Няма значение колко ще струва. Намери ми Пю, Джоуб, Джони, Дърк и останалите от бандата и ми ги доведи тук. И искам да свършиш всичко бързо.

След половин час Черното куче бил събрал пиратите, които Силвър му посочил, и освен тях още четирима. Джон започнал да се разпорежда за всичко.

— Знам мястото. Наоколо няма нищо друго, освен едно селце. Най-добре е да слезете в залива на Кид и да се промъкнете до хана по скришни пътища. След това връчвате черния знак на Бил и когато изтече времето, пребърквате сандъка му и го пращате да върви по дяволите.

— Джон — обадил се плахо Черното куче, — аз няма да предам черния знак на Бил. Само да ме зърне, и ще ми отсече главата още преди черния знак.

— На тебе май са ти сбъркали прякора — отвърнал Силвър презрително. — По ти подхожда да ти викат Жълтото куче.

— Чакай, Шиш — обадил се Пю, наострил уши да не изпусне нито дума. — Нека най-напред Черното куче поговори с Бил и да му обясни, така да се каже, че бърка. Ако това не свърши работа, тогава му прати черния знак.

— И кой от вас ще го стори? — запитал Силвър.

— Аз, Джон — казал Пю, като намествал зелената си козирка. — Не ме е страх от Бил, никога не съм се боял от него. А само като си помисля за всички тия жълтици, дублони и долари, заради които си

изгубих зъркелите, и на самия дявол съм готов да връча черния знак, ако се налага.

— Гейби — казал Силвър, — ти си истински мъж!

И така през януари 1765 година цялата банда се отправила в една наета платноходка към залива на Кид. Там, както ви е известно, не им провървяло. Черното куче побягнало, когато Бил Боунс вдигнал сабята си, а Пю бил стъпкан четири дни по-късно от конете на митничаря Данс и неговите другари. Останалите били прекалено глупави или прекалено уплашени, за да претърсват сандъка на Бил Боунс, вместо това се качили обратно на платноходката и се върнали в Бристол.

Дългия Джон Силвър здравата ги наредил, когато те смутени се върнали без картата в кръчмата „Далекогледа“.

— И това ми било пирати! — изревал той. — Та облечени в копринени рокли госпожици щяха да се оправят по-добре от вас! Сред вас имаше един-единствен мъж и при това слепец, дето потропва с бастуна си, а вие, бълзливци такива, се свивахте и треперехте. Горкият

Пю! Вие не сте достойни да се докоснете и до крайчеца на дрехата му, тъй да знаете. На раменете ви стоят не глави, а празни кратуни! Ако някога ми се случи да не ми достигнат гюлета, а идалговците ме притиснат, ще пълня оръдията с главите ви и никой няма да забележи разликата!

Джоуб Андерсън стеснително заговорил:

— По-полека, Джон — рекъл той. — Оставяме такива като тебе да мислят, ама съжалявам, че не беше в залива на Кид.

— Съжаляваш ли? — изревал Силвър. — Аз вас ви съжалявам! Та съкровището на остров Кид стига всеки един от нас да живее като индийски набаб! Щяхте да бъдете богати като Робърт Клайв, богати като Крез!

Дърк Камбъл се обадил плахо:

— Джон, аз никога не съм плавал на „Крез“, но има нещо, дето не ни остави да ти кажем.

— Казвай — рекъл заплашително Силвър.

— Когато платноходката потегли от залива на Кид — подел Дърк, — онзи важен началник Данс започна да вика след нас и да ни заплашва: „Скуайър Трелони и шерифът ще ви хванат, негодници такива!“

— Трелони ли рече? — казал Силвър, като се замислил. — Чувал съм това име. — Той подскочил до тъгла на кухнята, където се намирала клетката на зеления му папагал, малко злобно прекръстен от него „Капитан Флинт“. — А, да — продължил той тихо, като че ли говорел на птицата, — Трелони. Той е един от тукашните едри земевладелци. Мястото му в парламента като кандидат на торите е сигурно, това го знам. Ама, разбира се, той е страшно близък с нашия приятел Бландли, дето има кантора отсреща, макар и Бландли да го мами ужасно, когато има работа с него. — И Дългия Джон Силвър се обърнал към пиратите и се усмихнал: — Момчета, има надежда, не е голяма, но все пак има надежда. Спомням си как веднъж Бландли ми разправяше, че на онова говедо Трелони много му се искало да плава по море. Все разправял: „Благородна е работата на моряка, застанал пред мачтата“, все такива ги приказва. Е, ако той е подушил нещо и се е докопал до картата на Бил, понеже прилича на другите богати земевладелци, което означава, че е също така алчен и твърдоглав, най-вероятно е точно в този миг той да пътува към Бристол! — Тази кратка

реч развълнувала пиратите. Силвър продължил: — С тая своя надута съпруга и четири дъщери, дето все му искат пари, Бландли е готов на всичко. Та ще взема да му пусна няколко жълтици и ще го помоля да ми даде знак, ако онова говедо Трелони се домъкне и иска да купува кораб и да наеме екипаж. В такъв случай ще се изтърся пред скуайъра, ще му козирувам почтително, ще му покажа ампутирания си крак, като му разправя как съм бил осакатен по време на войната, когато съм служил на краля, и ще му предложи услугите си. Тогава ще му събера един екипаж за чудо и приказ.

При тези думи той отметнал глава и се засмял звънко и гръмогласно.

— Джон, смяташ ли, че ще стане? — запитал Джоуб Андерсън недоверчиво.

— Питаш дали ще мине? — рекъл Силвър, като бършел сълзите си от смеха. — Да не ме викате Силвър, ако не мине. Момчета, трябва да бъдем търпеливи, ето какво е нужно, а също и да има ум ей тука — и той пипнал челото си. — А сега, глупаци, разкарайте се, имам клиенти в кръчмата и трябва да поддържам доброто си име. Оставете тая работа на мен, момчета, и всичко ще бъде наред, бога ми!

И той си тръгнал, като умело се движел с патерицата, обикалял около клиентите си, добродушно ги потупвал по рамото и се шегувал с тях, като че бил в отлично настроение. И именно в такова настроение го заварих, когато аз, юнгата Джим Хокинс, го видях една сутрин в началото на март 1765 година.

Издание:

Денис Джъд. Историята на Дългия Джон Силвър.

Издателство „Отечество“, София, 1986

Редактор: Александър Бояджиев

Редактор на издателството: Огняна Иванова

Художник: Христо Жаблянов

Художествен редактор: Йова Чолакова

Технически редактор: Спас Спасов

Коректор: Цветелина Нецова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.